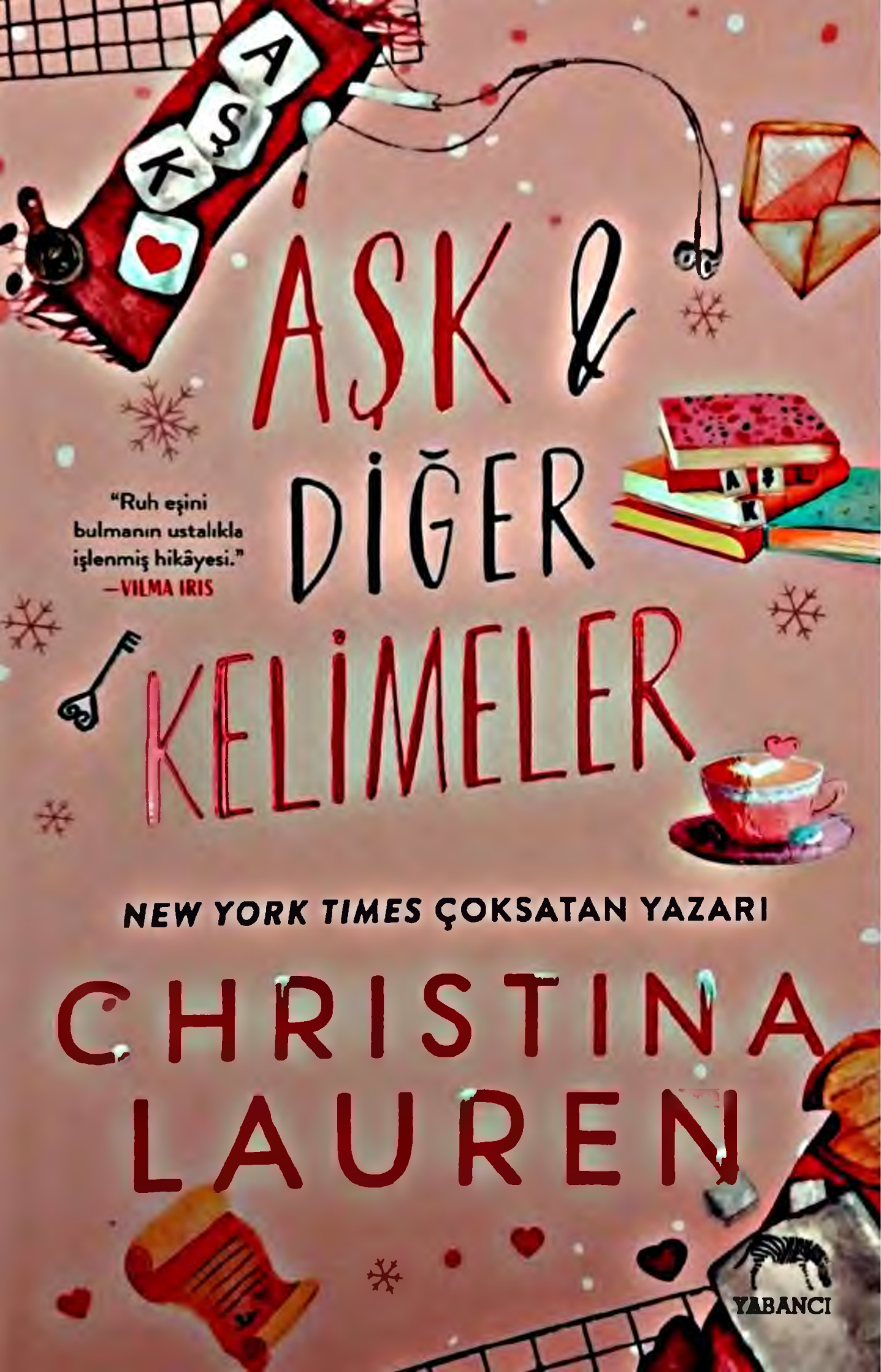

"Ruh eşini
bulmanın ustalıklarla
işlenmiş hikâyesi."
—VILMA IRIS

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

CHRISTINA
LAUREN

YABANCI

**İLK AŞKINIZI GERÇEKTEN GERİDE BIRAKABİLİR MİSİNİZ?
YOKSA BAZI KELİMELEER, YILLAR GEÇSE DE İÇİNİZDE
YANKILANMAYA DEVAM MI EDER?**

Macy Sorensen'in hayatı kontrollü, güvenli ve sıkı rutinelere bağlıydı. Günlerini San Francisco'da pediatri asistanı olarak çalıştığı hastanede geçirir, akşamlarını ise nişanlısı Sean ile kurduğu sakin dünyasına ayırırdı. Kalbini korumasının tek yolunun bu olduğuna inanıyordu. Duygulara yer vermiyor, bağlılıktan uzak duruyor ve geçmişinden kaçıyordu.

Oysa Macy'nin kalbinde geçmişten kalan ve yıllardır yok saydığı bir hikâye vardı: Elliot. Kitaplara ve kelimelere âşık olan bu zeki çocuk, önce en yakın arkadaşı sonra kalbini açacak kadar güvendiği ilk aşkının kahramanı olmuştu.

Ta ki bir gece her şey paramparça olana kadar.

Aradan on bir yıl geçmiş, hayat Macy ve Elliot'ı yeniden bir araya getirmişti. Macy, Elliot'ı yeniden gördüğünde yarım kalmış cümlelerin, söylenmemiş sözlerin ve tüm saklı gerçeklerin ona büyük bir acı verdiğini hissedecek, affetmenin ve ikinci şansın sandığından çok zor olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

"Aşk ve Diğer Kelimeler ustaca kaleme alınmış bir eser. Karakterleri o kadar derinden hissediyorsunuz ki neredeyse kurmaca olduğunu unutuyorsunuz."

—KRISTIN HARMEL

"Yazar,ilmek ilmek işlediği kurgusuyla, iki gencin bir zamanlar birbirine duyduğu sevgiyi, yıllar sonra gerçek bir ilişkiye dönüştürmeyi başarıyor."

—KIRKUS REVIEWS

"Aşk ve Diğer Kelimeler, geçmişle bugünü duygusal bir hikâyede bir araya getiriyor. Kitabı bitirdiğinizde en sevdiğiniz kelimenin 'aşk' olduğunu ilan etmek istiyorsunuz."

—AMY E. REICHERT

"Yazar, aşkın ve kaybın buruk sızısını sarsıcı bir açıklıkla okurlarla paylaşıyor. Bu kitap iyileşmenin ne denli zorlu bir yolculuk olduğunu anlatan güçlü bir hayata tutunma hikâyesi."

—ENTERTAINMENT WEEKLY

"Christina Lauren'ın yazdığı her şey, okurun alışık olduğu türün dışında kalsa bile, mutlaka okunmalı. Aşk ve Diğer Kelimeler'i okurken sayfaları çevirmekten kendimi alamadım. Bu kitabı herkese memnuniyetle öneririm."

—HYPABLE

"Aşk ve Diğer Kelimeler, dostluğun ve ilk aşkın; kaybın acısını yaşamanın ve ruh eşini bulmanın ustalıklarla işlenmiş hikâyesi. Bu kitaptaki her ânı kalbimde hissettim."

—VILMA IRIS

Aşk ve Diğer Kelimeler
Özgün Adı | *Love and Other Words*
Christina Lauren

Yabancı Yayınları | 547

Yayın Yönetmeni | Gökem Kankavi
Redaksiyon | Zeynep Işıklar
Düzeltili | Derya Sevim
Kapak Tasarımı | Defne Özay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Kasım 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-62-5

© Christina Lauren, 2018
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Ülku Tuğba Çayır, 2025

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul #Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

CHRISTINA
LAUREN

ASK &

DİĞER

KELİMELER

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren
Ülkü Tuğba Çayır

Ninova

*Erin ve Marcia,
ve ormandaki derenin yanındaki ev için.*

GİRİŞ

Babam annemden çok daha uzundu, hem de çok. Babam bir doksan beş boyundaydı, annem ise bir altmıştan biraz uzundu. Danimarkalı iriyarı adam ve Brezilyalı minyon kadın. Tanıştıklarında annem tek kelime İngilizce bilmiyordu. Ama ben on yaşındayken annem öldüğünde, sanki kendi dillerini yaratmışlardı.

Babamın işten eve döndüğünde anneme nasıl sarıldığını hatırlıyordum. Kollarını annemin omuzlarına dolar, vücudu onun üzerine doğru kıvrılırken yüzünü saçlarına bastırırdı. Kolları, tatlı bir sırrı içine alan bir parantez hâlini alırdı.

Birbirlerine bu şekilde dokunduklarında, sanki kutsal bir şeye tanık oluyormuş gibi hissederek arka planda kaybolurdum.

Aşkın her şeyi tüketmekten başka bir şey yapabileceği hiç aklıma gelmemişti. Henüz çocukken bile bundan daha azım istemeyeceğimi biliyordum.

Ama sonra, kötü huylu hücre kümesi olarak başlayan şey annemi öldürdü ve ben bunların hiçbirini bir daha asla istemedim. Onu kaybettiğimde, artık verilemeyecek kadar çok sevginin içinde boğuluyormuşum gibi hissettim. O sevgi içimi doldurdu, beni gazyağına batırılmış bir bez gibi boğdu; gözyaşlarına,

çıgllklara ve ağır, titreşen bir sessizliğe döküldü. Her nasılsa, ne kadar acı içinde olsam da, durumun babam için daha kötü olduğunun farkındaydım.

Annemden sonra bir daha asla âşık olmayacağını biliyordum. Bu açıdan babamı anlamak hep kolay olmuştu. O anlaşılır ve sessizdi: Sessiz yürür, sessiz konuşurdu; öfkesi bile sessizdi. Gümbür gümbür olan onun aşkıydı. Aşk kükreyen, gürleyen bir feryat gibiydi. Annemi güneş kadar yoğun bir aşkla sevdikten ve kanser onu hafif bir nefesle öldürdükten sonra, hayatının geri kalanında sesinin kısılacağını ve başka bir kadını, annemi istediği gibi asla istemeyeceğini düşündüm.

Annem ölmeden önce babama, yetişkin olma yolunda bana eşlik ederken hatırlamasını istediği şeylerin bir listesini bırakmıştı:

- Onu oyuncaklarla şımartma; kitaplarla şımart.
- Onu sevdiğini söyle. Kızların o kelimelere ihtiyacı vardır.
- O sessiz kaldığında, konuşan taraf sen ol.
- Macy'ye haftada on dolar ver. İki dolarını biriktirmesini sağla. Ona paranın değerini öğret.
- On altı yaşma gelene kadar saat onda evde olmalı, istisna yok.

Liste ellinin derinliklerine kadar uzayıp gidiyordu. Babama güvenmediğinden değildi, sadece öldükten sonra onun da etkisini hissetmemi istiyordu. Babam listeyi sık sık tekrar okur, kalemle notlar alır, bazı şeylerin altını çizerek, önemli noktaları atlamadığından ya da bir şeyleri yanlış yapmadığından emin olurdu. Ben büyüdükçe liste bir tür İncil hâlini aldı. Tam olarak bir kural kitabı niteliğinde olduğu söylenemezdi, daha çok babam ve benim mücadele ettiğimiz tüm bu şeylerin normal olduğuna dair bir güvence gibiydi.

Babam için özellikle bir kural çok önemliydi.

25: Macy okuldan sonra cümle bile kuramayacak kadar yorgun görünüyorsa, onu hayatın stresinden uzaklaştır. Hafta sonu için ona nefes aldırarak, kolay ve yakın bir yerlere kaçın.

Annem muhtemelen hafta sonu gidebileceğimiz bir ev satın almamızı kastetmemiş olsa da, tam anlamıyla kelimelere bağlı olan babam para biriktirmiş, plan yapmış ve San Francisco'nun kuzeyindeki tüm küçük kasabaları araştırarak inzivamıza yatırım yapacağı güne hazırlanmıştı.

Annem öldükten sonraki ilk birkaç sene beni izledi, buz mavisi gözleri nasılsa hem yumuşak hem de meraklıydı. Uzun cevaplar ya da en azından "evet", "hayır" veya "umurumda değil"den daha fazlasını gerektiren sorular sorardı. Bu detaylı sorulardan birine, yüzme antrenmanından, ev ödevlerinden ve dramatik davranan arkadaşlardan bezmiş bir hâlde boş bir sızlanmayla cevap verdiğim ilk kez, babam bir emlakçıyı aradı ve bize Healdsburg, Kaliforniya'da mükemmel bir hafta sonu kaçamağı evi bulmasını istedi.

Orayı ilk kez, yerel bir emlakçının gösterdiği bir açık evde görmüştük; emlakçı bizi geniş bir gülümsemeyle içeri almış, gözlerini ise büyük şehirden gelen San Francisco'lu emlakçımıza hafif yargılayıcı bir biçimde kısmıştı. Dört yatak odalı, ahşap saçaklı ve keskin açılara sahip bir kulübeydi; kronik olarak nemli ve potansiyel olarak küflüydü, ormanın gölgelerinin arasında ve penceremin dışında sürekli şırıldayan bir derenin yanında sıkışık kalmış gibiydi. İhtiyacımızdan daha büyüktü, idare edebileceğimizden daha fazla arazisi vardı ve ne babam ne de ben o zamanlar evdeki en önemli odanın, benim için geniş dolabımın içine yapacağı bir kütüphane olacağını düşünebilirdik.

Babam da tüm dünyanın yandaki evde, Elliot Lewis Petropoulos adında sıska bir ineğin avucunun içinde olacağını bilemezdi.

---

* Piyasada olan bir evin veya mülkün, potansiyel alıcıların görmesi için halka açıldığı bir süredir. -çn

GÜNÜMÜZ

Salı, 3 Ekim

San Francisco'daki dairemden Berkeley'ye dümdüz bir çizgi çekecek olursanız, yalnızca on beş kilometre tutardı. Ancak trafiğin en yoğun olduğu saatlerde bile araba olmadan bir saatten fazla sürüyordu.

"Bu sabah otobüse altıda binebildim," dedim. "Sonra iki BART hattı* ve bir otobüs daha." Saatime baktım. "Yedi buçuk. Fena değil."

Sabrina üstdudağındaki süt köpüğü lekesini sildi. Her ne kadar araba almaktan kaçınmamı anlasa da, bir yandan kendine saygısı olan diğer Körfez Bölgesi sakinleri gibi, cesaretimi toplayıp bir Prius ya da Subaru almam gerektiğini düşündüğünü biliyordum. "Kimsenin sana bir aziz olmadığını söylemesine izin verme."

"Gerçekten öyleyim. Konfor alanımın dışına çıkarttın beni." Ama bunu kucağımdaki minik kızma bakarak ve gülümseyerek söylemişim. Prenses Vivienne'i sadece iki kez görmüştüm ve sanki şimdi iki kat daha büyük görünüyordu. "Neyse ki buna *deği*yorsun."

---

* Bay Area Rapid Transit, San Francisco'nun körfez bölgesinde yer alan bir tren ağıdır. -çn

Kucağıma her gün birçok bebek alıyordum ama hiçbir bebek böyle hissettirmiyordu. Eskiden Sabrina ve ben Tufts'ta aynı yurt odasında kalıyorduk. Daha sonra kampüs dışında bir apartman dairesine taşındık ve ardından yüksek lisans programlarımız sırasında köhne bir eve yerleştik. Her nasılsa ikimiz de Batı Yakası'na, Körfez Bölgesi'ne geldik ve şimdi Sabrina'nın bir *bebeği* vardı. Artık bunları yapacak yaşta olmamız -çocuk doğurmak, *üremek*- şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf duyguydu.

Sabrina bize sevgiyle bakarak, "Dün gece onunla on birde ayaktaydım," dedi. Dudaklarının kenarları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve ikide. Ve dörtte. Ve altıda..."

"Tamam, sen kazandın. Ama dürüst olmak gerekirse, otobüsteki çoğu insandan daha iyi kokuyor." Viv'in başına küçük bir öpücük kondurdum ve dikkatlice kahveme uzanmadan önce onu kolumun kıvrımına daha güvenli bir şekilde yerleştirdim.

Kupa elimde tuhaf bir his uyandırıyor. Seramikti, kâğıttan yapılma ya da Sean'ın her sabah beni güne hazırlamak için devasa dozda kafein gerektiğini varsayarak -haksız da sayılmaz- ağzına kadar doldurduğu devasa paslanmaz çelik termostan değildi. Elimde gerçek bir kupayla oturup herhangi bir şey yudumlamayalı uzun zaman olmuştu.

Kafenin küçük masasının öbür ucundan bizi izlerken, "Şimdi-den bir anne gibi görünüyorsun," dedi Sabrina.

"Bütün gün bebeklerle çalışmanın faydaları."

Sabrina bir süre sessiz kaldı ve hatamı fark ettim. Birinci kural: İşimden asla annelerin, özellikle de *yeni* annelerin yanında bahsetmemek. Masanın öbür ucunda kalbinin teklediğini neredeyse duyabiliyordum.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diye fısıldadı.

Bu cümle, şu anda hayatımın tekrar eden bir nakaratı gibiydi. UCSF'de* yoğun bakım alanında pediatri bölümüne girmeye karar vermiş olmam arkadaşlarımı tekrar tekrar şaşırtıyordu.

---

* (İng.) *University of California San Francisco*. California San Francisco Üniversitesi. -çn

Her seferinde, hasta çocukların acılarına sürekli olarak tanık olmaktan rahatsız olmamı sağlayacak önemli bir duygudan, bir annelik içgüdüsünden yoksun olabileceğim yönünde bir şüphe parıltısı yakalıyordum.

Sabrina'ya her zamanki sözlerimi söyleyerek, "Birinin yapması gerek," dedikten sonra ekledim: "Ve ben bu işte iyiyim."

"Eminim öylesindir."

"Pediatrik nöroloji mesela? İşte onu yapamam," dedim ve sonra dudaklarımı dişlerimin arasına alarak daha fazlasını söylemekten kendimi fiziksel olarak alıkoydum.

Kapa çeneni, Macy. Kapa o geveze çeneni.

Sabrina bebeğine bakarak hafifçe başını salladı. Viv bana gülümsedi ve heyecanla bacaklarını oynattı.

"Tüm hikâyeler hüznünlü değildir." Viv'in karnını gıdıkla-
dım. "Her gün küçük mucizeler oluyor, değil mi, tatlım?"

Sabrina, kulak tırmalayacak kadar yüksek bir sesle konuyu değiştirdi. "Düğün planlaması nasıl gidiyor?"

Yüzümü Viv'in boynundaki tatlı bebek kokusuna bastırarak inledim.

"O kadar iyi, ha?" Sabrina gülerek, sanki onu daha fazla paylaşamayacakmış gibi kızını almak için uzandı. Onu suçlayamazdım. Kollarımın arasında sıcacık, küçük bir bebektir sonuçta.

Onu Sabrina'ya teslim ederken, "O mükemmel, carım," dedim sessizce. "Kusursuz bir küçük kız."

Sanki yaptığım her şey bir şekilde *onlara* dair anılarıma -yan evdeki gürültülü hayata, hiç sahip olamadığım o kocaman, katotik aileye- bağlýmış gibi, işle ilgisi olmayan, gerçek anlamda zaman geçirdiğim son bebekle ilgili bir nostaljiye kapıldım. O anı, ergenlik dönemimde, ana kucağında uyuyan bebek Alex'e baktığım bir anıydı.

Beynim yüzlerce görüntü arasında gidip geldi: Bayan Dina'nın kundağa sardığı Alex'i göğsüne yaslamışken yemek pişirmesi. Bay Nick'in, Alex'i güçlü ve kıllı kollarında tutarak ona bir köye bedel şefkatle bakması. On altı yaşındaki George'un,

aile evinin kanepesinde kazasız belasız bez değiştirmeye çalışıp başaramaması. Nick Jr., George ve Andreas'ın yeni, en sevdikleri kardeşlerine bakarken onu korurcasına üzerine eğilmeleri. Ve sonra, her defasında olduğu gibi aklım Elliot'a; biraz ötede ya da arkada sessizce, ağabeylerinin kavgalarını, koşuşturmalarını ya da ortalığı dağıtmalarını bitirmesini beklemesine kaydı, böylece Alex'i kucağına alıp ona kitap okuyabilirdi.

Hepsini ama özellikle de onu çok özlediğim için içim acıdı.

"Mace," diye drtt Sabrina.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Düğün?"

"Ah, evet." Moralim bozuldu; bir yandan haftada yüz saat hastanede çalışırken bir yandan da düğün planlamak beni mahvediyordu.

"Henüz planlamaya başlamadık. Hâlâ bir tarih, bir yer, bir de... her şeyi seçmemiz gerekiyor. Sean ayrıntıları umursamıyor, sanırım bu iyi bir şey?"

Masada gizlice emzirmek için Viv'i kaldırarak, "Tabii ki," dedi sahte bir neşeyle. "Hem ne acelesi var ki?"

Sorusunda gizli bir düşünce daha yatıyordu: *Ben senin en iyi arkadaşını ve bu adamla sadece iki kez görüştüm, Tanrı aşkına. Acelelen ne?*

Haklıydı da. Acelesi yoktu. Sadece birkaç aydır birlikteydik. Ancak Sean, on yıldan uzun süredir birlikte olabileceğim ve bir şekilde kendimi geri ekiyormuşum gibi hissetmediğim ilk erkekti. Kolay ve sakin biriydi ve altı yaşındaki kızı Phoebe ne zaman evleneceğimizi sorduğunda, bu onda bir şeyleri sanki değiştirmişti ve daha sonra, bu soruyu bana kendisinin sorması için onu teşvik etmişti.

"Yemin ederim," dedim ona, "hiç ilgi çekici gelişmeler yok. Bekle... hayır. Haftaya dişçi randevum var." Sabrina güldü. "Geldiğimiz nokta bu, senin dışında, öngörülebilir gelecekte monotonluğun üstesinden gelebilecek tek şey bu. alış, uyu, tekrar et."

Sabrina bunu üç kişilik yeni ailesi hakkında rahatça konuşabilmek için bir fırsat olarak gördü ve kızının başarılarının bir listesini çıkarmaya başladı: ilk gülümseme, ilk gerçek kahkaha ve henüz bir önceki gün, annesinin parmağını sıkıca kavrayan minik bir yumruk.

Onu dinledim, bir mucize olarak kabul edilen her normal detayı seviyordum. Keşke her gün onun bu “normal detaylarını” dinleme şansım olsaydı. Yaptığım işi seviyordum ama... sadece konuşmayı özlüyordum.

Bu öğlen de çalışıyordum ve muhtemelen üniteye gece yarısına kadar kalacaktım. Ardmdan eve gelip birkaç saat uyuyacak ve aynılarını yarın yine tekrar yapacaktım. Sabrina ve Viv’le kahve içtikten sonra bile günün geri kalanı bir sonraki güne akıp gidecekti ve -ünitede gerçekten korkunç bir şey olmadığı sürece- o güne dair tek bir şey bile hatırlamayacaktım.

O konuşurken ben de dış dünyayı olabildiğince özümsemeye çalıştım. Kahve ve kızarmış ekmek kokusunu, müşterilerin koşuşturmalarına karışan müzik sesini içime çektim. Sabrina bebek çantasından emzik çıkarmak için eğildiğinde tezgâha doğru baktım, pembe rastalı saçlı kadını, kahve siparişlerini alan ve boynunda dövme olan kısa boylu adamı ve onların önünde, beni aniden gerçekliğe döndüren uzun erkeksi gövdeyi gözlerimle taradım.

Saçları neredeyse siyahtı. Kalın telli ve dağınıktı, kulaklarının üst kısmına dökülüyordu. Yakasının bir tarafı içe doğru kıvrılmıştı; tişörtünün etekleri yıpranmış siyah kot pantolonundan dışarı sarkıyordu. Vans ayakkabıları bağciksız ve soluk, eski tarz ekose desenliydi. Fazlaca kullanılmış postacı çantası bir omzuna asılıydı ve çapraz şekilde kalçasına yaslanmıştı.

Sırtı bana dönükken Berkeley’deki diğer binlerce adam gibi görünüyordu ama ben onun hangi adam olduğunu çok iyi biliyordum. Onu ele veren, kolunun altına sıkıştırdığı ağır ve yıpranmış o kitaptı: *Ivanhoe*’yu her ekim ayında yeniden okuyan tanıdığım tek bir kişi vardı. Bir ritüelmışçesine ve mutlak bir hayranlıkla.

Bakışlarımı ondan alamadan, arkasını döneceği ve geçen yaklaşık on bir yılın onu ne hâle getirdiğini görebileceğim anı beklerken donup kalmıştım. Kendi görünüşüm hakkında neredeyse hiç düşünmedim: nane yeşili önlükler, kullanışlı spor ayakkabılar, dağınık atkuyruğu saçlar. Öte yandan, daha önce ikimizin de kendi yüzlerimizi ya da ne kadar derli toplu göründüğümüzü umursadığımız olmamıştı. Her zaman birbirimizi ezberlemekle meşguldük.

Geçmişimdeki hayalet siparişinin ücretini öderken, Sabrina dikkatimi çekti.

“Mace?”

Ona gözlerimi kırptım. “Özür dilerim. Ben. Özür dilerim... Ne?”

“Bez pişik yapıyor diye söylenip duruyordum. Ama daha çok seni neyin bu kadar...” Baktığım yeri takip etmek için döndü. “Ah.”

Bu “Ah” henüz anladığım belirtmiyordu. Bu “Ah” tamamen adamın arkadan nasıl görüldüğüyle ilgiliydi. Uzun boyluydu -ki bu on beş yaşına geldiğinde aniden olmuştu- ve omuzları genişti -bu da aniden olmuştu- ama onun için biraz daha zaman geçmesi gerekmişti. Bunu, ilk kez dolapta üzerime eğildiğinde fark ettiğimi hatırlıyordum; kot pantolonu dizlerindeydi, geniş formu tepedeki zayıf ışığı engelliyordu. Saçları gürdü ama bu her zaman böyle olmuştu. Kot pantolonu kalçalarına kadar iniyor ve poposu harika görünüyordu. *Bunun...* ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kısacası o, birbirimize dönüp hiçbir kelime etmeden, “*Biliyorum, değil mi?*” bakışı atmadan önce sessizce süzdüğümüz adamlara benziyordu. Bu, hayatımın en gerçeküstü farkındalıklarından biriydi; hayranlıkla izlediğim türden bir yabancıya dönüşmüştü.

Onu arkadan görmek yeterince tuhaftı, bir de onu o kadar yoğun bir şekilde izliyordum ki bir an için onun o olmadığına kendimi inandırmayı başarmıştım.

Belki de herhangi biriydi... Zaten on yıl ayrı kaldıktan sonra onun vücudunu gerçekten ne kadar iyi tanıyor olabilirdim ki?

Ama sonra arkasını döndü ve içerideki tüm hava tükenmiş gibi hissettim. Sanki karnıma yumruk yemişim gibi, diyaframım bir anlığına felç oldu.

Sabrina benden gelen gıcırtilı, boğuk sesi duydu ve tekrar bana döndü. Sandalyesinden kalkmak üzere olduğunu hissediyordum. "Mace?"

Nefes aldım ama sık ve keskin bir nefesti, gözlerimin yanmasına neden olmuştu.

Yüzü daha ince, çenesi daha keskin, kirli sakalları daha kalındı. Hâlâ aynı tarz kalın çerçeveli gözlükler takıyordu ama artık yüzünü küçük göstermiyorlardı. Kalın camlar, parlak ela gözlerini yine büyütüyordu. Burnu aynıydı ama artık yüzüne göre çok büyük değildi. Ağzı da aynıydı; düz, pürüzsüz, dünyanın en mükemmel alaycı sırıtişına sahipti.

Beni görseydi nasıl bir ifade takınacağını hayal dahi edemiyordum. Daha önce yüzünün aldığını hiç görmediğim bir ifade olabiliirdi.

"Mace?" Sabrina boştaki eliyle uzanıp ön kolumu tuttu. "Tatlım, iyi misin?"

Yutkundum ve girdiğim transı bozmak için gözlerimi kapattım. "Evet."

Sesi ikna olmamış gibi geliyordu. "Emin misin?"

"Yani..." Tekrar yutkundum, gözlerimi açtım ve ona bakmayı amaçladım ama bakışlarım tekrar omuzlarının üzerine kaydı. "Şuradaki adam... Elliot."

Bu kez o "Ah" bir anlam kazanmıştı.

Düzenleme
Ny.ozlem

GEÇMİŞ

Cuma, 9 Ağustos

On beş sene önce

Elliot'ı ilk kez açık ev ziyaretinde gördüm.

Oda bomboştı; Körfez Bölgesi'ndeki titizlikle düzenlenmiş emlak "ürünlerinin" aksine, Healdsburg'daki bu satılık ev tamamen eşyasız bırakılmıştı. Her ne kadar yetişkin olduğumda dekore edilmemiş alanlardaki potansiyeli takdir etmeyi öğrenecek olsam da bu boşluk, ergen gözlerime soğuk ve ıssız geliyordu. Berkeley'deki evimiz son derece doluydu. Annem hayattayken, onun duygusal eğilimleri babamın Danimarka minimalizminin önüne geçmişti ve annem öldükten sonra babam dekorasyonları azaltacak gücü kendinde bulamamıştı.

Bu evdeyse duvarlarda, üzerlerinde eski resimlerin yıllarca asılı kaldığı koyu lekeler vardı. Halıya ise bir yol kazınmış, önceki sahiplerinin tercih ettiği güzergâh ortaya çıkmıştı: ön kapıdan mutfığa. Üst kat antreye açılıyor, koridor birinci kata bakıyordu ve kenarlarında yalnızca eski bir ahşap korkuluk vardı. Üst katta odalara açılan kapıların hepsi kapalıydı, uzun koridora biraz perili bir hava veriyordu.

"Sondaki," dedi babam, çenesini kaldırarak gitmem gereken yeri işaret etti. Evi internetten incelemişti ve ne beklemem gerek-

tiğini benden biraz daha iyi biliyordu. "Senin odan en sondaki olabilir."

Karanlık merdivenleri tırmandım, ebeveyn odasını ve banyoyu geçip uzun, dar koridorun sonuna kadar ilerledim. Kapının altından soluk yeşil bir ışığın geldiğini görebiliyordum; bunun, öğleden sonra güneşinin aydınlattığı duvarların bahar yeşili boyasının sonucu olduğunu yakında anlayacaktım. Kristal kapı kolu soğuk ama berraktı ve paslı bir ses çıkararak döndü. Kapı sıkışmış, kenarları kronikleşmiş rutubetten deforme olmuştu. İçeri girmek için kapıyı omzumla ittim ve az kalsın sıcak, aydınlık odanın içine yuvarlanıyordum.

Oda geniş olmaktan çok uzundu, hatta belki iki katı kadardı. Uzun duvarın çoğunu kaplayan kocaman pencere, yosun kaplı ağaçlarla dolu bir yamaca bakıyordu. Kısa duvarın en ucunda, uzaktaki Rus Nehri'ne açılan uzun ve ince bir pencere vardı.

Alt kat pek etkileyici olmasa da en azından yatak odaları umut vaat ediyordu.

Moralim yerine gelmiş bir hâlde, babamı bulmak için geri döndüm.

"İçerideki dolabı gördün mü, Mace?" diye sordu ben odadan dışarı çıkarken. "Orayı senin için bir kütüphaneye dönüştürebiliriz diye düşündüm." Ebeveyn odasından çıkıyordu. Emlakçılardan birinin ona seslendiğini duydum ve yanıma gelmek yerine alt kata geri döndü.

Yatak odasına geri döndüm, en arka uca doğru yürüdüm. Dolabın kapısı hiç itiraz etmeden açıldı. Tokmağı bile elimde sıcacık hissettiriyordu.

Evdeki diğer her oda gibi burası da dekore edilmemişti.

Ama boş değildi.

Şaşkınlık ve küçük bir panik kalbimin gümbür gümbür atmasına neden oldu.

Dolabın derinliklerinde bir çocuk oturuyordu. En uç köşesinde, sırtı ve boynu C şeklinde kıvrılmış, eğimli tavanın en alçak noktasına sığacak şekilde tünemiş, kitap okuyordu.

On üç yaşından büyük olamazdı, benim gibi. Zayıftı, koyu renk saçları fena hâlde taranmaya ihtiyaç duyuyordu, büyük gözlüklerinin ardında kocaman ela gözleri vardı. Burnu yüzüne, dişleri ise ağzına göre çok büyüktü ve kesinlikle boş bir dolap için de fazlasıyla öyleydi.

İçimden tedirginlikle keskinleşmiş bir soru yükseldi: "Kimsin sen?"

Çocuk şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde bana baktı. "Birinin bu evi gerçekten gelip göreceğini düşünmemiştim."

Kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Bakışlarındaki bir şey -hiç kırpmadığı, lenslerin arkasındaki kocaman gözlerindeki bir şey-kendimi garip bir şekilde savunmasız hissetmeme neden oldu. "Satın almayı düşünüyoruz."

Çocuk ayağa kalktı ve kıyafetlerinin tozunu silkeledi, her iki bacağının da en geniş yeri dizleriydi. Ayakkabıları cilalanmış kahverengi deridendi, gömleği ütülüydü ve haki renkteki şortunun içine sokulmuştu.

Tamamen zararsız görünüyordu... ama öne doğru bir adım atar atmaz kalbim panikle doldu ve ağzımdan şu sözler kaçtı: "Babamın siyah kuşağı var."

Korku ve şüphe karışımı bir ifadeyle baktı.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Kaşları çatıldı. "Neyde?"

Yumruklarımı kalçalarımaya dayadığım yerden indirdim. "Tamam, siyah kuşağı yok. Ama çok iri."

Buna inanmış görünüyordu ve endişeyle yanımdan arkama baktı.

"Burada ne işin var ki senin?" diye sordum etrafa göz gezdirerek. Alan bir dolap olmak için fazla büyüktü. Her bir kenarı en az on üç buçuk metre olan mükemmel bir kareydi, dolabın arka tarafında fazlaca eğimli, muhtemelen sadece bir metre yüksekliğinde olan bir tavanı vardı. Burada bir kanepede, yastıklarla

ve kitaplarla oturup mükemmel bir cumartesi öğleden sonrası geçirdiğimi hayal edebiliyordum.

“Burada kitap okumayı seviyorum.” Omuz silkti ve zihinsel simetriye dair içimde bir şey uyandı, yıllardır hissetmediğim bir vızıltı. “Hanson ailesi buranın sahibiyken annemde bir anahtar vardı ve onlar hiç buraya gelmezlerdi.”

“Ailen bu evi satın alacak mı?”

Kafası karışmış görünüyordu. “Hayır. Yan evde oturuyorum.”

“Yani içeri izinsiz girdin?”

Başını salladı. “Bu açık bir ev, unuttun mu?”

Ona tekrar baktım. Kitabı kalındı, kapağında bir ejderha vardı. Çocuk uzun boyluydu ve vücudunun her noktası keskin hatlara sahipti; keskin dirsekleri ve sivri omuzları vardı. Saçları kabarıktı ama taranmıştı. Tırnakları kesilmişti.

“Yani burada sadece takılıyor musun?”

“Bazen,” dedi. “Birkaç yıldır boştu.”

Gözlerimi kıstım. “Burada olman gerektiğine *emin* misin? Nefes nefese kalmış görünüyorsun, gergin gibisin.”

Omuz silkti, sivri omuzlarından birini yukarı kaldırdı. “Belki de maraton koşusundan yeni geldim.”

“Köşeye kadar koşabilecekmiş gibi bile görünmüyorsun.”

Nefes almak için duraksadı ve sonra bir kahkaha patlattı. Özgürce, pek sık atılmayan bir kahkaha gibiydi ve içimde bir şeyler çiçek açtı.

“Adın ne?” diye sordum.

“Elliot. Seninki ne?”

“Macy.”

Elliot bana baktı, gözlüklerini parmağıyla yukarı itti ama hemen aşağı kaydılar. “Biliyorsun, eğer bu evi satın alırsanız, gelip burada kitap okumayacağım.”

Sesinde bir meydan okuma vardı, bana bir seçenek sunmuştu. *Dost mu, düşman mı?*

Bir dosta gerçekten ihtiyacım vardı.

Ona isteksizce gülümseyerek nefesimi verdim. “Eğer bu evi satın alırsak, istersen gelip kitap okuyabilirsin.”

Sırıttı, gülüşü o kadar büyüktü ki dişlerini sayabilirdim. “Belki de bunca zaman sadece senin için hazırlıyordum.”

GÜNÜMÜZ

Salı, 3 Ekim

Elliot hâlâ beni görmemişti.

Espresso barının yanında, başı eğik bir şekilde aşağıya bakarak siparişini bekliyordu. Akıllı telefonlarının yalnızlığına gömülerek dünyaya bağlanan insanlarla dolu bir kalabalıkta, Elliot kitap okuyordu.

Acaba bir telefonu *var* mıydı? Başka herkes için bu saçma bir soru olurdu. Onun için değildi. On bir yıl önce bir telefonu vardı ama babasından kalan ve L harfini yazmak istediğinde 5 tuşuna üç kez basmasını gerektiren türden bir kapaklı telefondur. Kitabın sayfalarını tutması dışında başka bir amaçla nadiren kullanırdı.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu Sabrina.

Ona bakarak gözlerini kırptırırken kaşlarını çatmıştı. Bu sorunun cevabını bildiğini *biliyordum*, en azından genel bağlamda. Ama şu anda laflamaktan başka yapabileceği bir şey olmadığını anlayınca ifadem yeniden yumuşadı; dilsiz bir manyağa dönüşmüştüm.

"Lisenin son senesinde. Yılbaşında."

Dişleri görünecek bir şekilde yüzünü buruşturdu. "*Doğru.*"

Devreye giren bir içgüdü, kendimi korumaya yönelik bir enerji beni sandalyemden kaldırıp dışarı itti.

“Özür dilerim,” dedim Sabrina ve Viv’e bakarak. “Artık gitmeliyim.”

“Tabii ki. Evet. Kesinlikle.”

“Bu hafta sonu arasam olur mu seni? Belki Golden Gate Parkı’na gideriz.”

Sanki yaptığım bu mekanik önerim uzak bir ihtimalmiş gibi hâlâ başını sallıyordu. İkimiz de temmuz ayında asistanlığa başladığımdan beri bir hafta sonunu bile izinli geçirmediğimi biliyorduk.

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden hareket etmeye çalışarak, çantamı omzuma astım ve Sabrina’nın yanağını öpmek için eğildim.

“Seni seviyorum,” dedim ayaktayken ve onu da yanıma alabilmeyi diledim. O da bebek gibi kokuyordu.

Sabrina başım sallayarak duygularıma karşılık verdi. Ardından ben Viv’e ve onun tombul yumruğuna bakarken, Sabrina omzunun üzerinden arkaya baktı ve donup kaldı.

Duruşundan Elliot’ın beni gördüğünü anladım.

“Ah...” dedi başını çevirip çenesini kaldırarak, sanki bir bakış atmam gerektiğini ima ediyordu. “Geliyor.”

Son derece meşgul ve dalgın görünmeye çalışarak çantamı karıştırdım. “Ben kaçıyorum,” diye mırıldandım.

“Mace?”

Bir elim çantamın askısında, gözlerim yerde donup kaldım. Sesini duyar duymaz içimde nostaljik bir sızı yankılandı. Yüksek ve tiz bir sesi vardı, ta ki kalınlaşana kadar. Ne kadar genizden geldiği ve mızımız olduğu konusunda eskiden sürekli söylenirdi; sonra bir gün son gülen evren olmuştu ve Elliot’a sıcak, bal gibi tatlı bir ses vermişti.

Adımı tekrar söyledi; bu sefer takma isim kullanmadı ama daha sessizdi: “Macy Lea?”

Başımı kaldırdım ve ölene kadar güleceğimden emin olduğum bir dürtüyle elimi kaldırıp gevşekçe salladım. “Elliot! Hey!”

Sanki birinci sınıftan sıradan tanıdıklarımız gibi.

Sanki Santa Barbara’dan gelen trende tanışmışız gibi.

Tam o, milyonlarca kez yaptığına şahit olduğum bir şaşkınlık hareketiyle gür saçlarını gözlerinin önünden çektiğinde, ben arkamı dönüp kalabalığın arasından geçerek kaldırıma çıktım. Sokağın yarısına kadar yanlış yöne koşup hatamı fark edince hızla geri döndüm. Başım eğik, kalbim küt küt atarken, diğer yöne doğru iki uzun adım attım ve birinin geniş göğsüne çarptım.

Kafamı kaldırıp ne yaptığımı anlamadan önce, "Ah! Özür dilerim!" diye ağızımdan kaçırdım.

Elliot'ın elleri üst kollarıma dolanmış, beni kendisinden sadece birkaç santim uzakta sabit tutuyordu. Yüzüme baktığını, bakışlarına karşılık vermemi beklediğini biliyordum ama gözlerim âdemelmasının görüntüsüne takılı kalmıştı ve düşüncelerim, dolapta birlikte kitap okurken gizli gizli boynuna saatlerce nasıl baktığının anısıyla dolmuştu.

"Macy. Cidden mi?" dedi sessizce, binlerce şey kastederek.

Cidden, sen misin?

Cidden, neden kaçıp gittin?

Cidden, son on yıldır neredeydin?

Bir yanım, yanından geçip gidebilecek ve bunlar hiç yaşanmamış gibi davranabilecek biri olmayı diledi. BART'a geri dönebilir, Muni'ye* atlayıp hastaneye gidebilir ve şu anda hissettiklerimden çok daha büyük ve değerli duyguların üstesinden gelerek yoğun bir iş gününe dalabilirdim.

Ama diğer yanım son on bir yıldır tam olarak bu ânı bekliyordu. Rahatlama ve ıstırap kanımda yoğun bir şekilde dolaşıyordu. Her gün onu görmek istedim. Ama aynı zamanda, onu bir daha asla görmek istemedim.

"Merhaba." Sonunda kafamı kaldırıp ona baktım. Burada ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum; kafam anlamsız kelimelerle doluydu. Siyah ve beyazdan oluşan bir fırtınaydı.

"Sen...?" diye başladı nefes nefese. Elleri hâlâ beni tutuyordu. "Buraya geri mi taşındın?"

---

* San Francisco'da belediye tarafından işletilen ulaşım araçlarının genel adıdır. -çn

“San Francisco.”

Önlüklerimi, çirkin spor ayakkabılarımı incelemesini izledim. “Doktor musun?”

“Evet. Asistan doktor.”

Ben bir robottum.

Kara kaşları kalktı. “Peki *bugün* burada ne yapıyorsun?”

Tanrım, başlamak için ne tuhaf bir soruydu. Ama önünüzde bir dağ varken, sanırım önce en düz noktaya doğru tek bir adım atmakla başladınız. “Kahve içmek için Sabrina’yla buluştum.”

Acı verici derecede tanıdık bir ifadeyle, anlamadığını belirtircesine burnunu kırıştırdı.

“Üniversitedeki oda arkadaşım,” diye açıkladım. “Berkeley’de yaşıyor.”

Elliot biraz rahatladı, bu bana Sabrina’yı tanımadığını hatırlattı. Eskiden hayatlarımıza dair verdiğimiz son güncellemelerin arasında bir ay olması bizi rahatsız ederdi. Şimdi bu güncellemelerin arasında yıllar ve birbirinden haberdar olmayan iki koca hayat vardı.

“Seni aradım,” dedi. “Milyonlarca kez. Sonra o numara değişti.”

Elliot elini saçlarında gezdirdi ve çaresizce omuz silkti. O anda anladım. Bu lanet olası an tamamıyla gerçeküstüydü. Şimdi bile bu mesafenin oluşmasına izin vermiş olmamız akılalmazdı. *Benim* buna izin vermiş olmam.

“Biliyorum. Ben, şey... yeni bir telefon aldım,” dedim beceriksizce.

Güldü ama pek de mutlu bir ses değildi. “Evet, tahmin ettim.”

“Elliot,” dedim, adını söylerken boğazımda düğümlenen hissi bastırarak, “özür dilerim ama gerçekten gitmem gerekiyor. Kısa bir süre içinde işte olmam lazım.”

Yüzümle aynı hizaya gelecek şekilde eğildi. “Dalga mı geçiyorsun?” Gözleri kocaman olmuştu. “Saul’un Yeri’nde sana rastlayıp ‘Hey, Macy, n’aber’ diyeceğim, sonra sen işe gideceksin, ben işe gideceğim ve *bir on yıl daha* konuşmayacağız, öyle mi?”

İşte geldi. Elliot hiçbir zaman elini gelişigüzel oynamazdı.

"Buna hazırlıklı değilim," diye itiraf ettim sessizce.

"Benim için *hazırlanmak* zorunda mısın?"

"Hazırlanmam gereken biri varsa o da sensin."

Bu onu tam istediğim yerden -hedefi tam on ikiden- vurdu ama yüzünü buruşturduğu anda pişman oldum.

Lanet olsun.

"Bana bir dakika ver," diye ısrar etti, beni kaldırımın kenarına çekti, böylece gelip geçen insanları engellemeyecektik. "Nasılsın? Döneli ne kadar oldu? Duncan nasıl?"

Dört bir yanımızı saran dünya durmuş gibi hissediyordum.

"İyiyim," dedim mekanik bir şekilde. "Mayıs ayında geri taşındım." Üçüncü sorusuyla yerle bir oldum ve cevabımı titreyen bir sesle verdim: "Ve, ah... babam öldü."

Elliot hafifçe geriye doğru yalpaladı. "Ne?"

"Evet," dedim boğuk bir sesle. Bu durum karşısında nutkum tutulmuştu, geçmişini tekrar kelimelere dökmekte, beynimdeki binlerce sinapsm* yeniden çalışmasını sağlamakta zorlandım.

Her nasılsa bu konuşmayı aklımı tamamen kaybetmeden yapmayı başarıyordum ama burada iki dakika daha durursam neler yaşanacağını tahmin bile edemiyordum. Elliot tam burada babamı sorarken, iki saatlik uykuyla ayakta kalmaya çalışırken ve önümde hâlâ on sekiz saatlik bir gün varken... Yere kapanıp ağlamadan önce buradan gitmeliydim.

Ama ona baktığımda, Elliot'ın yüzünün göğsümde hissettiklerimin bir yansıması gibi olduğunu gördüm. Yıkılmış görünüyordu. Babamın öldüğünü duyduktan sonra bu şekilde görünebilecek tek kişi oydu çünkü bunun bana neler yaşattığını anlayabilecek tek kişi oydu.

"Duncan öldü mü?" Sesi yoğun duygularla dolup taşmıştı. "Macy, neden bana söylemedin?"

Lanet olsun, *bu* çok büyük bir soruydu.

"Ben..." diye konuşmaya başladım ve başımı salladım. "Bu yaşandığında iletişim hâlinde değildik."

* Sinir hücreleri arasındaki iletişimi sağlayan bağlantı noktası. -en

Bir bulantı, midemden boğazıma doğru tırmandı. Nasıl bir yan çizme. Ne inanılmaz bir bahane.

O da başını salladı. "Bilmiyordum. Çok üzgünüm, Mace."

Ona bakmak için kendime üç saniye daha verdim ve bu, karuma bir yumruk daha yemişim gibi hissettirdi. O benim insanımdı. Her zaman da öyle olmuştu. En iyi arkadaşım, sırdaşım, muhtemelen hayatımın aşkıydı. Ve ben hayatımın son on bir yılını öfkeli ve kendinden emin geçirmiştım. Ama günün sonunda, aramızda bir delik açan oydu ve kader de bu deliği tamamen yırtıp ayırmıştı.

"Gidiyorum," dedim aniden ve garip bir şekilde. "Tamam mı?"

O cevap veremedi yanından ayrıldım ve BART istasyonuna doğru yola koyuldum. Tüm o hızlı yürüdüğüm süre boyunca ve körfezin altından geçen gürültülü yolculuğun tamamında, sanki oradaymış gibi hissettim; ya arkamdaydı ya da bir sonraki vagonunda bir koltukta oturuyordu.

GEÇMİŞ

Cuma, 11 Ekim

On beş yıl önce

İki ay sonra bir nakliye kamyonuyla geldiğimizde tüm Petropoulos ailesi ön bahçelerindeydi. Kamyonun yalnızca yarısı doluydu çünkü babam da ben de kiralarken yanımızda daha fazla eşya getireceğimizi düşünmüştük. Ama sonuçta, konsinye mağazasından sadece uyuyacak, yemek yiyecek ve okuyacak bir yerimiz olacak kadar mobilya almıştık, başka da bir şey yoktu.

Babam bunlara “çıra gibi mobilya” diyordu. Anlamamıştım.

Belki birkaç saniye üzerinde düşünmek için kendime izin verseydim anlardım ama doksan dakikalık yol boyunca aklımdan geçen tek şey, annemin hiç görmediği bir eve gidiyor olmamızdı. Evet, bunu yapmamızı o istemişti ama evi kendi seçmemişi, görmemişti. Bu gerçeklikte korkunç derecede nahoş bir şeyler vardı. Babam hâlâ o gürültülü, eski, yeşil Volvo’sunu sürüyordu. Hâlâ Rose Sokağı’ndaki aynı evde yaşıyorduk. İçerideki her mobilya annemin hayatta olduğu zamandan kalmaydı. Yeni kıyafetlerim vardı ama alışverişe çıktığımızda annemin onları ilahî bir müdahaleyle seçtiğini hissederdim hep çünkü babam bana en büyük, en bol şeyleri getirirdi ve asla değişmeyen, sempatik bir satış görevlisi bir kucak dolusu, daha uygun kıyafetle gelir ve “Evet,

artık tüm kızlar bunu giyiyor ve hayır, endişelenmeyin, Bay Sorensen," diye babamı telkin ederdi.

Kamyondan indim, şortumun kemerinin üzerinden sarkan gömleğimi düzelttim ve çakıllı garaj yolumuzda toplanan ekibe baktım. Önce Elliot'ı gördüm; kalabalığın içindeki tanıdık bir yüzdü. Ama onun etrafında üç çocuk ve gülümseyen iki ebeveyn daha vardı.

Orada yardım etmek için bekleyen, oldukça kalabalık olan ailenin görüntüsü, göğsümden boğazıma doğru tırmanan acıyı daha da artırdı.

Kalın siyah saçları ve belirgin burnuyla Elliot'ın babası olduğu çok açık olan adam öne doğru hızlı adımlar atarak babamın elini sıkmak için uzandı. Babamdan sadece birkaç santim kısaydı, bu nadir görülen bir durumdu.

"Nick Petropoulos," dedi ve sonra benim elimi sıkmak için döndü. "Sen de Macy olmalısın."

"Evet, efendim."

"Bana Nick de."

"Tamam, Bay... Nick." Hayatım boyunca bir ebeveyne ilk ismiyle hitap edeceğimi hiç düşünmemiştim.

Gülerek babama döndü. "Tüm bunları boşaltırken yardıma ihtiyacın olur diye düşündüm."

Babam gülümsedi ve kendine özgü sadeliğiyle konuştu: "Çok naziksin. Teşekkürler."

"Ayrıca çocuklarımda bütün gün birbirlerini hırpalamamaları için biraz egzersiz yapabileceklerini düşündüm." Bay Nick, kalın, kıllı kolunu uzattı ve işaret etti. "Şurada karım Dina duruyor. Oğullarım: Nick Jr., George, Andreas ve Elliot."

Üç gösterişli erkek -ve Elliot- evimizin önündeki merdivenlerin dibinde durmuş bizi izliyorlardı. Hepsinin on beş ila on yedi yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum. Elliot hariç; fiziksel olarak kardeşlerinden o kadar farklıydı ki kaç yaşında olduğundan emin değildim. Anneleri Dina da yapılıydı; uzun boylu ve kıvrımlıydı ama yanaklarında derin, dostane gamzeler ortaya çıkaran bir gülümsemesi vardı. Babasının çırpı gibi versiyonu olan

Elliot dışında tüm oğulları tıpkı ona benziyordu. Buğulu bakışlı, gamzeli, uzun boylu.

Sevimliydim.

Babamın kolu omuzlarıma dolandı ve beni kendine çekti. Acaba bu koruyucu bir hareket miydi yoksa o da bizim küçük ailemizin, diğer ailenin yanında ne kadar sönük kaldığını hissediyor muydu?

“Dört oğlunuz olduğunu bilmiyordum. Sanırım Macy zaten Elliot’la tanışmıştı?” Babam onaylamak için bana baktı.

Göz ucuyla, Elliot’ın rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından öbür ayağına verdiğini görebiliyordum. Ona sinsî bir şekilde sırttım. “Evet,” dedim ve *bunu kim yapar ki?* diye soran bir tonda, “Dolabımda kitap okuyordu,” diye de ekledim.

Bay Nick elini savurdu. “Açık evin olduğu gün, biliyorum, biliyorum. Dürüst olacağım, bu çocuk kitap okumayı seviyor ve o dolap onun en sevdiği yeri. Arkadaşı Tucker hafta sonları buraya gelirdi ama o artık yok.” Babama bakarak ekledi: “Ailesi ta Cincinnati’ye taşındı. Şarap diyarından Ohio’ya taşınmak? Berbat bir şey, değil mi? Ama endişelenme, Macy. Bir daha olmayacak.” Gülümseyerek, merdivenlerden yukarı doğru babamın metanetli yürüyüşünü takip etti. “Son on yedi yıldır hemen bitişiğinizdeki evde oturuyoruz. Bu eve binlerce kez geldik.” İşçi botlarının altındaki bir merdiven gıcırdadı ve kaşlarını çatarak dikkatlice bastı. “Bu basamak hep bozuk.”

Bu yaşında bile bunun babamın duruşunu nasıl değiştirdiğini gördüm. Babam ağırbaşlı bir şehir adamıydı ama Bay Nick’in eve olan samimi aşinalığı maço bir sertlikle omurgasını dikleştirmesine neden olmuştu.

“Onu tamir edebilirim,” dedi babam, gıcırdayan basamağa ağırlığını verirken sesi alışılmadık derecede derindi. Her küçük sorunun düzeltileceğine dair bana güvence vermeye hevesli bir şekilde sessizce ekledi: “Ön kapıdan da pek hoşlanmadım ama onu değiştirmek kolay. Başka bir şey görürsen bana söyle. Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.”

“Baba,” dedim onu hafifçe d rt terek, “zaten m k mm l. Tamam mı?”

Petropoulos’un çocukları nakliye kamyonuna doğru ilerlerken, babam anahtarlarını karıştırdı ve buradan yetmiş    mil uzaktaki diğer hayatımızın, diğer kapıların anahtarlarıyla dolu halkada doğru olanı buldu.

“Mutfakta neye ihtiya ımız olacağından emin değilim,” diye mırıldandı babam bana, “ve muhtemelen bazı tadilatlar da yapmak gerekecek...”

Tereddüt dolu bir gülümsemeyle bana baktı ve  n kapıyı açtı. Ben hâlâ yan bahçenin ötesindeki sık ağaçların yabancı görüntüsünü saklayan, evin yan tarafına doğru uzanan geniş verandayı g zlemliyordum. Zihnim goblinlerle ve ormanda ok ucu arama düşünceleriyle dolmuştu. Belki bir gün o ormanda bir  ocuk beni  perdi.

Belki de bu Petropouloslardan biri olurdu.

Tenim, başımı eğip saçlarımın  ne d ş mesine izin vererek gizlediğim bir kızarıklıkla alevlendi. Bugüne kadar  şık olduğum tek kişi, yedinci sınıftaki Jason Lee’ydi. Birbirimizi anaokulundan beri tanıyorduk ve böylece Bahar şenliği’nde bir şarkı eşliğinde dans etmiş, sonra da bir daha konuşmamak üzere garip bir şekilde ayrılmıştık. Görünüşe göre, neredeyse herkesle arkadaş seviyesinde iyiydim ama hafif bir romantizm eklendiğinde spastik bir robota d n ş yordum.

Kolileri elden ele geçirerek etkili bir hat oluşturduk ve mobilyaları daha cüsseli kişilere bırakarak kamyonu hızla boşalttık. Elliot ve ben üst kata taşımak için Macy etiketli birer koli aldık. Onu uzun koridorda takip ettim ve yatak odamın aydınlık boşluğuna girdim.

“Onu köşeye koyabilirsin,” dedim. “Ve teşekk rl r.”

Bana baktı ve kutuyu yere bırakırken başım rica edercesine salladı. “Bunlar kitap mı?”

“Evet.”

Mahzuru olmadığından emin olmak için bana doğru k  k bir bakış atarak, koliyi açtı ve içine baktı. En üstteki kitabı  ıkar dı. *Pay It Forward*.

“Bunu okudun mu?” diye sordu kuşkuyla.

Başımı onaylarcasına salladım ve canım kitabımı ondan alıp dolabın hemen içindeki boş rafa yerleştirdim.

“Güzel kitap,” dedi.

Şaşırarak ona baktım ve “Sen de mi okudun?” diye sordum.

Başını salladı ve kendinden emin bir şekilde, “Beni ağlattı,” dedi. Kolinin içine uzanıp başka bir kitap daha aldı ve parmaklarını kapağında gezdirdi. “Bu da güzel.” İri gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “İyi bir zevkin var.”

Ona bakakaldım. “Ne sıklıkta okuyorsun?”

“Genellikle günde bir kitap.”

Gözlerim kocaman oldu. “Ciddi misin sen?”

Omuz silkti. “İnsanlar Rus Nehri’ne tatile geliyorlar ve çoğu zaman tatilde okumak için aldıkları kitapları burada bırakıp gidiyorlar. Kütüphaneye bir sürü kitap geliyor ve orada Sue ile bir anlaşmam var: Pazartesi günü alıp çarşamba günü geri getirdiğim sürece yeni bağışları ilk ben alıyorum.” Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. “Bir keresinde, bir haftalığına ziyarete gelen bir aileden altı yeni kitap almıştı ve ben hepsini okumuştum.”

“Hepsini üç günde mi okudun?” diye sordum. “Bu delilik.”

Elliot kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. “Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?”

“Yalan söylediğini düşünmüyorum. Kaç yaşındasın?”

“On dört oldum, geçen hafta.”

“Daha küçük görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” dedi dümdüz bir tonla. “Ben de bunu istiyordum.” Bir nefes verdi ve saçlarını alnına doğru savurdu.

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. “Öyle demek istemedim.”

“Sen kaç yaşındasın?” diye sordu.

“On üç. Doğum günüm on sekiz Mart.”

Gözlüklerini yukarı itti. “Sekizinci sınıfta mısın?”

“Evet. Sen?”

Elliot başını salladı. “Aynı.” Boş alana bakıp etrafı inceledi. “Ailen ne iş yapıyor? Şehirde mi çalışıyorlar?”

Dudağımı çiğneyerek başımı salladım. Farkında olmadan, annesiz olduğumu bilmeyen, onu kaybettikten sonra beni yaralı ve yıkılmış hâlimle görmemiş biriyle konuşmaktan gerçekten keyif almıştım. "Babamın Berkeley'de elyapımı seramikler ve sanat eserleri ithal edip satan bir şirketi var." Her şeyin, dedemin güzel çömleklerini ithal etmeye başlamasıyla başladığını ve deli gibi satıldığını eklemedim.

"Güzelmiş. Peki ya senin?"

"*Senin* ailen ne iş yapıyor?"

Yüksek çıkan sesime karşılık gözlerini kıstı ama yine de cevap verdi. "Annem Toad Hollow'daki şaraphanede yarı zamanlı çalışıyor. Babam da kasabanın dişçisi..."

Kasabanın dişçisi. Tek *bir* dişçi mi? Sanırım o bunu söyleyene kadar Healdsburg'un ne kadar küçük olduğunu fark etmemiştim. Berkeley'de, dört sokak ötedeki okulumun yolunda üç dişçi muayenehanesi vardı.

"Ama babam haftada sadece üç gün çalışıyor ve muhtemelen hareketsiz kalmayı ne kadar sevmediğini anlayabilirsin. Kasabada her türlü işi yapıyor," dedi Elliot. "Çiftçi pazarında yardımcı oluyor. Birkaç şarap imalathanesindeki işlere yardımcı oluyor."

"Evet, şarap buralarda önemli bir şey, değil mi?" O konuşurken yol boyunca ne kadar çok şarap imalathanesinin önünden geçtiğimizi fark ettim.

Elliot gülerek, "Şarap: işte akşam yemeğimiz bu," dedi.

Ve tam o anda, o saniyede, aramızda kolay bir şeyin doğduğunu hissettik.

Üç yıldır kolay hiçbir şey yaşamamıştım. Benimle nasıl konuşacağını bilmeyen, huysuzluğumdan sıkılan ya da erkeklere fazlasıyla odaklanmış arkadaşlarım vardı; öyle ki artık ortak hiçbir şeyimiz kalmamıştı.

Ama sonra her şeyi mahvetti: "Annenle baban boşandı mı?"

Derin bir nefes aldım, garip bir şekilde gücenmişim. "Hayır."

Başını yana eğdi ve konuşmadan beni izledi. Bu kasabaya iki gelişimde de annesiz geldiğimi belirtmesine gerek yoktu.

Bir saat gibi gelen bir süreden sonra nefesimi bıraktım. "Annem üç yıl önce öldü."

Bu gerçek odanın içinde yankılandı; itirafımın aramızdaki bir şeyleri geri dönülmez bir şekilde değiştirdiğini biliyordum. Artık basit şeylerden ibaret değildim: yeni komşu, bir kız, potansiyel olarak ilginç, aynı zamanda potansiyel olarak ilginç olmayan biri. Artık hayat tarafından kalıcı olarak zarar görmüş bir kızdım. Dikkatle ele alınması gereken biriydim.

Elliot'ın kalın lenslerinin arkasındaki gözleri kocaman açılmıştı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

Ona söylememiş olmayı diler miydim? Birazcık. Her birkaç dakikada bir kalp atışlarımın durmasına neden olan tek gerçekten uzaklaşamayacaksam, hafta sonu kaçamağının ne anlamı vardı ki?

Ayaklarına baktı, şortundan sarkan bir iplikle oynadı. "Ne yapardım bilmiyorum."

"Hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum."

Sustu. Ölü Anne konusundan sonra konuşmayı nasıl toparlayacağımı hiç bilmiyordum. Hangisi daha kötüydü: Bu konuşmayı böyle bir yabancıyla yapmak mı, yoksa beni hayatım boyunca tanıyan ve artık benimle sahte bir neşe ya da aşırı yoğun bir sempati duymadan nasıl konuşacağını bilemeyen biriyle yapmak mı?

"En sevdiğin kelime ne?"

Şaşkınlıkla Elliot'a baktım, onu doğru duyduğumdan emin değildim. "En sevdiğim kelime mi?"

Başını salladı, gözlüklerini yukarı itti ve yüzünü bir saniye içinde önce kızgın, sonra şaşkın gösteren hızlı, çalışılmış bir ifadeyle buruşturdu. "Burada yedi kutu kitabın var. Çılgın bir tahminde bulunup kelimeleri sevdiğini söyleyebilirim."

Sanırım en sevdiğim bir kelimenin olup olmadığını hiç düşünmemiştim ama şimdi sorduğuna göre, bu fikir hoşuma gitmişti. Düşünürken gözlerimin dalmasına izin verdim.

"*Düğünçiçeği*," dedim bir süre sonra.

“Ne?”

“Düğünçiçeği. Bir tür çiçek. Çok garip bir kelime ama çok güzel bir çiçek, bu kadar beklenmedik olması hoşuma gidiyor.”

Annemin en sevdiği çiçektir, diyemedim.

“Tam kızlara göre bir cevap.”

“Ben bir kızım.”

Gözlerini ayaklarından ayırmıyordu ama *düğünçiçeği* dediğimde gördüğüm ilgi parıltısını hayal etmediğimi biliyordum. Eminim *tek boynuzlu at, papatya* ya da *vampir* dememi bekliyordu.

“Peki ya senin? En sevdiğin kelime ne? Bahse girerim *tungstendir*. Ya da *amfibi*.”

Gülümseyerek cevap verdi. “*İstifra*.”

Burnumu kırıştırarak ona baktım. “İğrenç bir kelime.”

Bu onun daha da geniş gülümsemesine neden oldu. “İçindeki sert sessiz harfleri seviyorum. Kulağa tam olarak anlamını ifade ediyormuş gibi geliyor.”

“Yansıma sözcükler gibi mi?”

Elliot bana öyle bir bakıyordu ki, dudakları aralık ve gözükleri yavaşça burnundan aşağı kayarken, duvarın içindeki görünmez bir hoparlörden trompetlerin bir vahiy müziği çalmasını bekliyordum.

“Evet,” dedi.

“Ben aptal değilim, biliyorsun, değil mi? Bazı büyük kelimeleri bilmeme bu kadar şaşırmana gerek yok.”

“Senin aptal olduğunu hiç düşünmedim,” dedi sessizce, ardından kutuya doğru baktı ve bana vermek için başka bir kitap çıkardı.

Kitapları yavaş ve verimsiz bir şekilde kutulardan çıkarma işimize geri döndükten sonra uzun bir süre, başını kaldırıp beni izlediğini, gizlice atılmış küçük bakışların parıltılarını hissettim.

Fark etmemiş gibi davrandım.

---

* Yüksek erime noktasına sahip sert bir metal elementi, genellikle ampul filamanı ve alaşımlarda kullanılır. -en

GÜNÜMÜZ

Çarşamba, 4 Ekim

Sanki bir gecede dikişlerimi açmış gibi hissediyordum. İçimdeki her şey hamdı, sanki duygusal bir organımı zedelemiştim. Başımın üzerindeki tavan kasvetli görünüyordu; su lekeleri, tavan-
daki ışık armetürlerinden yayılan ince çatlaklar boyunca sürü-
nüyordu. Tavan vantilatörü buzlu kürenin etrafında tembelce
dönüp duruyordu. Kanatlar döndükçe havayı kesiyor, yanımda
uyuyan Sean'ın ritmik nefeslerini taklit ediyordu.

Şşş.

Şşş.

Şşş.

Gece yarısından sonra saat ikiye yaklaşırken eve döndüğüm-
de uyuyordu. Hayatımda ilk kez, uzun saatler çalıştığıma min-
nettardım. Düşünebildiğim tek şey Elliot'ın dün Saul'un Yeri'ne
gelmesiyken, onunla ve Phoebe ile akşam yemeği yemeye nasıl
dayanırdım bilmiyordum.

Dün gece otobüsle eve döndüğüm sırada, vardiyamın karma-
şası yavaşça düşüncelerimden elini çekerken ve Elliot'la karşılaş-
mam tekrar aklıma gelirken, bir anlık suçluluk duygusu yaşa-
dım. Panikle, Elliot'ı Sabrina'yla tanıştırmamamın ne kadar kaba
bir davranış olduğunu düşündüm.

O kadar lanet bir şekilde hızla geri geldi ki, yine karşımda ve merkezdeydi.

Yüzümü ovmak için hareket ettiğimde Sean uyandı, bana doğru döndü ve elini kalçama dolayarak beni kendine çekti ama geçen mayıs ayında beni öptüğünden beri ilk kez, bir şeye ihanet ediyormuşum gibi hissettim.

İnleyerek onu ittim ve oturdum, dirseklerimi yatağın kenarından sarkan dizlerime dayayarak doğruldum.

Arkamdan yaklaşp çenesini omzuma yaslayarak, "İyi misin, bebeğim?" diye sordu.

Sean'ın Elliot'tan haberi bile yoktu. Düşündüğümde bu çok saçmaydı çünkü onunla evleniyorsam, benim her bir parçamı bilmesi gerekirdi, değil mi? O kadar uzun süredir birlikte olmasak bile, büyük şeyler açıkça ifade edilmeliydi ve ergenliğimin büyük bir kısmı için Elliot'tan daha büyük bir şey yoktu. Sean, Berkeley'de büyüdüğümü, Healdsburg'un şarap diyarında birçok hafta sonu geçirdiğimi ve orada bazı iyi arkadaşlarım olduğunu biliyordu. Ancak Elliot'la on üç yaşındayken tanıştığımı, on dört yaşındayken ona âşık olduğumu ve sadece birkaç yıl sonra onu hayatımdan çıkardığımı bilmiyordu.

Başımı salladım. "İyiyim. Sadece yorgunum."

Başını yana çevirip saate baktığını hissettim ve ben de onun hareketini taklit ettim. Saat daha 6.40'tı ve 9.00'a kadar viziteye çıkmam gerekmiyordu. Uyku çok değerliydi. *Neden, beynim, neden?*

Bir elini siyah beyaz saçlarında gezdirdi. "Tabii ki yorgunsun. Yatağa gel."

Bunu söylediğinde aslında, *Yatağa uzan ve Phoebes uyanmadan önce biraz sevişelim*, demek istediğini biliyordum.

Sorun şuydu ki, bunu onunla yapmanın şu anda yanlış hissettirmesi riskini göze alamazdım.

Siktiğimin Elliot'ı.

Sadece birkaç gün uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, hepsi bu.

GEÇMİŞ

Perşembe, 20 aralık

On beş yıl önce

Daha önce Noel'i hiç evden uzakta geçirmemiştim ancak kulübedeki ilk senemizin aralık ayının başlarında babam bir maceraya atılacağımızı söylemişti. Bazı ebeveynler için bu Paris'e bir gezi ya da egzotik bir yere gemi seyahati anlamına gelebilirdi. Babam içinse bu, yeni evimizde eski zamanlardaki gibi bir tatil geçirmek, Danimarka'ya özgü *kalenderlyler* -Noel mumları- yakmak ve akşam yemeğinde kızarmış ördek, lahana, pancar ve patatesin tadını çıkarmak anlamına geliyordu.

Ayın yirmisinde, akşam yemeğine yakın bir saatte, paketlerle ve yeni aldığımız süslemelerle dolup taşan arabamızla kulübeye vardık. Kasabadan altın dişli, tahta bacaklı bir adam, yeni kesilmiş Noel ağacımızı taşıyan bir römorkla yol boyunca peşimizden gelmişti.

Devasa boyuttaki ağaçla boğuşmalarını izledim, hatta bir anlığına ön kapımızdan geçip geçmeyeceğini bile merak ettim. Dışarısoğuktu ve ısınmak için ayaklarımı yere sürüyordum. Hiç düşünmeden, omzumun üzerinden Petropoulosların evine baktım.

Pencereleri parlıyordu, bazıları soğuktan buğulanmıştı. Eğri bacadan sürekli bir duman yükseliyor, karanlığın içinde kaybolmadan önce bir kurdele gibi kıvrılıyordu.

Ekim ayından bu yana kulübeye üç kez gelmiştik ve her ziyaretimizde Elliot gelip kapıyı çalmış, babam da onu üst kata çıkarmıştı. Yavaş yavaş küçük bir kütüphaneye dönüşen dolabımın zeminine uzanıp saatlerce kitap okumuştuk.

Fakat henüz onun evine gitmemiştim. Hangi odanın ona ait olduğunu tahmin etmeye, ne yapıyor olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Bir babanın, bir annenin, dört çocuğun ve köpekten daha çok ata benzeyen bir köpeğin olduğu bir evde Noel'in onlar için nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Eminim kurabiye ve taze kesilmiş çam ağacı gibi kokuyordu. Kitap okumak için sessiz bir yer bulmanın muhtemelen zor olduğuna kanaat getirdim.

Eski kapı zili çaldığında taş çatlasa bir saattir buradaydık. Kapıyı açtığımda Elliot ve Bayan Dina'yı, ağır bir şeyle dolu ve folyoyla kapatılmış bir kâğıt tabak tutarken buldum.

"Sana kurabiye getirdik," dedi Elliot, gözlüklerini yukarı doğru iterek. Dişlerine daha yeni tel takılmıştı. Yüzü, ağız dışı apareylerin metalik ağıyla kaplıydı.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, o da yanakları pembeleşirken bana ters ters baktı. "Kurabiyelere odaklan, Macy."

"Misafirlerimiz mi var, *min lille blomst*?" diye sordu babam mutfaktan. Sesinde hafif bir hoşnutsuzluk duydum; dile getirilmeyen o soruyu: *Çocuk yarına kadar bekleyemez mi?*

"Ben kalmayacağım, Duncan," diye seslendi Bayan Dina. "Sadece bu kurabiyeleri getirmek istedim ama siz ikiniz yemeğe oturacağınız zaman Elliot'ı eve gönder, olur mu?"

"Yemek neredeyse hazır," dedi babam cevap olarak, sakın sesi onu benim kadar iyi tanımayan herhangi birine karşı her türlü tepkiyi gizliyordu.

Mutfığa doğru yürüdüm ve kurabiye tabağını babamın yanına, adanın üzerine bıraktım. Bir barış teklifiydi.

"Kitap okuyacağız," dedim ona. "Olur mu?"

Babam önce bana, sonra da kurabiyelere baktı ve tekrar cevap verdi. "Otuz dakika."

---

* (Dan.) Benim küçük çiçeğim. -çn

Elliot istekle içeri girdi, beni takip ederek devasa ağacın yanından geçti ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Noel müziği mutfaktan açık sahanlığa yayılıyordu ama dola-ba adımımızı attığımızda kayboldu. Evi satın aldığımızdan beri geçen süre içinde babam duvarları raflarla kaplamış ve köşeye, ön duvara dayalı küçük şiltenin karşısına bir armut koltuk koymuştu. Evden getirdiğimiz yastıklar etrafa yayılmıştı ve bir cinin lambasının içi gibi rahat hissettirmeye başlamıştı.

Kapıyı arkamızdan kapattım.

"Peki, bu yeni alet edevat da neyin nesi?" diye sordum yüzünü işaret ederek. Elliot omuz silkti ama bir şey söylemedi. "Bu maskeyi sürekli takmak zorunda mısın?"

"Bu bir ağız dışı aparey, Macy. Genelde sadece uyurken takıyorum ama bu diş tellerini daha çabuk çıkarmak istediğime karar verdim."

"Neden?"

Bana boş boş baktı ve evet, anladım.

"Rahatsız mı ediyorlar?" diye sordum.

Elliot'ın ifadesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Rahat görünüyorlar mı?"

"Hayır. Acı verici ve *ineksi* gibi görünüyorlar."

"*Sensin* acı verici ve *ineksi*," diye alay etti.

Elimde bir kitapla armut koltuğa uzandım ve onun rafları incelemesini izledim.

"*Yeşilin Kızı Anne* kitaplarının hepsi sende var," dedi.

"Evet."

"Onları hiç okumadım." Sıradan bir tane çekti ve şiltenin üzerine kıvrıldı. "En sevdiğin kelime?"

Bu ritüel şimdiden onu aşır odaya ait hâle gelmiş gibiydi. Bu sefer beni hazırlıksız yakalamadı bile. Kitabıma bakıp bir an düşündükten sonra, "*Dingin*. Senin?" dedim.

"*Cennet elması*."

Daha fazla konuşmadan okumaya başladık.

"Zor mu?" diye sordu Elliot aniden ve gözleriyle buluşmak

için başımı kaldırdım: kehribar rengi, derin ve endişeliydi. Boğazını beceriksizce temizledi ve "Annesiz tatiller?" diye açıkladı.

Bu soru karşısında o kadar afalladım ki hızla gözlerimi kaçırdım. İçimden, daha fazlasını sormaması için ona yalvardım. Ölümünden üç yıl sonra bile, annemin yüzü sürekli düşüncelerimde geziniyordu: dans eden gri gözleri, kalın telli siyah saçları, koyu kahverengi teni, ilk defa yapamadığı o güne kadar her sabah beni uyandıran tek taraflı gülümsemesi. Aynaya her baktığımda yansımasını görüyordum. Yani evet, *zor* kelimesi bunu karşılamıyordu. *Zor*; bir dağı topak, okyanusu su birikintisi olarak tanımlamak gibiydi.

Ve bunların hiçbirisi onsuz bir Noel hakkındaki hislerimi karşılayamazdı.

Elliot beni her zamanki gibi dikkatle izledi. "Eğer benim annem ölseydi, tatiller çok zor geçerdi."

Midemin sıkıştığını, boğazımın yandığını hissettim. "Neden?" diye sordum, gerekmediği hâlde.

"Çünkü tatilleri çok önemsiyor. Anneler böyle yapmaz mı?"

Hıçkırarak ağlamamak için yutkundum ve gergince başımı salladım.

"Senin annen ne yapardı?"

"Böyle şeyleri öylece soramazsın." Sırtüstü uzandım ve gözlerimi tavana diktim.

Özrü bir patlama gibiydi: "Özür dilerim!"

Şimdi de kalm kafalı olan benmişim gibi hissediyordum. "Ayrıca, iyi olduğumu biliyorsun." Bunu söylemek bile duygularımdan oluşan devasa bir kamyonu geri getirmişti.

Gözyaşlarımın boğazıma doğru geri çekildiğini hissettim. "Neredeyse dört yıl oldu. Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Ama konuşabiliriz."

Tekrar yutkundum ve duvara sertçe baktım. "Noel'i kutlamaya her yıl aynı şekilde başlardı. Yaban mersinli kek yapar ve taze portakal suyu sıkardı." Kelimeler ağaçkakanın vuruşları gibi kesik kesik çıktı. "Şöminenin önünde yemek yedik, çorapları açar-

ken o ve babam bana çocukluklarından hikâyeler anlatırlardı, ta ki sonunda birlikte çılgın hikâyeler uydurmaya başlayana kadar. Hep birlikte ördeği pişirmeye başlar, sonra da hediyeleri açardık. Yemekten sonra da şöminenin önünde kıvrılıp kitap okurduk.”

Elliot'm sesi zar zor duyuluyordu. “Kulağa mükemmel geliyor.”

“Öyleydi,” diye katıldım ona, artık daha yumuşak bir sesle konuşuyordum. Anıların içinde kaybolmuş bir hâldeydim. “Annem de kitapları çok severdi. Her hediye bir kitap, bir günlük, havalı kalemler ya da kâğıt olurdu. O *her şeyi* okurdu. Kitapçada masaların üzerinde gördüğüm her kitabı çoktan okumuş olurdu.”

“Anneni gerçekten severmişim gibi geliyor.”

“Onu herkes severdi,” dedim ona. “Ailesinde pek kimse yoktu -anne ve babası da o gençken ölmüştü- ama yemin ederim tanıştığı herkes onu kendilerininmiş gibi sahiplenirdi.”

Şimdiyse tüm o insanlar, onsuz sudan çıkmış balık gibi bo-calıyordu; bizim için ne yapacaklarını bilemiyorlardı, babamın sessiz inzivasını nasıl idare edeceklerini bilemiyorlardı.

“Çalışıyor muydu?” diye sordu Elliot.

“Books Inc.’da satın almacıydı.”

“Vay canına. Gerçekten mi?” Körfez Bölgesi’nin böylesine büyük bir perakendecisinin parçası olmasından etkilenmiş gibiydi ama annemin içten içe bundan sıkıldığını biliyordum. Hep kendi dükkânının olmasını istemişti. Ne var ki annem hastalanmaya başladıktan sonra ancak o ve babam bunu karşılayabilecek duruma gelmişlerdi. “Bu yüzden mi baban senin için bu dolabı yapıyor?”

Başımı salladım ama o söyleyene kadar bu fikir aklıma bile gelmemişti. “Sanmıyorum. Belki de.”

“Belki de kendini annene yakın hissedebileceğin bir yer olsun istiyordu.”

Hâlâ başımı sallıyordum. Babam, annemi zaten düşündüğümünden *daha fazla* düşünemeyeceğimi biliyordu. Onu daha az düşünmem için bana yardım etmeye de çalışmazdı. Bunun bir faydası dokunmazdı. Tıpkı nefesinizi tutmanın vücudunuzun oksijen ihtiyacını değiştirmedeği gibi.

Sanki bunu yüksek sesle söylemişim gibi, "Buradayken onu daha çok düşünüyor musun ki?" diye sordu Elliot.

Elbette, diye düşündüm ama onu görmezden geldim, bunun yerine armut koltuğun kenarından sarkan yorganın ucuyla oynadım. Her yerde onu düşünüyorum. O her yerde, her ânımda ve aynı zamanda da hiçbir ânımda değil. Her bir ânımı kaçırıyor ve bunun kimin için daha zor olduğundan emin değilim: Benim onsuz burada hayatta kalmam mı, yoksa onun bensiz, her neredeyse orada var olması mı?

"Macy?"

"Ne?"

"Buradayken onu mu düşünüyorsun? Bu dolabı o yüzden mi seviyorsun?"

"Bu dolabı seviyorum çünkü okumayı seviyorum."

Çünkü beni sadece bir saatliğine, belki daha fazla, alıp uzaklara götüren o kitabı bulduğumda, unutuyorum.

Çünkü babam bana her kitap aldığında annemi düşünüyor.

Çünkü sen buradasın ve seninleyken kendimi bin kat daha az yalnız hissediyorum.

"Ama--"

"Lütfen dur." Avuçlarımın terlediğini, kalbimin hızlandığını, midemin düğümlendiğini ve kimi zaman bedenim için fazla bür yük gelen tüm o duyguları hissederek gözlerimi kapattım.

"Onun için hiç ağladın mı?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Nefesim kesilmiş, gözlerim kocaman açılmıştı ama Elliot geri adım atmadı.

"Sadece... Noel'deyiz ya," dedi sessizce. "Annem bugün kurabiye pişirirken, bunun ne kadar alışıldık bir his olduğunu fark ettim. Senin için tuhaf olmalı, hepsi bu."

"Evet."

Eğildi, ona bakmamı sağlamaya çalıştı. "Benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum sadece."

"Bu konuda konuşmama gerek yok."

Doğruldu, birkaç sessiz nefes boyunca beni izledi ve sonra kitabına döndü.

GÜNÜMÜZ

Çarşamba, 4 ekim

Yatağın sıcak konforundan sıyrılıp mutfağa sürüklendim ve kah-verengi kıvrıcıklardan oluşan bir saç yığınının tepesini öptüm. Sean şimdiye kadar sabahları sessiz davranamayacağımızı öğ-renmiş olmalıydı: Phoebe her zaman bizden önce uyanıyordu.

Phoebs rüya gibi bir çocuktur. Altı yaşında, zeki, sevecen ve bana biraz da annesine çektiğini düşündüren bir şekilde gürül-tücüydü çünkü babası tamamıyla yumuşak başlıydı. Kim bilir beleşçi annesi Ashley nerelerdeydi, yine de Phoebe'nin onsuz büyüdüğünü görmek içimi sızlatıyordu. En azından ben annem-le on yıl geçirmiştım ve hayatımdan çıkması bir ihanet gibi his-settirmiyordu. Phoebe'ninse, Ashley yatırım bankacılığı işi için bir hafta sonu kaçamağına gidip de damağında kalan kokain tadıyla döndüğünde, uyuşturucu özlemine düşmeden ve niha-yetinde *speedball** için her şeyden vazgeçmeden önce yalnızca üç yılı olmuştu. Sean hangi noktada mükemmel evladına annesinin uyuşturucuyu kendisinden daha çok sevdiğini söylemek zorun-da kalacaktı?

---

* Eroin ve kokainin karışımına verilen bir isim. -çn

İlk çakırkeyif seksimizin ertesi sabahı yatak odasından çıktığımda Phoebe'yi mutfak masasında oturmuş Rice Chex yerken bulduğumu hatırlıyordum; saçları çoktan yamuk yumuk bir atkuyruğu hâlinde toplanmıştı ve uyumsuz çoraplar, üzerinde yavru köpekler olan bir tayt, bir de puantiyeli bir kazak giymişti. Flört etme telaşındaki Sean, çocuğu olduğundan bahsetmemişti. Bunu büyük, adice bir ihmal olmasından çok, göğüslerimin o mavi kazağın içinde ne kadar harika görüldüğüne dair bir kanıt olarak görmeye çalışmıştım.

O sabah Phoebe bana bakmış, bir gece önce Sean'ın söylediği şeyi -üç yıldır eve bir kadın getirmediğini- kolayca doğrulayacak kadar açılmış gözlerle yeni ev arkadaşları olup olmadığını sormuştu.

Yavru köpekli taytlara ve yamuk atkuyruklarına nasıl hayır diyebilirdim ki? O zamandan beri her gece oradaydım.

Aslında bu bir fedakârlık değildi. Sean yatakta rüya gibiydi, yumuşak başlıydı ve iyi kahve yapıyordu. Kırk iki yaşındaydı, maddi açıdan güvencesi vardı, ki bu da tıp fakültesi borçlarını düşündüğünüzde büyük bir avantaj sağlıyordu. Belki de ilk başta alkolün etkisiydi ama onunla seks yapmak, hemen ardından paha biçilmez bir şeyi yere düşürüp paramparça etmişim gibi hissetmediğim ikinci cinsel ilişkiydi.

"Chex?" diye sordum ona, lavabonun üstündeki kâğıt filtrelerle gözüm kapalı uzanırken.

"Evet, lütfen."

"İyi uyudun mu?"

Onaylarcasına küçük bir homurtu çıkardı ve bir dakika sonra, "Sıcaktı," diye mırıldandı.

Yani bu, Elliot'ı görüp Sean'ın yanında uyanmaya karşı vücudumun *klostrofobik* bir tepkisi değildi; babası yine termostatla oynamıştı. Bu adam orta Teksas havası için doğmuştu, Körfez Bölgesi için değil. Odanın diğer tarafına geçip ısıyı düşürdüm. "Dün gece Baba Isıtıcısı Görevi'nin başında senin olduğunu sanıyordum."

Phoebe kıkırdadı. "Benden kaçmış."

Düşün açılma sesi mutfağa kadar ulaştı ve ben, bir yarışma programındaki geri sayım yapan zil sesini duymuşum gibi hissettim: *Önümüzdeki iki dakika içinde evden çık!*

Phoebe'ye mısır gevreği koydum, koşarak yatak odasına gittim, temiz bir önlük giydim, kahvemi doldurdum, ayakbılarımı ayağıma hızla geçirdim ve kapıdan çıkmadan önce Phoebe'nin başına bir öpücük daha kondurdum.

Bu çılgıncaydı -en azından kulağa çılgınca geliyordu- ama Sean bana dünün nasıl geçtiğini sorarsa hiç şüphesiz her şey dudaklarımdan dökülürdü.

Dün Elliot Petropoulos'u neredeyse tam on bir yıl sonra ilk kez gördüm ve ona hâlâ âşık olduğumu ve muhtemelen hep de âşık olacağımı fark ettim.

Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?

Ne yazık ki *birkaç günlüğüne uzaklaşmak* pek mümkün görünmüyordu: Otobüs durağından yokuş yukarı çıktığımda Elliot hastanenin dışında bekliyordu.

Kalbimin durduğunu söylemek doğru olmazdı çünkü gerçekten de varlığını yoğun bir şekilde hissediyordum, hayalet bir uzuv gibiydi. Kalbim sıkışıyor ve sonra kükreyerek canlanıyor, beni içeriden dışarı doğru acımasızca yumrukluyordu. Adımlarımı yavaşlatırken ne söyleyeceğimi düşündüm. İçimde bir öfke alevlendi. Dün Saul'un Yeri'ndeyken tesadüfen ortaya çıktığı için onu kimse suçlayamazdı ama bugün tamamen onun suçuydu.

"Elliot."

Adını söylediğimde arkasını döndü ve duruşu biraz gevşedi. "Bugün erken geleceğini umuyordum."

Erken mi?

Yarına yaklaşırken gözlerim kısılmış bir şekilde ona baktım. Elleri siyah kotunun ceplerindeydi, olduğu yerden birkaç adım ötede durup, "İşimin nerede ve kaçta olduğunu nereden biliyordun?" diye sordum.

Suçluluk duygusu yanaklarının kızılığını alıp götürdü. "George'un karısı burada resepsiyonda çalışıyor." Çenesini kaldırarak otomatik kapıların hemen ardında oturan ve son birkaç aydır her sabah gördüğüm kadını işaret etti.

"Adı Liz," diye onayladım mavi, plastik isim yakalığine kazınmış üç harfi hatırlayarak.

"Evet," dedi sessizce. "Liz Petropoulos."

İnanamayarak güldüm. Başka hiçbir koşul altında, bir hastanenin idari çalışanının bir doktorun çalışma programı hakkında bilgi verdiğini hayal edemezdim. İnsanlar sevdikleri biri hastalandığında oldukça mantıksızlaşıyorlardı. O sevdiğiniz kişi bir çocuksa hele, durum tamamen kontrolden çıkıyordu. Burada çalıştığım kısa süre içinde bile, çocuklarını iyileştiremeyen doktorların peşine düşen ebeveynler görmüştüm.

Elliot gözlerini kırpmadan bana baktı. "Liz benim tehlikeli olmadığımı biliyor, Macy."

"Kovulabilir. Ben kritik pediatri alanında çalışan bir doktorem. Kendi ailesi bile olsa benim bilgilerimi öylece veremez."

"Tamam, kahretsin. Bunu yapmamalıydım," dedi gerçekten pişman olmuş bir şekilde. "Bak. Saat onda mesaim başlıyor. Ben..." Mariposa'ya doğru kısık gözlerle bakarken, "O saatten önce biraz konuşacak vaktimiz olur diye umuyordum," dedi. Cevap vermediğimdeyse gözlerime bakmak için eğildi ve ısrarla, "Vaktin var mı?" diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım ve gözlerimiz kenetlendi, beni yoğun, sessiz birçok bakışı paylaştığımız diğer zamanlara geri götürdü. Bu kadar yıl sonra bile birbirimizi çok iyi okuyabildiğimizi düşünüyordum.

Bakışlarımızın temasını kopararak saatime baktım. Yedi buçuğu geçiyordu. İşe planladığımdan bir buçuk saat önce gelmemden üst kattaki kimse şikâyetçi olmayacak olsa da içeri girmem gerektiğini söylersem Elliot yalan söylediğimi anlardı.

"Evet," dedim ona. "Yaklaşık bir saatim var."

Başını yavaşça sağa doğru eğdi ve dudakları bir gülümse-

meyle kıvrıldı, sanki beni sevimliliğiyle cezbetmeye çalışıyor-
muş gibi ayaklarını sürüyerek bir adım, sonra bir adım daha attı.

“Kahve?” Gülümsemesi büyüdü ve dişlerinin ne kadar düz-
gün olduğunu fark ettim. Elliot’ın on dört yaşındaki ağız dışı
apareyli hâli düşüncelerimde belirdi. “Fırın mı? Kafe mi?”

Sokağın öbür ucunu, ameliyat sonrası haber bekleyen sakin-
ler ve aile üyeleriyle henüz dolup taşmamış olan, dört masalı kü-
çük kafeyi işaret ettim.

İçerisi sıcaktı -neredeyse fazla sıcaktı, tıpkı bu sabahki gibi-
ve ön tarafta hâlâ iki masa boştu. Oturup menüleri aldık ve ger-
gin bir sessizlik içinde inceledik.

“Ne iyidir?” diye sordu.

Güldüm. “Burada hiç kahvaltı yapmadım.”

Elliot bana baktı, yavaşça göz kırptı ve midemdeki bir şey eri-
yerek aşağıya doğru yayılan sıvı bir ısıya dönüştü. Garip olansa
Elliot’la sadece birkaç kez birlikte dışarıda yemek yemiştik ve
bunların hiçbirinde baş başa değildik.

“Genelde kafeteryadan kapkek ya da simit alırım.” Göz te-
masını kestim ve menümü elimden bırakmadan önce yoğurt ve
granola yemeye karar verdim. “Eminim her şey oldukça lezzet-
lidir.”

Menüyü okurken gizlice onu izledim, gözleri kelimeler ara-
sında hızla geziniyordu. Elliot ve kelimeler. Fıstık ezmesi ve çi-
kolata. Kahve ve *biscotti*. Birbirleri için yaratılmış şeylerdi.

Elini kaldırıp mırıldandığı sırada anlamsızca boynunu kaşı-
dı. “Yumurta mı, krep mi? Yumurta m, krep mi?”

Bir dirseğine dayanıp öne doğru eğilirken omuz kasları pa-
muklu tişörtünün altında kasıldı. Bir parmağıyla altdudağının
hemen altını ileri geri ovuşturdu. Kolunun yanında telefonu çal-
dı ama duymazdan geldi.

Tanrım bana merhamet et. Aklımdaki tek düşünce Elliot’ın
-muhteşem ve nefes kesici- vücudunu nasıl kullanacağını bilen
bir adam hâline gelmiş olmasıydı. Dün fark etmemiştim, fark et-
miş olamazdım.

**KARAR VERİRKEN SIRITTIĞINDA,
MENÜYÜ YAVAŞÇA YERİNE KOYDUĞUNDA,
PEÇETESİNİ ALIP DİKKATLİCE KUÇAĞINA SERDİĞİNDE,
BANA BAKIP MUTLULUKLA DUDAKLARINI BÜZDÜĞÜNDE,**

birdenbire aradan geçen on bir yıl için minnettar olduğumu hissettim çünkü başka türlü bütün bu küçük şeyleri fark edebilir miydim? Yoksa yavaş yavaş Elliot hâline gelen bu küçük hareketlerden oluşan takımyıldızı birbirine karışır, bulanıklaşır mıydı?

Garson kız masaya gelip siparişimizi aldığı anda gözlerimi kaçırdım.

Kız gittiğinde Elliot tekrar öne eğildi. "On yıllık bir arayı kahvaltıyla kapatmak mümkün mü?"

Anılar düşüncelerime karıştı: Kafası karışık bir hâlde üniversiteye gitmek. Sabrina ile önce yurttan, daha sonra da kampüs dışında her zaman kitaplarla, bira şişeleriyle ve ot dumanı bulutlarıyla dolu gibi görünen küçük bir dairede yaşamak. Tıp fakültesine gitmek için onunla birlikte Baltimore'a taşınmak ve ev boş olsa bile yine evime yakın yaşayabileceğim UCSF'ya yerleştirilmek için sözde dua ederek uzun geceler geçirmek. Bir ömür, bir fincan kahveye nasıl sığdırılırdı?

"Geriye dönüp baktığımda o kadar da yoğun geçtiğini düşünmüyorum," dedim. "Üniversite. Tıp fakültesi."

"Yani... arkadaşlar ve sevgililer, sevinçler ve kayıplar da olmalı," dedi doğru bir noktaya parmak basarak. Yüz ifadesi durumu idrak edencesine düzleşti.

Garip bir sessizlik aramızda bir kanyon gibi büyüdü. "Bizi kastetmedim," dedi ve mırıldanarak, "özellikle," diye ekledi.

Kuru bir kahkaha atarak geriye yaslandım. "Kötü duygular içinde yüzmüyordum, Ell."

---

* ABD'deki Ulusal Asistan Eşleştirme Programı (NRMP) aracılığıyla asistanlık programlarına atandığı tıpta uzmanlık eşleştirme sürecine atıfta bulunmaktadır. -çn

Vay canına, bu bir yalandı.

Yarındaki telefonu tekrar çaldığında uzaklaştırırcasına onu itti. "O zaman neden aramadın?"

"Çok şey oldu." İçeceklerimiz geldiğinde koltuğumda biraz geriye kaydım.

Kaşları haklı bir şaşkınlıkla aşağı doğru eğildi. Az önce ona hayatımın aslında monoton ve basit olduğundan bahsetmiştim ama sonra arama zahmetine girmeyecek kadar çok şey olduğunu söylemiştim.

Zihnim, geçmiş yılların takvimlerinde dolanırken başka bir buruk farkındalık içimi kapladı. Elliot yarın yirmi dokuz yaşına giriyordu. Onun yirmili yaşlarının neredeyse tamamını kaçırmıştım.

"Bu arada erken doğum günün kutlu olsun," dedim sessizce.

Gözleri yumuşadı, dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Teşekkürler, Mace."

5 Ekim benim için her zaman zor bir gün olmuştu. Şimdi, onu bunca zaman sonra ilk kez gördükten sonra, bu yıl nasıl hissetti-recekti? Ellerimi sıcak kupamın etrafında birleştirip konuyu değiştirdim. "Peki ya sen? Sen neler yapıyordun?"

Omuz silkti ve *cappuccinosunu* yudumladı, köpüklü olduğundan bir parmağını rasgele üstdudağında gezdirdi. Kendi bedeninde duyduğu bu bariz rahatlık, benimkinde yeni bir sıcaklığın dalgalanmasına neden oldu. Elliot kadar tamamen kendisi olan birini daha önce hiç tanımamıştım.

"Cal'den erken mezun oldum," dedi, "ve birkaç yıllığına Manhattan'a taşındım."

Bu, beynimdeki duraklat düğmesinin çalışmasına neden oldu. Elliot, tüm karmaşasıyla Kuzey Kaliforniya'nın canlı bir örneğiymişken onu New York'ta hayal edemiyordum.

"Manhattan mı?" diye tekrar ettim.

Güldü. "Biliyorum. Tam bir delilik. Ama yalnızca yirmili yaşlarımda midemin kaldırabileceği türden bir yerdi. Orada birkaç yıl geçirdikten sonra, bir süre bir edebiyat ajansında staj yaptım ama sevmedim. Yaklaşık iki yıl önce buraya geri döndüm ve kâr

amacı gütmeyen bir okuryazarlık grubunda çalışmaya başladım. Hâlâ haftada birkaç gün oradayım ama... Bir roman yazmaya başladım. Gerçekten iyi gidiyor."

"Kitap yazmak." Sırıttım. "Kim tahmin edebilirdi ki?"

Bu sefer daha sesli güldü, sesi sıcak ve hırıltılıydı. "Herkes?"

Gülümsememi dizginlemek için kendimi iki dudağımı da ısırırken buldum ve onun ifadesi yavaşça yumuşadı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

"Bu sabah benimle buraya gelmeye karar vermene ne sebep oldu?"

Programımı zorla öğrendiğini söylememe gerek yoktu çünkü kastettiğinin bu olmadığını biliyordum. Liz hakkında söyledikleri doğrudu; Elliot'ın tehlikeli olmadığını hepimiz biliyorduk. Ona eve gitmesini ve benimle bir daha iletişime geçmemesini söyleyebilirdim ve o da beni dinlerdi.

Peki neden yapmamıştım?

"Hiçbir fikrim yok. Sana iki kez hayır diyebileceğimi sanmıyorum."

Bu cevap hoşuna gitti. Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı ve nostalji damarlarıma nüfuz etti.

"Hopkins'te tıp fakültesine gittin," dedi sesinde sessiz bir merakla. "Lisans eğitimi Tufts'ta tamamladın. Seninle çok gurur duyuyorum, Mace."

Elliot'ın söylediklerini idrak ettiğimde gözlerim kocaman açıldı. "Seni sıçan. Google'da beni mi arattın?"

"Sen beni aratmadın mı?" diye karşılık verdi. "Hadi ama... bu karşılaşma sonrası yapılması gereken ilk şeydi."

"Sabahın ikisinde işten eve geldim. Yastığa kafamı koyup öylece kaldım. Bu hafta sonundan beri dişlerimi fırçaladım mı onu bile bilmiyorum."

Elliot o kadar içten bir mutlulukla sırıttı ki içimde gıcırdayan bir menteşe açıldı. "Hep buraya geri dönmek mi istedin, yoksa sadece yerleştirildin mi?"

“Burası ilk tercihimdi.”

“Duncan’a yakın olmak istemiştin.” Sanki çok mantıklıymış gibi başını salladı ve bu canımı yaktı. “Ne zaman öldü?”

“Sen buraya hep geri dönmek mi istedin?”

Konuyu saptırmaya çalıştığımı anladığını görüyordum ama derin bir nefes alıp yavaşça peşini bıraktı. “Planım her zaman senin olduğun yerde yaşamaktı. Bu plan başarısız oldu ama Berkeley’de seni tekrar görme şansımın oldukça yüksek olduğunu düşündüm.”

Bu beni sarstı. Sanki bir tuğlaydım ve cam pencereye fırlatılmıştım. “Ah.”

“Bunu biliyordun. Burada beklediğimi biliyor olmalıydın.”

Cevap vermek için hızlıca bir yudum su içtim. “Hâlâ şeyi umut ettiğini bilmiyor-”

“Seni sevdim.”

Elliot’ın sözümü bir bomba gibi kesmesi karşısında hızla başımı salladım ve yemek getiren garson kızın bizi kurtarmasını bekledim. Ama gelmedi.

“Sen de beni sevdin, bunun farkındasın,” dedi sessizce. “Bu her şeydi.”

Kendimi itilip kakılmış gibi hissederek masadan biraz uzaklaştım ama öne eğildi. “Kusura bakma. Çok fazla oldu. Bunu söyleme fırsatı bulamamaktan korkuyordum.”

Masanın üzerindeki telefonu tekrar titreyerek çaldı.

“Açman gerekiyor mu?” diye sordum.

Elliot yüzünü ovuşturdu ve sonra sandalyesini geriye yasladı; gözleri kapalı, yüzü tavana dönüktü. Tıraş olması gerektiğini ve oldukça yorgun görüldüğünü ancak şimdi fark ediyordum.

Arkama yaslandım. “Elliot, her şey yolunda mı?”

Başım sallayıp doğruldu. “Evet, iyiyim.” Uzun bir süre beni süzdükten sonra aklından geçenleri anlatmaya karar vermiş gibi göründü: “Dün gece kız arkadaşımdan ayrıldım. O arıyor. Konuşmak istediğini sanıyor ama bence sadece bana bağırarak istiyor. Sonrasında kendini pek iyi hissetmeyecek, o yüzden şimdilik ikimizi de bu dertten kurtarıyorum.”

Boğazımdaki kocaman yumruyu yuttum. “Dün gece ondan ayrıldın mı?”

Başını salladı, bir pipetin paketiyle oynuyordu ve yemeğimizi önümüze koyan garsona sessizce teşekkür etti. Kadın gittiğinde kısık bir sesle, “Sen hayatımın aşkıydın. Eninde sonunda seni unutacağımı sanıyordum ama dün seni görünce...” Başını salladı. “Eve, başka birinin yanına gidip de onu her şeyimle seviyormuşum gibi yapamazdım.”

Bulantı hissi içimi kapladı. Açıkçası göğsümdeki bu ağır duyguyu nasıl tercüme edeceğimi bile bilmiyordum. Söylediklerini çok iyi anladığım hâlde korkağın teki miydim? Yoksa tam tersi, hayatıma devam etmiş, birini bulmuş ve Elliot’ın rahat, basit hayatıma girmesini istemiyor muydum?

“Macy,” dedi, şimdi daha aceleliydi ve devam etmek için ağzını açtı ama başka bir tetik daha çekilmiş, başka bir yarışma programı meydan okuması daha başlamıştı. Cüzdanımı almak için çantama uzandım -zamana karşı yarışarak- ama bu kez Elliot beni durdurdu; kolumu nazikçe kavradı, yanakları öfkeyle pembeleşmişti. “Bunu yapamazsın. Bu konuşmadan sürekli kaçamazsın. On bir yıl oldu.” Bana doğru eğilerek çenesini sıktı ve ekledi: “Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama o kadar kötü müydü? *Ortadan kaybolacak* kadar kötü müydü?”

Hayır, değildi. En başta değildi.

“Bu,” dedim etrafımıza bakarak, “berbat bir fikir. Ve geçmişimiz yüzünden değil. Tamam, evet. Kısmen öyle ama aradan geçen yıllar yüzünden de.” Gözlerine baktım. “Dün gece beni iki dakika gördükten sonra kız arkadaşından ayrıldın. Elliot, ben *evleniyorum*.”

Kolumu bıraktı, birkaç kez gözlerini kırptı ve -ilk kez tanık oluyordum- ne diyeceğini şaşırılmış gibi görünüyordu.

“Evleniyorum... ve bilmediğin çok şey var,” dedim. “Ve bunların hiçbirisi senin hatan değil ama bu,” parmağımı masanın karşısında bizi ayıran dar alanda ileri geri salladım, “aramızdaki şey? Bitmiş olması berbat bir şey ve benim de canımı yakıyor. Ama bitti, Ell.”

GEÇMİŞ

Cuma, 21 Aralık

On beş yıl önce

Sanki babam Elliot ile *Annesiz Noel* hakkında konuştuktan sonra ne kadar hassas olduğumu biliyormuş gibi perşembe akşamı yemekte her zamankinden daha sessizdi.

Tavuğunu bitirdiğinde, “Yarın Goat Rock’a gitmek ister misin?” diye sordu.

Goat Rock, Rus Nehri’nin Pasifik Okyanusu’yla kesiştiği rüzgârlı bir plajdı. Çok soğuk olmasıyla meşhurdu; tehlikeli akıntısının suya girmeyi bile güvensiz hâle getirdiği ve sosisli sandviç ızgara yapmayı neredeyse imkânsız kılacak kadar çok kumun havada bulunduğu bu bir yerdi.

Orayı sevmiştim.

Bazen denizaslanları ve fil fokları nehrin ağzında tembellik ederdi. Kıyıya vuran koyu, zengin deniz yosunları, yoğun tuzu ve sanki başka bir dünyaya ait, yarı saydam tuhaflığıyla bana neredeyse gerçekdışı gelirdi. Kıyı şeridini kum tepeleri kaplıyordu ve kumsalın ortasında, dar bir kara parçası boyunca, sanki oraya bırakılmış gibi yüz metreden fazla bir yükseklikte tek başına duran dev bir kaya vardı.

“İstersen Elliot’ı da davet edebilirsin,” diye ekledi.

Ona baktım ve başımı salladım.

Elliot, yol boyunca yerinde duramadı. Koltuğunda kıpırdandı, emniyet kemerini çekiştirdi, elini saçlarında gezdirdi, ağız dışı apareyini kurcaladı. Yolculuğun yaklaşık onuncu dakikasında, kitabıma odaklanmaya çalışmaktan vazgeçtim.

"Neyin var senin?" Arka koltukta tısladım.

Önce sürücü koltuğundaki babama, sonra da bana baktı.

"Hiçbir şey."

Babamın dikiz aynasından arka koltukta neler olup bittiğine baktığını görmekten çok hissetmişim.

Elliot'ın sırt çantasının kayışıyla oynamak için uzanan ellerine baktım. Farklı görünüyorlardı. Daha büyük. Hâlâ çok sıskaydı ama aynı zamanda bu hantal görünüşüyle o kadar barışık ki dikkatlice bakmadığım sürece fark etmiyordum artık.

Babam arabayı park yerine çekti ve biz de indik, rüzgârın bizi neredeyse devirecek olmasına şaşırmıştık. Paltolarımızı üzerimize, şapkalarımızı kulaklarımıza çektik.

Babam cebinden kendine hediyesini -bir paket Danimarka sigarasını- çıkararak, "Kumsalın ilerisindeki kayadan daha uzağa gitmeyin," dedi. Benim yanımda asla sigara içmezdi; annem hamile olduğunu öğrenir öğrenmez tamamen bırakmıştı. Rüzgâr sarı saçlarını yüzüne doğru savurdu, başını sallayarak onları uzaklaştırdı, gözlerini kısarak ve tek kelime etmeden, *Senin için sorun olur mu?* dercesine bana baktı, ben de başımı salladım. Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı ve ekledi, "ve foklardan en az elli adım geride durun."

Elliot ve ben bir kum tepciğinin üzerinden geçtik, tepede durduk ve okyanusa baktık. "Baban beni çok korkutuyor."

Güldüm. "Uzun boylu olduğu için mi?"

"Uzun," diye kabul etti, "ve sessiz. Otoriter duruş işini çözmüş."

"Gözleriyle, ağzıyla söylediğinden çok daha fazla şey söylüyor."

“Ne yazık ki ben Danca G z dili konuşamıyorum.”

Tekrar güldüm ve Elliot’ın yüzüne baktım, gözlerini dalgalara dikmişti.

“Babanın sigara içtiğini bilmiyordum,” dedi.

“Yılda birkaç kez içer sadece. Sanırım bu, onun için kendince bir lüks.”

Elliot başını sallayarak, “Anladım, bak. Sana Noel hediyesi aldım,” dedi aniden.

Sızlandım.

“Her zamanki kadar nazik olan Macy.” Gülümseyerek kum tepesinin öbür yanından sahile doğru yürümeye başladı ve kolunun altına sıkıştırılmış küçük paketi ancak o zaman fark ettim. Sık kumların, rüzgârdan devrilmiş ağaçların ve küçük yosun tepeliklerinin arasından geçerek rüzgâr almayan küçük bir koya ulaştık.

Otururken paketi iki elinin arasına aldı ve ona baktı. Şeklin-den bunun bir kitap olduğunu anlayabiliyordum. “Bana bir şey almanı beklemiyordum,” dedi endişeyle. “Burada olduğun hafta sonları hep senin evinde takılıyorum, o yüzden sana borçluymuşum gibi hissediyorum.”

“Bana hiçbir şey borçlu değilsin.” Bana bir kitap almış olmasının hissettirdiği duyguyu bastırmaya çalıştım. Sadece birlikte yaptığımız bir şey olduğu için değil, dün gece ona annem ve hediyeler hakkında söylediklerim yüzünden de. “Biliyorsun, her zaman bize gelebilirsin. Benim kardeşim yok. Sadece ben ve babam varız.”

“Şey,” dedi bana paketi uzatarak, “belki de bu yüzden bunu aldım.”

Merakla kâğıdı yırtıp açtım ve hediyeye baktım. Hediye paketi neredeyse şiddetli rüzgârla uçup gidecekti.

Terabithia Köprüsü.

“Okudun mu?” diye sordu Elliot.

Başımı salladım, rüzgârda savrulan saçlarımı yüzümden çektim. “Adını duymuştum.” Rahatlayarak sessizce nefes verdiğini gördüm. “Sanırım.”

Başını salladı ve biraz daha sakinleşmiş gibi görünerek dalgalara fırlatmak üzere yerden bir taş almak için eğildi.

“Teşekkür ederim,” dedim ona ama okyanusun uğultusundan beni duyduğundan emin değildim.

Elliot başını kaldırdı ve bana gülümsedi. “Umarım sen de benim kadar beğenirsin. Senin May Belle’in olabilirmişim gibi hissediyorum.”

GÜNÜMÜZ

Perşembe, 5 Ekim

Otobüsteyken çantamdaki telefonum titredi ve ineceğim durağa bir blok kala beni uyandırdı.

Telefonu çıkardım, saatin yine neredeyse sabahın ikisi olduğunu fark ederken, Viv'in ekrandaki küçük yüzüne baktım.

"Viv, teknolojiyi çok çabuk öğrenmişsin!" Çantamı omzuma almak için ayağa kalktım ve otobüsün dar koridorunda dengesiz bir şekilde ilerledim.

Sabrina diğer taraftan güldü. "Sen yemek sipariş etmeye gittiğinde telefonunu çalmış ve profil resmimi değiştirmiştin. Şifrelerinin bu kadar tahmin edilebilir olması ne kadar sevimli."

Sinirlenmiş gibi görünmeye çalışarak homurdandım ama gerçekten de neredeyse her şey için kullandığım dört haneli şifreyi sadece iki kişi biliyordu: Sabrina ve Elliot. Bu benim şanslı numaramdı, on beş, iki defa.

"Değiştiririm," dedim ona ve aşağı inip evimin olduğu sokağa adım atarken otobüs şoförüne görmezden geldiği bir gülümsemeyle teşekkür ettim.

"Yapma," diye uyardı Sabrina. "Unutursun."

"Sayılarla aramın iyi olduğunu bilmeni isterim."

Hattın diğer ucunda beni sessizlik karşıladı ve "En azından matematik türünden sayılarla, her şey önümde durduğunda ve elimde bir kalem varken tabii," diye düzelttim. Yatağıma ulaşmadan önce tırmanmam gereken dik tepeye baktım. "Beni taciz etmek için mi aradın? Ne yapıyorsun ki?"

"Bebegi besliyorum, tabii ki. Eve gidiyordursundur diye düşündüm. İyi misin diye kontrol etmek için aradım. Dün kaçmıştın."

Başımı onaylarcasına sallayarak yokuş yukarı ağır adımlarla yürümeye başladım. Havada yoğun bir nem vardı ve geçirdiğim günden sonra yokuş, bana neredeyse tamamen dikeymiş gibi geliyordu. "Elliot beni kaldırımda yakaladı."

"Kafeden hızla çıkınca tahmin etmiştim."

"İletişimi kestiğim için pek mutlu değildi."

Sessizce alay ettiğini duydum. "'İletişimi kesmek' mi?" diye tekrarladı. "Bu olaya böyle mi diyoruz?"

Bunu duymazdan gelerek, "Bugün beni yine buldu. Dün gece, beni gördükten sonra kız arkadaşından ayrılmış."

Sabrina hattın öbür ucunda cıvıldarcasına bir ses çıkardı ve ben yürümeyi bıraktım. "Bu çıkardığın ses de ne?" diye sordum.

"Çok tatlı, hepsi bu."

"Onun tarafını mı tutuyorsun?"

Bir anlık sessizliği, duyduğu kuşkunun büyüklüğünü gösteriyordu. "Sana bunu söylediğinde kesinlikle baygınlık geçirmediğini mi söylüyorsun?"

"Sean'dan hoşlanmadığın için böyle diyorsun."

"Saçmalama. Üç randevunun ötesine geçmeyi başaran ilk erkek o; tabii ki ondan *hoşlanıyorum*. Bu rekoru kırdığı için saygımı hak ediyor."

O kadar yorgundum ki, mantıksızlığımın ortaya çıktığını hissedebiliyordum. Göğsümde sıkı bir savunma ihtiyacı doğdu ve kalp atışlarım hızlandı. "Tamam, açıklığa kavuşturalım: Sean'la *evlenmemi* istemiyorsun."

"Macy, tatlım, Sean'la evlenmeni *-henüz-* istemiyorum, bu doğru. Ama bunun Elliot'la yeniden bir araya gelmenizi iste-

memle bir ilgisi yok. Sana tapıyorum, bunu biliyorsun ama bana annen öldüğünde nasıl olduğunu anlatmıştın. Herkesi uzak tutmak için ne kadar çok çalıştığını... Vaktin varsa bu konuyu tamamen açabiliriz-

"Sabrina."

"Demek istediğim, Elliot'ı asla hayatından uzak tutamazsın. O senin ruh eşin. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Başımı sallayıp tekrar yürüdüm. O kadar uzun süredir ayaktaydım ki ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde uyuşmuş durumdaydı. Aslında sadece yokuş yukarı yavaşça sürünüyordum. "Çok yorgunum."

"Ah, tatlım," dedi nazikçe.

"Ve bir şey daha var," dedim tereddüt ederek.

"Öyle mi?"

"Babamdan haberi yoktu." Bunun gerçek olması hâlâ canımı yakıyordu.

Sabrina kesik bir nefes aldı. "Ne?"

"Biliyorum. Bu tamamen benim hatam, anlıyorum." Yüzümü ovuşturdum. "Ben sadece bunu duymuştur diye düşünmüştüm... şaraphaneden falan."

Sessizleşti ve bu sessizlik beni neredeyse parçalara ayıracaktı çünkü lanet olsun ki, ben bir canavardım. Sabrina bininci kez içten içe ölü olduğumu düşünüyor olmalıydı.

"Anne babası ölseydi," diyerek yavaşça başladı, "ve o da en azından seninle iletişime geçmeye çalışmasaydı iyi olur muydun?"

Bayan Dina'nın sıcak gözleri ve derin gamzeli yumuşak yüzü düşüncelerimde belirince içime bir acı dalgası yayıldı. "Biliyorum, ne demek istediğini anlıyorum."

Sabrina yine sessizleşti; bu konuşmayı telefonda yapmaktan nefret ediyordum. Yanımdaki kanepede onun güven verici varlığını istiyordum.

"Elliot'la sadece arkadaş olabileceğimizden emin değilim."

Büyük bir nefes verdi. "Bence denemeye değer."

Uzak kalmayı başarabilecek miydim ki? Dürüst olmak gerekirse, buraya geri taşınmanın beni çeken yanlarından biri de bir zamanlar onunla sahip olduğumuz şeye bir şekilde daha yakın olmak değil miydi?

“Onunla yeniden bir araya gelmenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

“*Hep böyle düşünmüşümdür.*”

“Nasıl yapacağım ki?” Sesimin ne kadar kısık çıktığını duydum ve anahtarlarımı çıkarıp karanlık verandaya düşürdüğümde telefonumu kulağımla omzumun arasma koydum. “Kahvaltı yaptık ve ben kaçtım. Numarası ya da adresi yok. *Facebook*’u, *Twitter*’ı ya da başka bir şeyi olması da mümkün değil. Normal *stalklama* yöntemleri işe yaramaz yani.”

Hiçbir şey göremezken ev anahtarımı aradım ve Sabrina’nın düşünceli mırıltısını duydum. “Bir yolunu bulursun.”

GEÇMİŞ

On dört yıl önce

Gönderen: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Tarih: 1 Ocak, 23.00

Alıcı: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Konu: kitap

Selam Elliot,

Terabithia Köprüsü için tekrar teşekkürler ve bu konuda konuşmaya çalışırken tişörtünün her yerine sümük bulaştırdığım için özür dilerim. Belki şimdi bilgisayardan yazdığım için ne demeye çalıştığımı açıklayabilirim.

Bu kitabı bana neden verdiğini anlıyorum ve bunun ne kadar düşünceli bir davranış olduğunu bilmeni istiyorum. Seni dolabın içinde gördüğüm ilk günü düşünüp duruyordum ve bunun, Jesse'nin bir yarışta onu yendiği için Leslie'den nefret etmesine biraz benzediğini fark ettim. Senden nefret etmemiştim ama senden hoşlandığımdan da emin değildim. Sanırım bunun bir önemi yok çünkü şu anda beni en iyi anlayan kişi senmişsin gibi geliyor. Jesse ve Leslie, Terabithia'yı kutsal sığınakları olarak inşa ettiler ve Leslie öldüğünde Jesse, yeni prenses olması için May Belle'i oraya getirdi. Annem benimle bu kitap dünyasını yaratmıştı ama o olmadan da kitapları paylaşmak için seni dolaba getirebilirim.

Eve dönerken tekrar okudum ve yine ağlamaya başladım, hatta babamın tamamen aklını kaçıracağını düşündüm. Muhtemelen neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. *Neyin var senin, deli?* der gibi bakıyordu bana. Sonra kenara çekip derin derin nefes aldı ve bana ne olduğunu sordu. Ona bana bu üzücü kitabı verdiğini söyledim. Annemi ne kadar özlediğimi söyledim. Sonra eve geldiğimizde o da ağladı, en azından ben ağladığımı düşünüyorum. Babam hep çok sessizdir, bu yüzden asla emin olamıyorum.

Onun gözleri önünde üzgün olmaktan nefret ediyorum çünkü sanki zaten üzüntülerle dolu devasa bir sandığı varmış da sırf benimle ilgilenmek için kilit altında tutmak zorundaymış gibi geliyor. Düşündüğümde, babam hâlâ benimle ama o tüm dünyasını kaybetti. Annem herkes arasından seçtiği kişiydi ve o da gitti. Bilmiyorum. Sanırım beni ağlarken görmekten hoşlanmıyor. Ama annem hakkında konuşmak iyi geldi. Onu unutmaktan korkuyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki, bunu anlatabilmek için yeni bir dile ihtiyacım var.

İşte yine başladım. Neyse, *İvanhoed*'u bitirdin mi? O kadar kalın bir kitap ki beş dakika içinde uyuyakalırdım kesin. Sen tuvalete gittiğinde ilk sayfayı okudum da ne oldu? Milyonda birini anladım. Ne hakkında ki bu kitap?

Neyse, yarın okul var. Kitap için tekrar teşekkürler. Ve sanırım bu konuda konuşmama izin verdiğin için de.

xo

Macy

Not: Annesini kaybetmiş ve dokunsalar kırılacak kadar hassas bir çocuk değil de okuldaki herhangi bir kız olmak istediğimi buradaki hiç kimse anlamıyor. Öylesine bir şeyler söylediğin ve bu bir tabuymuş gibi davranmadığın için teşekkürler.

Gönderen: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Tarih: 2 Ocak, 07.02

Alıcı: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Konu: ynt: kitap

Selam Macy,

Rica ederim. İlk okuduğumda beni de ağlatmıştı. Bunu sana söylemediğimi biliyorum ama sanırım söylemeliydim.

Eminim baban neden ağladığını anlamıştır. Ayrıca, üzgün olmana üzülse bile bu konuda ağlıyor olman muhtemelen babanı mutlu ediyordur. Ama umarım seni ağlattığım için bana kızmamıştır. Yani kitap ağlattığı için... Benim yüzümden ağlamamı istemem.

Annen öldü diye tuhaf ya da farklı olduğunu düşünmüyorum. Aslında bence çok havalısın ama bunun annenin olup olmamasıyla bir alakası yok. Sen kendin olduğun için havalısın. Bir kenara not: Anladığım kadarıyla oldukça da iyi idare ediyorsun.

Ivanhoe (d yok) oldukça iyi. Üçüncü Haçlı Seferi'nden sonra 12. yüzyılda geçiyor. (Günümüzdeki Robin Hood fikrinin bir kısmı Locksley adındaki bir karaktere dayanıyor. Ama ana karakter o değil.) Aksiyonu ve yazım tarzını seviyorum. Yedinci sınıftayken arkadaşım Brandon'la az da olsa *rol-play* yapardık, sanırım 12. yüzyıl İngiltere'sine olan ilgim buradan geliyor. Eğer hâlâ Nicholas Sparks seviyorsan muhtemelen Ivanhoe'yu sevmeyeceksin.

Görüşürüz,

Elliot

Not: Bunu küçümsemek için söylemedim. Babam bazen böyle davrandığını söyledi ve bu yüzden kulağa küçümseyici gelip gelmediğinden emin değilim. Eminim Nicholas Sparks gerçekten iyidir, sadece Sir Walter Scott'tan farklı.

Gönderen: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Tarih: 2 Ocak, 20.32

Alıcı: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Konu: ynt: kitap

Merhaba Elliot,

Nicholas Sparks gerçekten çok iyi. Arkadaşım Elena'nın annesi onunla bir kitap konferansında tanışmış ve çok nazik, çok da zeki olduğunu söylemiş. Bahse girerim Ivanhoe'yu okumuştur (d yok).

Brandon'la *rol-play* yapıyordunuz da ne demek? Parktaki kılıçlı ve bayraklı aptal çocuklar gibi mi?

Xo

Macy

Gönderen: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Tarih: 2 Ocak, 20.54

Alıcı: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Konu: ynt: kitap

Selam Macy,

Evet. Tam olarak öyle. Hatta miğfer ve kartondan atlarımız da vardı.

Elliot

Gönderen: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Tarih: 2 Ocak, 21.06

Alıcı: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Konu: ynt: kitap

Yemin ederim beni o kadar güldürüyorsun ki. Şaka yaptığını biliyorum ama sizi kartondan bir atın üzerinde "Hazır!" ve "Ivanhoe!" diye bağırırken hayal edebiliyorum.

Macy

Gönderen: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Tarih: 2 Ocak, 21.15

Alıcı: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Konu: ynt: kitap

Ciddiydim. Gerçekten öyle *rol-play* yapıyorduk. Soylular adında çok iyi organize olmuş bir topluluktu, ayrıca savaşlar ve kraliyet vardı ve gerçekten eğlenceliydi. Ama eminim beğenmezdin çünkü sonunda yumuşak bir öpücük olmuyordu.

Elliot

Gönderen: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Tarih: 3 Ocak, 18.53

Alıcı: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Konu: Çılgınca!

Merhaba Elliot,

Dün gece küçümseyici davrandığına eminim, işte şimdi ben de olgun davranıp görmezden geliyorum.

Çılgınca bir şey duymak ister misin? Arkadaşım Nikki bugün kafeteryada bir çocukla öpüştüğü için uzaklaştırma aldı! Aman Tanrım, neler *oluyor*? Babama söyledim ve o da herhangi bir erkekle öpüşüp öpüşmediğimi sordu. Okulda kimi öpebilirim ki, hepsi ezik!

Her neyse, çılgıncaydı!

Macy

Gönderen: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Tarih: 3 Ocak, 20.27

Alıcı: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Konu: ynt: Çılgınca!

Arkadaşım Christian geçen yıl atölye dersinde roket yaptığı için uzaklaştırma almıştı. Yakıtı nereden bulduğunu hiç bilmiyorum ama pencereden tamamen uçup park yerindeki bir arabaya çarpmıştı. Müthiş bir şeydi.

Yani okulunda erkeklerle takılmıyor musun?

Elliot

Gönderen: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Tarih: 3 Ocak, 18.53

Alıcı: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Konu: Çılgınca!

Doug ve Cody birinci sınıftan beri benimle aynı okuldalar bu yüzden biraz yakınınız ama öpüşecek kadar yakın mı? Ah, hayır. İyiler ama sanırım bir noktada üniversiteli bir erkekle tanışacağım çünkü okulumdaki erkeklerin hepsi video oyunları ve kaykaylarla ilgileniyor. Danny (başka bir arkadaş) bir keresinde bir dansa kışma dokunmaya çalışmıştı ama ben hiç sanmıyorum dedim.

Macy

Gönderen: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Tarih: 4 Ocak, 07.34

Alıcı: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Konu: ynt: Çılgınca!

Macy,

Noktalama işaretleri dostundur.

Elliot

GÜNÜMÜZ

Perşembe, 5 Ekim

Liz Petropoulos, ne ilginç biriydi.

Orta boyluydu, kıvrımlıydı ve gördüğüm en harika cilde sahipti. Ayrıca elmacikkemiklerine ne kadar imrendiğimi ona en az dört kere söylemiştim. Mission Bay binasının kapısından içeri giren herkese merhaba der ve yaka kartı olmayan herkesi durdurup imza atmak için yanına çağırırdı.

Her sabah yaptığım gibi yaka kartımı kaldırdım. Neyse ki dün Elliot'la kahvaltı olmayan kahvaltıdan sonra bitkin bir şekilde içeri girdiğimde moladaydı; ancak bugün gözlerinde küçük bir parıltıyla gülümsüyordu, sanki beni son gördüğünden beri daha fazlasını biliyormuş gibiydi.

"Merhaba, Liz *Petropoulos*," dedim, ona yaklaşırken tüm yapmacıklığı bir kenara bırakarak.

Bir an tereddüt ettikten sonra yaka kartımı kontrol etmeden, "Merhaba, Macy Sorensen," dedi. Yaklaştığımda tekrar gülümsedi. "Son yedi yıldır bu Macy isimli kadın hakkında çok şey duydum. Bir de bu kişinin elmacikkemiklerime iltifat eden, yeni ve kibar Dr. Sorensen olduğunu düşünsene."

“Sanırım Elliot ve George vazgeçmeli ve ikimizin evlenmesine izin vermeliydiler,” dedim ve o da güldü. Tok, neşeli bir sestti.

Yüz ifadesi hemen normale döndü. “Ona ne zaman geleceğini söylediğim için özür dilerim.” Ben konuşmaya başlayınca elini kaldırdı ve daha kısık bir sesle ekledi: “Bana seninle karşılaştığını söyledi, biz de düşünüp taşındık. Seni görmenin onun için ne anlama geldiğini bilemezsin. Bunun beni ilgilendirmedini biliyorum ama-”

“Bu konuda.” Dirseklerimi geniş, mermer resepsiyon masasına dayadım ve ona gülümsedim, böylece onu kovdurmak üzere olmadığını anladı. “Bana bir iyilik yapmaya ve sonra da tüm bu onaylanmamış bilgi paylaşımını durdurmaya ne dersin?”

Liz gözlerini kocaman açarak, “Lafı bile olmaz,” dedi. “Senin için ne yapabilirim?”

“Cep telefonu numarası harika olur.”

Arkadaşlar arkadaşlarını arar, dedim kendime. İşleri düzeltmenin ilk adımı konuşmak, aramızdaki sis bulutunu tamamen dağıtmak ve sonra hayatımıza devam etmektir.

Liz telefonunu çıkardı, sık kullanılanlar listesini açtı ve eğilip onun telefon numarasını bir kâğıda karaladı.

Elliot, onun hızlı arama listesindeydi.

Ama anlıyordum: Nazik, düşünceli, duygusal olarak olgun Elliot, herkesin hayalindeki kayımbirader olurdu. *Tabii ki* onunla düzenli olarak görüşüyordu.

“Ama ona bende numarası olduğunu söyleme,” dedim kâğıdı kopartıp bana uzatırken. “Ne söyleyeceğimi bulmam ne kadar sürer bilmiyorum.”

Kimi kandırıyordum ki, bu çok kötü bir fikirdi. Elliot’ın anlatacak bir hikâyesi vardı. Benim de anlatacak bir hikâyem vardı. İkimizin de o kadar çok sırrı vardı ki o kadar geriye gidebileceğimizden bile emin değildim.

Koridordan asistanların dinlenme odasına doğru yürürken önlüğümün cebini kontrol edip içindeki küçük *Post-it*’i kaybet-

mediğimden emin olmaya çalıştım. Gerçi, en başta o numaraya gerçekten ihtiyacım olmadığını fark ettim. Dördüncü kata çıkana kadar sayılara bakıp durmuştum Sanırım, bunca zamandır aynı telefon numarasını kullanacağı hiç aklıma gelmemişti. Onun numarası bir şarkı, aklıma takılan bir ritim gibiydi.

Çantamı dinlenme odasındaki dolaba bıraktım ve telefonuma baktım. Vizitelerim beş dakika içinde başlayacaktı ve gideceğim yerde aklımın başında olması gerekiyordu. Eğer bunu şimdi yapmazsam, tüm vardiya boyunca ayakkabımın içindeki bir taş gibi olacaktı. Kalbim kulağımda bir gök gürültüsü gibi atıyordu.

Üzerine fazla düşünmeden şöyle bir mesaj attım:

Bugün 9-6 çalışıyorum. Akşam yemeğinde buluşmak ister misin? Konuşmak için.

Sadece birkaç saniye sonra, bir cevap balonu belirdi. Yazıyordu. Açıklanamaz bir şekilde avuçlarım terlemeye başladı. Şimdiye kadar, *Hayır, sen pisliğin tekisin, unut gitsin*, diyebileceği aklıma gelmemişti.

Sen misin Macy?

Ya da benim numaramın onda olmadığı. Tam bir aptaldım.

Evet, üzgünüm. Bunu en başta söylemeliydim.

Hiç sorun değil.

Bana nerede buluşacağımızı söyle, orada olacağım.

GEÇMİŞ

Perşembe, 13 Mart

On dört yıl önce

On dördüncü doğum günüm yaklaşırken babamın ne planlayacağından emin olmadığını görebiliyordum. Kendimi bildim bileli hep aynı şeyi yapardık: Kahvaltıda *aebleskiver* (Danimarka usulü yuvarlak krepler) hazırlar, öğleden sonra birlikte film izlerdik, akşam yemeğinde devasa bir dondurma yerdim ve bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin ederek yatardım.

Annem öldükten sonra da bu rutin değişmedi. Süreklilik benim için önemliydi, onun burada olduğunu hatırlatan küçük bir şeydi. Ama bu, hafta sonu evimizin olduğu ve Elliot gibi yakın bir arkadaşına sahip olduğum ilk yıldır.

“Bu hafta sonu kulübeye gidebilir miyiz?”

Babamın kahve fincanı havada kalakaldı, gözleri buharın üzerinden benimkilerle buluştu. Fincanın üzerine üfleyerek bir yudum aldı, yutkundu ve masaya geri koydu. Çatalını eline alıp bir parça çırpılmış yumurta yedi, sanki bu isteğimin onu özellikle heyecanlandıran ya da hayal kırıklığına uğratan bir tarafı yokmuş gibi rahat davranmak için elinden geleni yaptı.

Oraya gitmeyi ilk kez ben istemiştim ve annemin listesindeki

mükemmel tahminlere güvenebildiği için ne kadar rahatladığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

“Bu yıl yapmak istediğin şey bu mu? Doğum günün için?”

Başımı sallamadan önce kendi yumurtama baktım. “Evet.”

“Parti ister misin peki? Birkaç arkadaşını götürebiliriz? Onlara kütüphaneni gösterirsin?”

“Hayır... Buradaki arkadaşlarım anlamaz.”

“Elliot gibi değiller.”

Bir ısıruk aldım ve rahatça omuz silktim. “Evet.”

“İyi bir arkadaşın mı?”

Başımı onaylayarak salladım, bir ısıruk daha alırken tabağıma baktım.

“Biriyle çıkmak için çok küçük olduğunu biliyorsun,” dedi babam.

Başımı kaldırdım, gözlerim dehşetle açılmıştı. “Baba!”

Güldü. “Sadece kuralları anladığından emin olmak istedim.”

Gözlerimi kırpıştırarak yemeğime döndüm ve mırıldandım: “İğrençleşme. Sadece orayı seviyorum, tamam mı?”

Babam kocaman gülümsemesi olan biri değildi, aklınıza geldiğinde yüzünde kocaman bir sırıtışla hayal ettiğiniz insanlardan değildi ama şu anda, başımı kaldırıp baktığımda gülümsüyordu. Gerçekten gülümsüyordu.

“Tabii ki kulübeye gidebiliriz, Macy.”

Bahar tatilimin ilk günü, cumartesi sabahı erkenden yola çıktık. Babamın bu hafta listeden çıkarmak istediği iki şey vardı, bunlar kırk dört ve elli üç numaralı maddelerdi: uzun yıllar büyümesini izleyebileceğim bir ağaç dikmek ve bana yakacak odun kırmayı öğretmek.

Ben kitaptan harikalar diyarıma koşmadan önce, babam arabanın arkasından küçük bir fidan çıkardı ve onu yan bahçeye taşıdı.

“Arkadan küreği getir,” dedi ve elma ağacının plastik kabını maket bıçağıyla kesmek için diz çöktü. “İş eldivenlerini de.”

Bazı açılardan hep annemin çocuğu olduğumu düşünmüştümdür: Berkeley’deki evimizin rengini ve dağınıklığını severdim. Canlı müziği ve sıcak günleri severdim, bulaşık yıkarken dans ederdim. Ama bu kulübede, aynı zamanda babamın da evladı olduğumu fark ettim. Ağaçların arasından süzülen mart rüzgârının serinliğinde, rahat bir sessizlik içinde derin bir çukur kazdık; bir parmak işaretiyle veya başımızla iletişim kurduk. İşimiz bittiğinde ve gururlu, küçük Gravenstein ağacı yan bahçemize sağlam bir şekilde dikildiğinde, kollarını coşkuyla bana sarmak ve kulağıma sevgi sözcükleri fısıldamak yerine, babam yüzümü kavradı ve eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu.

“Aferin sana, *min lille blomst.*” Bana gülümsedi. “Market alışverişi için kasabaya gidiyorum.”

Bu izinle fırladım. Garaj yolumuzun sonundan Elliot’inkine kadar uzanan düz yolda ilerlerken ayakkabılarım yeri dövüyordu. Kapı zili evin her köşesinde çaldı, başımın üstündeki açık pencerelerden yankılanarak bana ulaştı. Önce yüksek sesli bir havlama, ardından bir köpeğin tırnaklarının ahşap zemine beceriksizce sürtündüğünü duydum.

“Kapa çeneni, Darcy,” dedi uyukulu bir ses ve köpek sustu, sadece birkaç küçük özür dileyen mırıltı çıkardı.

Kulübede geçirdiğimiz yaklaşık altı ay boyunca Elliot’ın evine hiç girmedigimi fark ettim. Bayan Dina bizi davet etmişti elbette ama babam onları rahatsız etmenin yanlış olduğunu düşünüyor gibiydi. Sanırım hafta sonları evimizin ıssızlığını da seviyordu; Elliot’ın varlığı hariç tabii ki. Babam kabuğundan çıkmak zorunda kalmamayı seviyordu.

Kapı açılıp da esneyen, dağınık saçlı Andreas’ı karşımda dikilirken görünce sinirlenerek bir adım geri attım.

Petropoulos ailesinin en büyük ikinci kardeşi belli ki yataktan yeni kalkmıştı; kahverengi saçları dağınıktı ve yüzünde uyku-dan kalma izler vardı, üzerinde tişörtü yoktu, kalçalarını zar zor

saran ve yerçekimine meydan okuyan bir basketbol şortu giymişti. O âna kadar gerçekte var olduğundan tam olarak emin olmadığım türden bir vücuda sahipti.

Birkaç yıl sonra Elliot da böyle mi görünecekti? Aklım bu fikre zar zor dayanıyordu.

"Hey, Macy," dedi. Sesi kulağa hırıltılı geliyordu, bir günah gibi. Geri çekildi, kapıyı açık tuttu ve onu takip etmemi bekledi. "İçeri geliyor musun, gelmiyor musun?"

Havaya kalkmış kaşlarımın aşağı inmesini diledim. "Elbette."

İçerisi kurabiye gibi kokuyordu. Kurabiye ve erkek. Andreas gülümsedi ve miskin miskin karnını kaşdı. "Hafta sonu burada mısınız?"

Başımı onaylayarak salladım ve gülümsemesi genişledi. "Ve çok konuşkansın, görüyorum ki."

"Üzgünüm," dedim ve orada öylece durdum; kollarım iki yanımdaydı, parmaklarım şortumun kenarlarını çekiştiriyordu, hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum. "Elliot evde mi?"

"Gidip getireyim onu." Andreas sırttı ve merdivene doğru yürüdü. "Hey, Ell! Kız arkadaşın burada!" Sesi ahşap girişte yankılanırken vücudumu kavurucu bir utanç ele geçirdi.

Ben daha cevap veremedim, üstümüzdeki zemine vuran ayak sesleri duyuldu.

"Tam bir pisliksin!" Elliot merdivenlerden hızla inip kardeşine çarptı. Andreas aldığı darbeye homurdandı ve Elliot'ı yakalayıp kafasını kolunun altına alarak orada kalmaya zorladı. Andreas daha uzun boylu ve oldukça kaslıydı ama Elliot'ın toplum içinde küçük düşmekten kaçınmak gibi bir arzusu vardı.

İki çocuk güreşirken bir lambayı devirmeye oldukça tehlikeli bir şekilde yaklaştılar, aklımdan geçirmemin bile yasak olduğu bir sürü kelime söylediler ve sonunda nefes nefese kalarak ayrıldılar.

"Üzgünüm," dedi Elliot bana, hâlâ Andreas'a bakıyordu. Gözlüklerini ve kıyafetlerini düzeltti. "Kardeşim komik olduğunu düşünüyor ve görünüşe göre kendi kendine giyinemiyor." Andreas'ın çıplak göğsünü işaret etti.

Andreas, Elliot'ın saçlarını biraz daha karıştırdı ve gözlerini devirdi. "Daha öğlen bile olmadı, pislik."

"Bence annem sana narkolepsi testi* yaptırmalı." Andreas, Elliot'ın omzuna sert bir yumruk atarak döndü ve merdivenlere yöneldi. "Ben Amielere gidiyorum. Seni görmek güzeldi, Macy."

"Seni de," dedim beceriksizce.

Andreas omzunun üzerinden göz kırptı. "Ah, Elliot?" diye seslendi.

"Evet?"

"Kapı açık."

Gürültülü kahkahası üst kattaki koridoru doldurdu ve sonunda kapanan bir kapının tıkırtısının ardında kayboldu.

Elliot merdivenlere doğru yöneldi ama sonra durdu ve bana dönüp kaşlarını çatı. "Hadi senin evine gidelim."

"Bana etrafı göstermek istemiyor musun?"

Sızlanarak döndü ve etrafımızı işaret etti. "Oturma odası, yemek odası, mutfak şurada ileride." Yerinde dönerek işaretparmağıyla her bir odayı gösterdi. Merdivenlerden çıktı; "Merdivenler," ve "Koridor," ve "Banyo," ve "Ebeveyn odası," ve diğer standart odaların bir listesini mırıldandı, ta ki üzerine periyodik bir tablo bantlanmış kapalı beyaz bir kapının önünde durana kadar.

"Burası benim."

"Vay canına, bu... beklenen bir şey," dedim gülerek. Onun evini gördüğüm için o kadar mutluydum ki biraz başım dönmüştü.

"Onu buraya ben asmadım, Andreas astı." Sesi savunmacı bir hâl almıştı, sanki sadece yüzde doksan sekiz oranında inek olarak görülmeye dayanabilirmiş gibiydi.

"Ama onu çıkarmadın," diye işaret ettim.

"Güzel bir poster. Bir bilim fuarından almış." Bana döndü ve gözlerini kaçırarak omuz silkti. "Onu çıkarmak israf olur ve *odama* koyarsam da benimle sonsuza kadar uğraşır."

Kapıyı açtı ve hiçbir şey söylemedi, sadece onu geçip yatak

---

* Kişinin gündüz aşırı uyku hâlinin nedenini anlamak için yapılan uyku ölçüm testidir. -en

odasına girmeme izin vermek için bir adım geri attı. Bir anda endişe ve heyecanla doldum: Bir erkeğin yatak odasına giriyordum.

Elliot'ın yatak odasına giriyordum.

Az eşyalı ve tertemizdi: yatağı yapılmıştı, köşedeki sepette sadece birkaç kirli çamaşır vardı, şifoniyerinin çekmeceleri düzgünce kapatılmıştı. Tek düzensizlik masasının üzerine yığılmış bir yığın kitap ve köşede duran bir kutu kitaptı.

Elliot'ın arkamdaki gergin varlığını hissettim, nefes alışlarının titrek ritmini duyabiliyordum. Evinin karmaşasından uzaklaşmak ve dolabın yalnızlığına gömülmek istediğini biliyordum ama kendimi alamadım. Masasının arkasında birkaç kurdele, bir fotoğraf ve üzerinde Maui Adası'nın resmi olan bir kartpostalın iliştirildiği bir pano vardı.

Yaklaştım ve incelemek için öne eğildim.

"Bilim fuarlarından işte," diye mırıldandı arkamdan, kurdeleri açıklamak istercesine.

Sonoma County bilim fuarından üç yıl üst üste birincilik.

"Vay canına." Omzumun üstünden ona baktım. "Sen zekisin."

Çarpık bir şekilde gülümsedi, yanakları kızarmıştı. "Yok ya."

Arkamı döndüm ve köşeye iliştirilmiş fotoğrafı inceledim. Fotoğrafta Elliot da dahil olmak üzere üç oğlan ve en solda da bir kız vardı. Birkaç yıl önce çekilmiş gibi duruyordu.

Göğüs kafesim kötü bir hisle doldu. "Bunlar kim?"

Elliot boğazını temizledi ve sonra eğilip fotoğrafı işaret etti. Kendisiyle birlikte deodorantının -hafif asidik ve çam esanslı kokusu da gelmişti; hatta başka bir şey daha, tamamen *erkeksi* olan ve midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olan bir şey. "Imm, Christian, ben, Brandon ve Emma."

Bu isimleri laf arasında duymuştum, bir dersle veya ormanda bisiklete binmekle ilgili sıradan hikâyelerde. Keskin bir kıskançlıkla fark ettim ki, Elliot benim insanım, güvenli limanım ve babamdan sonra gerçekten güvenebileceğim tek insan olmasına rağmen, onun hayatını aslında hiç bilmiyordum. Bu arkadaşları onun hangi yüzünü görmüşlerdi? Kaşlarının kalkmasıyla başla-

yan ve yavaşça dudaklarının keyifli bir şekilde büküldüğü gülümsemesini görmüşler miydi? Yavaşça çekingenliğini bastırıp yüksek sesle *haha-haha-haha* diye güldüğü kahkahasını duymuşlar mıydı?

“Güzel görünüyorlar.” Doğrudum ve onun hızla arkamdan uzaklaştığını hissettim.

“Evet.” Suskunlaştı ve sessizlik etrafımızda parıldayan bir baloncığa dönüştü. Kulaklarım çınlamaya başladı, köşede oturmuş onunla kitap okuyan Emma’yı hayal ederken kalbim güm güm atıyordu. Sesi arkamdan bir fısıltı gibi geldi: “Ama sen daha güzelsin.”

Gözlüklerini yukarı itmek için hızlıca burnunu kırıştırırken arkamı döndüm ve gözlerine baktım.

“Böyle söylemek zorunda değilsin, sırf-”

“Annem hamile,” dedi bir anda.

Ve o baloncuk patladı. Koridordaki ayak seslerini ve köpeğin havlamasını duydum.

Sözleri kafama dank edince gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne?”

“Evet, bize dün gece söylediler.” Saçlarını alnından geriye doğru itti. “Görünüşe göre ağustosta doğum yapacakmış.”

“Vay canına. Sen on dört yaşımdasm. Senden on beş yaş küçük olacak.”

“Biliyorum.”

“Elliot, bu delice.”

“*Biliyorum.*” Eğildi ve bağcıklarını yeniden bağladı. “Cidden ama bu konuda konuşmak istemiyorum. Senin evine gidebilir miyiz? Annemin birkaç haftadır midesi bulanıyor, babam da delirmiş gibi davranıyor. Kardeşlerim de birer pislik.” Kitap dolu koliyi işaret ederek ekledi: “Ve kütüphanene eklemek istediğim birkaç klasik var.”

Biz içeri girip merdivenlerden çıkarken babam bize anlamlı bir bakış attı.

“Doğum günün salı, değil mi?” diye sordu Elliot koridorda

beni takip ederken. Ayakkabıları -en sevdiği damalı Vansları- paramparça hâldeydi ve tabanları her adımda yeri dövüyordu.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Sana bunu sadece bir kez söylemiştim, yaklaşık beş ay önce falan."

"Sadece bir kez söylemiş olman *gerekmiyor* mu zaten?"

Önüme döndüm, bizi odama ve dolabın içine götürdüm. Taşındığımızdan beri oda yavaş yavaş kendine özgü bir hava kazanmıştı ve artık tamamlanmıştı: bir duvar boyunca uzanan raflar, en arka köşede bir armut koltuk ve kitaplığın karşısındaki duvarda da futon bir kanepesi vardı. Ama sadece birkaç hafta önce, babam duvarları ve tavanı gece mavisine boyamış, tavana da gümüş ve sarı yıldızlardan oluşan takımyıldızları serpiştirmişti. Her bir koltuğun yanındaki iki küçük lamba içeriği aydınlatıyordu. Odanın ortasında battaniyeler ve yastıklar duruyordu. Mükemmel bir kaleydi.

Elliott yere kıvrıldı ve polar battaniyeyi kucağına çekti. "Bahar tatilindesin, değil mi?"

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Evet."

Sessizleşti ve ardından, "Arkadaşlarıyla birlikte olamayacağın için üzülüyor musun?" diye sordu.

"Arkadaşım ile beraberim." Gözlerimi anlamlı bir şekilde açarak ona baktım.

"Kız arkadaşlarını kastetmiştim," dedi ama yanaklarının kızardığı gözümden kaçmadı.

"Ah," dedim. "Hayır, sorun değil. Nikki ailesini ziyaret etmek için Peru'ya gidiyor zaten."

Elliot hiçbir şey söylemedi. Bir kitap seçmemi ve yerime yerleşmeden önce yastıklarımı düzeltmemi izledi. Arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğrafına bakarken nasıl hissettiğimi ve bu dolabın dışındaki hayatı hakkında ne kadar çok şey bilmek istediğimi düşünerek bir sonraki sözlerimi aklımdan geçirdim ve konuşmadan önce kafamda dolanmalarına izin verdim. "Annem hastalandığında, onunla vakit geçirebilmek için arkadaşlarımla çoğuyla takılmayı bir süreliğine bırakmıştım."

Başını salladı, gözleri önündeki deftere sabitlenmiş olsa da dikkatinin sadece benim üzerimde olduğunu anlayabiliyordum.

İlk sayfaya göz gezdirdim ve yeni başladığım bölümü açtım. "O öldüğünde de kimsede yatıya kalmak ve erkekler hakkında konuşmak istemiyordum. Sanki ben kendimi toparlarken herkes büyümüş gibiydi. Nikki'yle aramız hâlâ iyi ama sanırım bunun nedeni, onun da okul dışında pek kimseyle takılmaması. Çok sık görüştüğü kocaman bir ailesi var."

Şimdi beni izlediğini hissedebiliyordum ama ona doğru dönmedim, dönersem asla bitiremeyeceğimi biliyordum. Kelimeler göğsümü tıkıyormuş gibiydi, daha önce kimseyle konuşmadığım şeylerdi.

"Babam daha çok dışarı çıkmamı sağlamaya çalıştı," diyerek devam ettim. "Hatta işyerinin yanındaki şu çocuk kulübünde bana yer bile ayırttı." Hızlıca Elliot'a baktım ve sonra gözlerimi tekrar aşağıya indirdim. "Sosyalleşmek ve arkadaş edinmek için olduğunu söyledi ama öyle değildi. Yas tutan çocuklar için bir gruptu."

"Ah."

"Yine de hepimiz orada ne yaptığımızı biliyorduk," dedim ona. "Kocaman beyaz bir odaya girdiğimi hatırlıyorum. Duvarlar gençlerle ilgili olduğunu düşündüğüm şeylerle kaplıydı: erkek gruplarının posterleri, ilan panolarındaki pembe ve mor grafitiler, tüylü puflar ve dergi dolu sepetler." Kotumun sökülmeyle başlamış ipliklerinden birini kopardım. "Sanki birinin annesi gelmiş ve bir genç kızın odasında olması gerektiğini düşündüğü bütün rasgele şeyleri asmış gibiydi."

"O ilk gün etrafıma bakındığımı hatırlıyorum," diye devam ettim, omzumun üzerindeki kalın atkuyruğumu çekiştirip uçlarıyla oynarken, "hepimizin sadece takılmak için orada olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Birkaç gün sonra tüm kızların saç kesiminin neredeyse aynı olduğunu fark ettim. Hepsi de benim yaşlarımda olan yedi kızım da saçları çene hizasındaydı. Birkaç hafta sonra tüm bu kızların benim gibi olduğunu, hepsinin annelerini kaybettiğini öğrendim. Çoğu bu basit, kolay

saç kesimini yaptırmıştı.” Duraksadım ve saçlarımın uçlarını parmağında döndürerek oynamaya başladım.

“Ama babam saçlarımı nasıl atkuyruğu yapacağını, ne tür bir şampuan alacağını, hatta özel günlerde nasıl örgü yapılacağını ve saç maşası kullanacağını bile öğrendi. Kendisi için en kolay olanı yapabilir ve saçlarımın tamamını kesebilirdi. Ama yapmadı.”

İlk kez başımı kaldırdığımda Elliot’ın beni izlediğini gördüm. Gözleri anlayışla açılmıştı ve uzanıp bir elimi tuttu.

“Sana hiç saçlarımın anneminkilere benzediğini söylemiş miydin?” dedim.

Başını hayır dercesine salladı ama bana içtenlikle gülümsedi. “Bence şimdiye kadar gördüğüm en güzel saçlara sahipsin.”

GÜNÜMÜZ

Perşembe, 5 Ekim

Dokuzuncu Cadde'deki Nopalito'nun girişinde duruyordum ve içeriye dikkatlice bakmama gerek olmadan Elliot'ın çoktan orada olduğunu biliyordum. Biliyordum çünkü saat sekizi on geçiyordu. Sekizde buluşmak üzere sözleşmiştik ve Elliot asla geç kalmazdı. İçimden bir ses bu huyunun da değişmediğini söylüyordu.

Kapıyı iterek açınca onu hemen fark ettim. Ayağa kalkmak için acele ederken peçetesi yere düştü ve uylukları garip bir şekilde masaya çarptı. İki şey dikkatimi çekti: Birincisi, bir blazer, şık bir pantolon ve yeni cilalanmış gibi görünen siyah bir çift klasik ayakkabı giymişti. İkincisi, saçını kestirmişti.

Üst kısmı hâlâ uzundu ama yanlardan oldukça kısa kesilmişti. Bu saç kesimi nasıl oluyorsa onu edebiyat hayranı bir *hipster*'dan çok... yakışıklı bir *skater* gibi göstermişti. Ergenlik çağında asla denemeyeceği bir görünümü, yirmi dokuz yaşında rahatlıkla üstlenebilmesi şaşırtıcıydı. Bunun yanı sıra, eminim bu görünümü yalnızca stilistine borçluydu. Birlikte büyüdüğüm çocuk, herhangi bir günde nasıl görüldüğünden çok, alışveriş listesini hangi kalemle yazdığına dikkat ederdi.

İçim şefkatle doldu.

Kanımda dalgalanan elektriğin uğultusuyla nefes almaya çalışarak ona doğru ilerledim. Belki de bu gece hazırlanmak için zamanım olmasının ve doktor önlüğümü giymemiş olmamın verdiği bir rahatlıktandı ama bu sefer gözlerinin saçlarımdan ayakkabılarıma ve oradan da tekrar yukarıya doğru hareket ettiğini hissettim.

Ona yaklaşıp hızlıca sarılmak için uzandığımda gözle görür bir şekilde sarsılmıştı. "Merhaba."

Yutkunarak boğuk bir "Merhaba," ile cevap verdi ve oturma bilmem için sandalyemi çekti. "Saçların... sen... güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Doğum günün kutlu olsun, Elliot."

Arkadaşız. Bu bir randevu değil, diye içimden tekrarladım, tıpkı dua eder gibi. O kahvaltıyı telafi etmek ve aramızı düzeltmek için buradayım yalnızca.

Bu düşünceyi beynime ve kalbime kazımaya çalıştım.

"Teşekkür ederim." Elliot boğazını temizledi, dişlerini göstermeden gülümserken gözleri kısıktı. Gerçekten de: Nereden başlamalıydı?

Garson bardağıma su doldurdu ve peçetemi benim için kucığıma serdi. Tüm bu süre boyunca Elliot sanki mezarımdan dirilmişim gibi bakıyordu. Tüm bunlar böyle mi hissettiriyordu? Hangi noktada benimle iletişime geçmekten vazgeçmişti, yoksa cevap *asla* mı olurdu?

"Bugün iş nasıldı?" diye sordu güvenli bir yerden başlayarak.

"Yoğundu."

Başını onaylayarak salladı, suyunu yudumladı ve sonra bardağı bıraktı, parmakları bardağın ağzından tabanına doğru akan damlaları takip etti. "Pediatriye çalışıyorsun?"

"Evet."

"Peki tıp fakültesine başlar başlamaz bu alanda çalışmak istediğini biliyor muydun?"

Omuz silktilim. "Gibi gibi."

Dudaklarında bıkkın bir gülümseme belirdi. "Biraz kendini aç, Mace."

Bu beni güldürdü. "Özür dilerim. Garip davranmaya çalışmıyordum." Derin bir nefes alıp uzun, titrek bir nefes verdikten sonra, "Sanırım gerginim," diye itiraf ettim.

Bu bir randevu olduğundan değildi tabii.

Yani, tabii ki değildi. Sean'a bu akşam yemekte eski bir arkadaşım ile buluşacağımı söylemişim ve eve döndüğümde ona tüm hikâyeyi anlatacağıma dair kendime söz vermişim, ki hâlâ bunu yapma eğilimindeydim. Ama Sean yeni televizyonunu kurmakla meşguldü ve benim dışarı çıktığımı zaten fark etmemiş gibiydi.

"Ben de gerginim," dedi Elliot.

"Uzun zaman oldu."

"Evet," dedi, "ama aramana sevindim. Mesaj attığına, daha doğrusu."

"Çok çabuk cevap verdin," dedim yine o eski, kapaklı telefonunu düşünerek. "Buna hazır değildim."

Sahte bir gururla gülümsedi. "Artık bir iPhone'um var."

"Dur tahmin edeyim: Nick Jr.'ın eskiden kullandığı mı?"

Elliot kaşlarını çatı. "Rüyada görürsün." Suyundan bir yudum daha aldı ve ekledi: "Andreas daha sık telefon değiştiriyor."

Kahkahalarımız sakinledi ama göz temasını korumaya devam ettik. "Merak ediyorsan söyleyeyim," dedim, "skor bire bir. Liz bana numaranı verdi. Gerçi muhtemelen hatırlamam gerekirdi. Her zaman sahip olduğun numaraydı."

Başını salladı ve altdudağını yalayıp ısırduğunda gözlerim refleks olarak aşağı kayd. "Liz harika biri."

"Belli oluyor," dedim. "Onu seviyorum." Boğazımı temizleyerek sessizce ekledim. "Lafı açılmışken... kahvaltıda kalkıp gittiğim için özür dilerim."

"Anlıyorum," diye hızlıca cevap verdi. "Hazmetmesi çok zor."

O kadar gülünç bir andı ki; sanki aramızda bizi ayıran, yeni bilgilerle dolu bir okyanus ve başlayabileceğimiz sonsuz konu vardı. En baştan başlayıp şimdiye gelebilirdik. Şimdiden başla-

yıp ve geriye doğru gidebilirdik. Ortalardan bir yerden konuya dalabilirdik.

“Açıkçası nereden başlayacağımı bile bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Belki de,” dedi tereddütle, “belki de menüye bakıp, biraz şarap sipariş ettikten sonra arayı kapatabiliriz? Bilirsin, insanların akşam yemeğinde yaptığı gibi?”

Hâlâ mantıklı davranıyormuş gibi görüldüğü için rahatlamış bir şekilde başımı salladım ve menüyü bakmak için tekrar kaldırdım ancak sayfadaki kelimeler kafamdaki tüm sorular tarafından bastırılıyormuş gibi hissediyordum.

Berkeley’de nerede yaşıyor?

Romanı ne hakkında?

Onun hakkında değişen ne var? Neler aynı kaldı?

Ama beynimin suçlu gölgelerinde küçük, hain bir düşünce gizleniyordu: Beni iki dakikadan az gördükten sonra bir ilişkiyi bitirmek için gösterdiği cesaret. Yani, oturmuş bir ilişki değilse tabii.

Ya da çoktan bitmek üzereydiyse.

Başlamak için en kötü konu bu muydu? Ben tam bir manyak mıydım? En azından dün konuştuğumuz son gerçek şey buydu, değil mi?

“Şeyle her şey yolunda mı... şeyle?” Yüzümü buruşturarak sordum.

Menüsünden başını kaldırdı ve belki de benim hafif endişeli ifadem ona ipucu verdi. “Rachel’la mı?”

Başımı salladım ama adı bende savunma isteği uyandırdı: Elliot, *New Yorker*’ın her sayısını ilgiyle okuyan, kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışan ve kendi ürünlerini yetiştirebilmek için yumurta ve pancar kabuklarından kompost yapan Rachel adında biriyle birlikte olmalıydı. Ben ise bitmek bilmeyen tıp fakültesi kredilerim, anne sorunlarım, baba sorunlarım, Elliot sorunlarım ve utanç verici *US Weekly* aboneliğimle berbat bir hâldeydim.

“Her şey yolunda aslında,” dedi. “Sanırım. Umarım tekrar arkadaş olabiliriz. Geriye dönüp baktığımda, daha fazlası olmazdı diye düşünüyorum.”

Bu duygu kan dolaşıma sıcak ve elektrikli bir his yaydı. “Elliot.”

“Ne dediğini duydum,” dedi ciddiyetle. “Nişanlısın, anlıyorum. Ama *yalnızca* arkadaşın olmak benim için zor olacak, Macy. DNA’mda bu yok.” Gözlerime baktı ve menüyü tekrar kolunun yanına koydu. “Deneyeceğim ama kendim hakkında bu kadarını zaten biliyorum.”

Duvarlarımı indirmeme sebep olan dürüstlüğüne, etrafındaki o dirençli kabuğu parçalamaya başladığını hissettim. Ayaklarının dibine doğru eriyip bir su birikintisine dönüşmeden önce kaç kez daha beni sevdiğini söyleyebileceğini merak ettim.

“O zaman sanırım bazı kurallar koymamız gerekiyor,” dedim.

“Kurallar,” diye tekrarladı ve yavaşça başını salladı. “Yani, beklenti yok gibi mi?” Başımı salladım. “Ve ben de bunun karşılığında belki... bilmek istediğin her şeyi sana söyleyebilirim, ya da tam tersi?”

Eğer bu karşılıklı bir değiş tokuşsa, koca bir kız olup bunu kabullenmem gerekecekti. İçimdeki her şey panik içinde karşı çıksa da kabul ettim.

“Pekâlâ,” dedi gülümseyerek, “Rachel hakkında ne bilmek istiyorsun bilmiyorum. En başta arkadaştık. Yıllarca, yüksek lisansla ve sonrasında da.”

Onun başka bir kadınla *yıllarca* arkadaş olması fikri, göğüs kafesine yavaşça saplanan bir bıçak gibiydi. Suyumdan bir yudum alarak basit bir cevap verdim. “Yüksek lisans mı?”

“NYU’da güzel sanatlar yüksek lisansı,” dedi gülümseyerek. Sanki henüz alışmamış gibi bir elini saçlarında gezdirirken ekledi: “Geriye dönüp baktığımda, yirmi sekiz yaşma geldiğimizde bir ilişkiye başlamak zorunda kalmışız gibi görünüyor.”

Ne demek istediğini anlıyordum. Yirmi sekiz yaşma girmiştim ve Sean’la bir ilişkiye başlamıştım.

Zihnimi okuyabiliyormuş gibi, "Bana şu evleneceğin adamdan bahset," dedi.

Mayın tarlasında geziniyorduk ama yine de her şeyi en baştan söyleyip dürüst olabilirdim.

"Stajyer doktorlar için düzenlenen bir hoş geldin yemeğinde tanıştık," dedim ve onun hesaplamasına gerek kalmadan ekledim: "Mayıs ayında."

Dağınık saçlarının altındaki kaşları yavaşça yukarı kalktı. "Ah."

"Hemen anlaştık."

Elliot başını salladı, beni dikkatle izliyordu. "Sanırım öyle olması gerekirdi."

Gözlerimi masaya dikip boğazımı temizledim ve savunmacı bir tavırla karşılık vermemeye çalıştım. Elliot her zaman acımasızca dürüst olmuştu ama bu özelliği *bana* daha önce hiç sert bir şekilde yansıtmamıştı. Benim için sözleri her zaman nazik ve sevgi doluydu. Şimdi kalbim o kadar sert çarpıyordu ki aramızda yankılandığını hissediyordum ve bu da acaba kendimize özgü kalp ağrılarımız sessizce savaşıyor mu diye merak etmeme neden oldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Elliot, bana dokunmayı düşünmeden önce masanın öbür ucuna uzandı. "Öyle söylemek istememiştim. Sadece hızlı olmuş, hepsi bu."

Başımı kaldırıp ona zayıf bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Hızlı ilerledi."

"Nasıl biri?"

"Cana yakın. Kibar." Evlenmeyi planladığım adamı tanımlamak için daha iyi sıfatlar bulabilmeyi dileyerek peçetemi kucağında evirip çevirdim. "Bir kızı var."

Elliot neredeyse gözlerini kırpmadan dinliyordu.

"Hastanenin bağışçısı," dedim. "Yani, bir nevi. O bir sanatçı. Çalışmaları..." Övünmeye başladığımı hissettim ve bunun beni neden tedirgin ettiğini bilmiyordum. "Şu anda oldukça popüler. Benioff Mission Bay'deki yeni sanat enstalasyonlarının çoğunu o bağışlıyor."

Elliot öne eğildi. “*Sean Chen* mi?”

“Evet. Adını duymuş muydun?”

“Kitap ve sanat çevresi buralarda oldukça benzer,” diyerek açıklarken başını salladı. “İyi bir adam olduğunu duydum. Sanatı çarpıcı.”

Göğsümde sıcak bir gurur kabardı. “Öyle. Evet, öyle.” Ben yakalayamadan içimden bir gerçek daha döküldü: “Ve o birlikte olduğum ilk erkekti ki-”

Siktir.

Bu cümleyi açıkça bitirmekten daha iyi bir yol bulmaya çalıştım ama Elliot’ın ciddi ifadesi ve ellerinin su bardağımı nazikçe kavrayışı dışında zihnim tamamen boştu. Beni çözüyordu.

Bekledi ve sonunda sordu, “İlk kim, Mace?”

Kahretsin. “Bir ihanete benzemeyen...”

Elliot yarım kalan cümlemi nazik bir “Ah, evet,” ile tamamladı. Gözlerine baktım.

“Ben hiç öyle bir şey yaşamadım,” diye sessizce ekledi.

Gerçekten, *mayın* tarlasındaydık.

Kalbim boğazımda atıyordu, masaya doğru gözlerimi kırpıştırarak devam ettim: “İşte bu yüzden evlenme teklif ettiğimde düşünmeden evet dedim. Kendime hep birlikte olduğum ve yanlış hissettirmeyen ilk erkekle evleneceğimi söyledim.”

“Bu... sağlam bir kriter gibi görünüyor.”

“Doğru hissettirmişti.”

“Ama gerçekten,” dedi Elliot, bardağından masanın üzerine akan bir damla suya dokunarak, “bu kritere göre, teknik olarak o kişi ben olmuyor muydum?”

Garson, yeni favori insanımdı çünkü Elliot bunu söyledikten hemen sonra siparişimizi almak için yanımıza yaklaştı ve beni cevapsızlığın garip hissiyatından kurtardı.

Menüye göz atarak, “Ben *tacos dorados* ve *narenciye salatası* alacağım,” dedim. Başımı kaldırıp ekledim. “Şarabı o seçsin.”

Muhtemelen tahmin edebileceğim gibi, Elliot *caldo tlalpeño* -baharatlı yemekleri her zaman sevmiştir- ve bir şişe *Horse &*

Plow sauvignon blanc sipariş ettikten sonra sessizce teşekkür ederek menüsünü garsona uzattı.

Bana dönerek, "Tam olarak ne sipariş edeceğini biliyordum," dedi. "Narenciye salatası mı? Macy'nin rüya yemeği gibi."

Düşüncelerim birbirinin üzerine biniyordu; ne kadar kolay hissettirdiğini, hâlâ ne kadar senkronize olduğumuzu anlıyordum. Gerçekten o kadar kolaydı ki ve bu, birkaç mil uzakta, paylaştığımız küçük ev için bir televizyon kuran adama karşı gerçeküstü ve geri kafalı bir şekilde sadakatsiz hissettiriyordu. Doğrudum, duruşuma biraz duygusal mesafe katmaya çalıştım.

"Ve geri çekiliyor..." dedi Elliot beni inceleyerek.

"Özür dilerim," dedim. Yaptığım her küçük hareketi okuyordu. Bunun için onu suçlayamazdım; ben de aynı şeyi yapıyordum. "Tüm bunlar fazla tanıdık gelmeye başladı."

"Nişanlın yüzünden," dedi, başını arkaya eğip başka bir yere bakarak. "Düğün ne zaman?"

"Programım oldukça yoğun, bu yüzden henüz bir tarih belirlemedik." Bu kısmen doğrudu.

Elliot'm duruşu bana bu cevaptan -her ne kadar samimiyetsiz olsa da- hoşlandığını söylüyordu ve midemdeki endişeyi harekete geçirdi.

"Ama önümüzdeki sonbahar olarak düşünüyoruz," diye hızla ekledim, artık gerçeklikten daha da uzaktım. Sean ve ben hiç tarih konuşmamıştık. Elliot gözlerini kıstı. "Gerçi bana kalırsa, düğün adliyede ne giyiyorsak onunla olur. Görünüşe göre düğün planlamakla hiç ilgilenmiyorum."

Elliot birkaç saniye boyunca pek bir şey söylemedi, sadece sözlerimin etrafımızda yankılanmasına izin verdi. Sonra basit bir "Ah," çıktı ağzından.

Beceriksizce boğazımı temizledim. "Anlat bakalım, sen neler yapıyorsun?"

Garson şarabımızla döndüğünde, Elliot'a etiketi gösterip masanın yanında açarak tadına bakmasını teklif edince kısa bir süreligine sustu. Elliot'ın özgüveninin beni şaşırttığı yönler vardı

ve bu da onlardan biriydi. Kaliforniya'nın şarap diyarının kalbinde büyümüştü, bu yüzden bu konuda rahat olmalıydı ama onu masada şarap tadarken hiç görmemiştim. Çok gençtik...

"Harika," dedi garsona, sonra bana döndü, adamı aklından çıkardığı belli oluyordu. "Ne kadar geriye gitmeliyim?"

"Şu andan başlamaya ne dersin?"

Elliot sandalyesine yaslandı ve nereden başlayacağını bulana kadar birkaç dakika düşündü. Sonra her şey kolay ve ayrıntılı bir şekilde ağzından döküldü. Bana ailesinin hâlâ Healdsburg'da olduğunu ("Babama emekli olması için para teklif etsek de kabul etmezdi."); Nick Jr.'ın Sonoma County'nin bölge savcısı olduğunu ("Giyiniş tarzı kötü bir polisiye diziden fırlamış gibi ve bunu sadece güvenli bir yerde söyleyebilirim ama kimse köpekbalığı derisi giymemeli."); Alex'in lisede olduğunu ve hevesli bir dansçı olduğunu ("Bu heyecanımı kardeşlik gururuna bile bağlayamam, Mace. *Gerçekten çok iyi.*"); George'un -bildiğim kadarıyla- Liz'le evli ve San Francisco'da yaşadığını ("Takım elbise giyiyor, bir ofiste çalışıyor. Açıkçası işinin ne olduğunu hiç hatırlayamıyorum.") ve Andreas'ın, Santa Rosa'da yaşadığını, beşinci sınıflara matematik öğrettiğini, bu yılın sonlarına doğru evleneceğini söyledi. ("Hepimiz arasında çocuklarla çalışma ihtimali en düşük olan oydu ama meğer bu işte iyiymiş.")

Bana tüm bunları anlatırken, aklımdan tek geçen şey şuydu: Sanki sadece en üstteki kaymağı sıyrıyordum. Altında hâlâ çok şey vardı. Kaçırdığım sayısız küçük detay...

Yemek geldi ve o kadar güzeldi ki, ama yemeğe hiç dikkatimi veremeden yedim çünkü yeterince bilgi alamıyordum; o da öyleydi. Üniversite yılları, geçmişe dönüp bakmanın tek renkli çizgileriyle özetlenmişti; yüksek lisans kâbuslarıysa aynı şeyleri yaşamış ve sonunda kurtulmuş birinin anlayışlı kahkahalarıyla paylaşılıyordu. Ama başka birine âşık olmaktan ve bunun bizi şimdi nereye getirdiğinden bahsetmiyorduk. Her nefeste, her kelimede bizimle birlikte olmasına rağmen, on bir yıl önce onu son gördüğümde ne olduğundan hiç konuşmuyorduk.

GEÇMİŞ

Pazartesi, 28 Mayıs
On dört yıl önce

Kulübede geçirdiğimiz ilk yaz, babamla ben neredeyse her gün oradaydık. Yalnızca temmuz sonlarında, babamın kardeşi Kennet'in ziyareti üzerine bir kez eve dönmüştük.

Kennet'in iki kızı ve Britt adında bir eşi vardı; Britt'in sevgi gösterme biçimi, omzuma elini koymaktan ibaretti. Bu yüzden ona minik bir panikle regl olduğumu fısıldadığımda, beklenen duygusal mesafeyle yaklaştı: bana bir kutu ped, bir kutu tampon aldı ve küçük kızı Karin'i, uygulamanın temel adımlarını bana beceriksizce anlatması için yanıma gönderdi.

Babam destek verme konusunda biraz daha iyiydi ama aradaki fark çok da büyük değildi. Hafta sonu kulübeye döndüğümüzde annemin hazırladığı listeye başvurdu; yirmi üç numaralı maddede şöyle yazıyordu:

Macy regl olduğunda bedeninde neler olup bittiğiyle ilgili hiçbir sorusunun kalmadığından emin ol. Biliyorum, bu çok tuhaf, meu amor ama onun harika ve kusursuz olduğunu bilmesi gerek. Eğer orada olsaydım, ona 23 numaralı zarftaki hikâyeyi anlatırdım.

Babam zarfı açtı, yanakları pembeleşmişti. "Ben..." Öksürek kendini düzeltti. "Annenin regl olduğunda... şey..."

Mektubu onun elinden kapıp yukarıya, kitaplığımın konforuna koşarak çıktım.

"Eskiden benim de çok kötü regl sancılarım olurdu," diye başlıyordu mektup; annemin elyazısını görmek göğsümde bir sızıya yol açmıştı.

Sancılar en beklenmedik anlarda gelirdi. Arkadaşlarımla alışverişteyken ya da bir doğum günü partisindeyken. Midol* biraz işe yarardı ama en çok işe yarayan şey, sancının karnımdan buharlaşıp gittiğini hayal etmektir.

Aynı sahneyi tekrar tekrar hayal ederdim, ta ki ağrı azalana kadar.

Senin için de işe yarar mı ya da böyle bir şeye ihtiyaç duyar mısın bilmiyorum ama eğer duyarsan, sesimi hayal et, sana yardım ediyormuşum gibi. Bedeninin yaptığı bu şeyden nefret edeceksin belki ama bu, bedeninin sana her şeyin yolunda olduğunu söyleme biçimi ve bu bir mucize.

Ama en önemlisi, meu docinha, bunu seninle paylaşmaktan ne kadar gurur duyduğumu hayal et. Büyüyorsun. Regl olmaya başlamam, hazır olduğumda sana hamile kalmamı sağlayan bir süreçti.

Vücuduna iyi davran. Ona iyi bak. Kimsenin onu suistimal etmesine izin verme ve kendin de etme. Teninin her santimi için özenle uğraştım; aylarca senin için köle gibi çalıştım. Sen benim başyaptırımsın.

Seni özlüyorum. Seni seviyorum.

Mãe

---

* Adet dönemi semptomlarını tedavi etmek için kullanılan reçetesiz bir ağrı kesicidir. -en

Gözlerimi kırıştırdım, ağlamak üzereydim. Ben mektubu okurken Elliot kapı aralığında belirmişti ama ben yüzümü ona dönene kadar gözyaşlarımı görmemişti. Önce bir, sonra iki adım atıp bana yaklaşıırken gülümsemesi yavaşça soldu ve kanepede oturduğum yerin yanına, yere diz çöktü.

Gözleri benimkileri aradı. "Sorun ne?"

"Yok bir şey," dedim, mektubu katlarken yerimde kıpırdandım. Bana bakmadan önce mektuba göz attı.

Neredeyse on beş yaşındaydı ve şimdiden sezgileri fazlasıyla kuvvetliydi.

Günlük hayatlarımızın birbirimiz için garip birer bilinmezden ibaret olması beni giderek daha fazla rahatsız ediyordu. Burada her karşılaştığımızda birbirimize bir şeyler anlatıyorduk. Kiminle vakit geçirdiğimizi, ne okuduğumuzu. Bizi kimin sinirlendirdiğinden, kime hayran olduğumuzdan bahsediyorduk. Ve tabii ki en sevdiğimiz kelimeleri paylaşıyorduk. En yakın iki arkadaşımın isimlerini biliyordu -Nikki ve Danny- ama yüzlerini bilmiyordu. Odasındaki fotoğrafta yüzlerini görmüş olmama rağmen, Elliot'ın okul arkadaşları hakkında da aynı sınırlı bilgiye sahiptim. Brandon'ın sessiz ve sakın olduğunu, Christian'ın ise dolmayı bekleyen bir sabıka kaydı olduğunu biliyordum. Buradayken kitap okuyor, konuşuyor ve zamanla birbirimiz hakkında bilgi ediniyorduk ama bana şu anda neler olduğunu ona nasıl anlatabilirdim?

Sorun sadece regl dönemimin arkadaşlarımdan çok daha geç olması, babamın beni anlamakta zorlanması, annemin ölmüş olması veya bunlardan herhangi biri değildi. Ya da belki *hepsi*ydi. Babamı her şeyden çok seviyordum ama bu tarz şeyler için o kadar donanımsızdı ki. Hiç şüphesiz, aşağıda olduğunu, volta attığını, Elliot'ı yukarı çıkarmakla doğru bir şey yapıp yapmadığını ya da içgüdülerinin tamamen yanlış olup olmadığını anlamak için sesimi dinliyordu.

"Ben iyiyim," dedim, sözcüklerin aşağıya ulaşmasını sağlayacak kadar yüksek sesle konuşmuş olmayı umarak. İsteyeceğim

son şey ikisinin de burada durup benim için endişelenmeleriydi.

Elliot kaşlarını çatıp beni şok eden bir hareketle yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözleri benimkileri aradı. "Lütfen, sorun ne söyle bana. Baban mı? Okul mu?"

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum, Ell." Biraz geri çekildim ve yüzümü sildim. Parmaklarımdaki ıslaklık Elliot'ın paniğini açıklıyordu. O içeri girdiğinde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor olmalıydım.

"Buradayken birbirimize her şeyi anlatırız, unuttun mu?" İsteksizce geri çekildi. "Anlaşma böyle."

"Bunu bilmek isteyeceğini sanmıyorum."

Bana baktı, duruşunu bozmamıştı. "Bilmek istiyorum."

Blöfünü görmek istercesine gözlerinin içine baktım ve "Regl olmaya başladım," dedim.

Sırtını dikleştirmeden önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. Boynundan elmacıkkemiklerine doğru bir kırmızılık yayıldı. "Ve sen de bu konuda mutsuzsun?"

"Mutsuz değilim." Dudağımı ısırdım, düşünüyordum. "Daha çok rahatladım. Sonra annemin yazdığı bir mektubu okudum ve şimdi de sanırım biraz üzgünüm?"

Elliot gülümsedi. "Bu kulağa daha çok bir soru gibi geldi."

"Hayatımız boyunca regl dönemleri hakkında bir şeyler duyuyoruz ya." Bu konuyu Elliott'la konuşmak aslında... o kadar da kötü değildi. "Ne zaman olacağını, nasıl olacağını, sonrasında farklı hissedip hissetmeyeceğimizi merak ediyoruz. Arkadaşlarımız regl olduğunda, 'Bende bir sorun mu var acaba?' diye düşünüyoruz. Sanki içimizde küçük, saatli bir bomba varmış gibi."

Tuhaf bir kahkahayı bastırmaya çalışarak dudağını ısırdı. "Şimdiye kadar mı?"

"Evet."

"Peki, öyle mi? Farklı hissediyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Pek değil. En azından tahmin ettiğim gibi hissetmiyorum. Sanki bir şey midemi kemirmeye çalışıyormuş gibi. Biraz da aksiyim."

Elliot battaniyeyi kaldırıp yanıma kaykıldı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Pek yardımım dokunmayacak ama sanırım senin adına mutlu olmam gerekiyor."

"Bu konuda çok olgun davranıyorsun ve pek erkekçe yaklaşmadın. Daha az şefkat ve daha çok beceriksizlik beklerdim." Vücudunun sıcaklığından ve kolunun bana dolanmasından dolayı başım dönmeye başlamıştı.

Saçlarıma doğru bir kahkaha attı. "Bir kız kardeşim olmak üzere ve ona işleri benim öğretmem için ısrar eden bir annem var, hatırladın mı? Bu yüzden her şeyi açıklamana ihtiyacım var."

Yanına kıvrıldım ve gözlerimi kapatırken gözyaşlarının ardında bıraktığı sızıyı hissettim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu sessizce.

Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Annemi geri getirmek dışında, hayır."

Sessizlik havayı ele geçirdi ve konuşmaya başlamadan önce birkaç kez hazırlanmak için nefes aldığımı duydum. Sonunda basitçe, "Keşke yapabilsem," demekte karar kıldı.

Başımı salladım; deodorantının keskin kokusunu, erkeksi terinin kalıcı kokusunu, tişörtünün yaz yağmurunun altında kendi verandasından benimkine kadar on beş metrelik koşusundan kalma ıslak pamuk kokusunu içime çektim. Çok garipti, sadece bunu söylediğini duymak bile beni milyon kat daha iyi hissettirmişti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye fısıldadı.

"Hayır."

Eli, kolumun üzerinde nazikçe bir aşağı bir yukarı ilerledi. Çok uzaklarda aramama gerek kalmadan, Elliot gibi başka bir çocuğun hiçbir yerde olmadığını biliyordum.

"Huysuz hissettiğin için üzgünüm."

"Ben de."

"Sıcak su torbası getirmemi ister misin? Bunu annem için yapıyorum."

Başımı iki yana salladım. Annemin burada olmasını, bana mektubunu okumasını istiyordum.

Boğazım temizledi ve sessizce şöyle sordu: “Erkek arkadaşımın gibi hissettireceği için mi?”

Yutkundum, ruh hâlim bir anda değişmişti. Erkek Arkadaş bunun tam karşılığı değil gibiydi. Elliot benim Her-Arkadaşım sayılırdı. “Sanırım?”

Doğrulup oturdu; hâlâ sıska kolları ve uzun, kıvrımlı bacakları vardı ama yeni bir şeye... bir oğlandan çok bir erkeğe dönüşüyordu. Neredeyse on beş yaşındaydı, âdemelması çıkmıştı, çenesinde belli belirsiz bir sakal vardı ve pantolonu çok kısaydı. Sesi derinleşmişti. “Sanırım bunun için çok küçüğüz.”

Başımı onaylayarak salladım ve yutkunmaya çalıştım ama ağzım kurumuştı. “Evet.”

Düzenleme
Ny.ozlem

GÜNÜMÜZ

Cuma, 6 Ekim

Sabahın ilk ışıkları tül perdelerden içeri süzülüyor ve her şeyi hafifçe maviye çeviriyordu. Dışarıda, Elsie Caddesi'nde, çöp kamyonları asfaltta gümürdeyerek ilerliyordu. Metalin metale çarparken çıkardığı gıcırta, çöp kutularının kamyona çarpması ve çöplerin sıkıştırıcıya dökülürken çıkardığı ses dışarıdan yukarı taşınıyordu. Pencerenin diğer tarafında dünya ilerlemeye devam etse de güne başlamaya hazır olup olmadığımdan emin değildim.

Kulaklarım hâlâ dün akşamki konuşmanın kesitleriyle çınılıyordu. Onlara biraz daha tutunmak, beraberinde gelen tüm komplikasyonlar ortaya çıkmadan önce en iyi arkadaşımın yeniden hayatımda olmasının keyfini çıkarmak istiyordum.

Sean bana döndü, beni kendine doğru çekip yüzünü boynuma bastırdı.

"Günaydın," diye homurdandı; elleri çoktan işe koyulmuştu, dudakları boğazımda ve çenemdeydi. Şortumu kalçalarımın altına indirdi ve üzerime yuvarlandı. "Gerçekten bütün gece uyudun mu?"

"Mucizelerin mucizesi: *Uyudum.*" İki elimi de saçlarında gezdirdim, aralarında hafif beyazlar olan kalın telli saçlarını karıştırdım. İçimi bir açlık kapladı; bir haftadan fazladır sevişmemiştik.

Hâlâ çok yeniydik, daha önce hiç bu kadar uzun süre sevişmediğimiz olmuş muydu, emin değildim.

Ağzıma ulaştığında, içimde bir tereddüt yükselmeden önce onu bir kez öptüm ve biraz geri çekildim. "Bekle."

"Aa. Regl misin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Ne?" dedim ve sonra başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece sana dün geceyi anlatmak istemiştım."

"Dün geceyi mi?" diye tekrarladı, kafası karışmıştı.

"Elliot'la akşam yemeğimi."

Sean'ın kara kaşları şimdi aşağı doğru inmişti. "Şeyden sonraya kadar bekleyebilir...?" Anlamalı bir şekilde bana doğru kendini bastırdı.

"Ah." Sanırım bekleyebilirdi. Ama gerçek şu ki, muhtemelen beklememeliydi.

Elliot ve ben, merhaba diyerek sarıldıktan sonra bir daha birbirimize dokunmamıştık bile. Bir şey olmuş değildi. Ama Sean'a Elliot'ın kim olduğunu söylemeyerek yalan söylüyormuşum gibi hissediyordum. Daha doğrusu, bir zamanlar kim olduğunu.

"Kötü bir şey yok," dedim ama Sean yine de üzerimden kalktı. "Ben sadece... Bizim karşılaştığımız zorluklardan biri, birlikte olduğumuz süre içinde ortaya dökmemizin mümkün olmadığı muazzam bir geçmişe sahip olmamız."

Sean bunu başını sallayarak onayladı.

"Sana dün gece eski bir arkadaşımın yemek yediğimi söyledim, bu doğru."

"Tamam?"

"Ama gerçekte o benim eski... *her şeyim* gibiydi."

Gözlerim Sean'ın gözleriyle buluştu ve içim eridi. Onda ilk fark ettiğim şey gözleri olmuştu çünkü çok derin, duygulu ve ışıltılıydılar. Gözleri inanılmazdı: kahverengi, kalm kirpikli ve kenarlarından hafifçe kalkık olmalarıyla şimdiye kadar gördüğüm en flörtöz gözlerdi. Yine de şu anda, oyuncu olmaktan çok temkinlilerdi.

Omuz silkip, "O benim *ilk* her şeyimdi," diye düzelttim.

"Senin ilk..."

"İlk gerçek arkadaşım, ilk aşkım, ilk..."

"Seks," diye tamamladı benim yerime.

"Karmaşık bir şey."

"Ne kadar karmaşık?" diye sordu nazikçe. "Herkesin bir eski sevgilisi vardır. Seni... incitti mi?"

Hızlıca başımı iki yana salladım. "Şöyle ki, annem öldükten sonra babam benim tüm dünyam oldu ama yine de beni nasıl annem gibi yetiştireceğini bilmiyordu. Sonra Elliot'la tanıştım ve sanki..." Doğru kelimeleri aradım. "Beni gerçekten anlayan ve beni olduğum gibi gören, benim yaşımda birine sahip olmuştum. En yakın kız arkadaşın ve ilk erkek arkadaşın birleşimi gibiydi."

Sean'ın ifadesi yumuşadı. "Sevindim, bebeğim."

"Bir gece kavga ettik ve..." Bu konuyu hızlıca kapattım. Hikâyeyi bitirebileceğimden emin değildim. "Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ve 'biraz zaman' on bir yıl sürdü."

Sean'ın gözleri biraz büyüdü. "Öyle mi?"

"Birkaç gün önce karşılaştık."

"Anlıyorum. Ve o zamandan beri ilk kez konuşuyorsunuz."

Boğazım düğümlendi. "Evet."

"Demek çözülmesi gereken bazı konular var," dedi hafifçe gülümseyerek.

Başımı salladım ve tekrar ettim. "Evet."

"Ve bu ilişki bunca zamandır senin sırtında bir yük olarak mı duruyor?"

Ona yalan söylemek istemiyordum. "Evet."

Ailemin ölümü dışında, hayatımda Elliot'tan daha önemli hiçbir şey yoktu.

"Onu hâlâ seviyor musun?"

Gözlerimi kaçırdım. "Bilmiyorum."

Sean nazikçe parmağıyla yüzümü kendine doğru çevirdi. "Onu sevmen umurumda değil, Mace. Onu sonsuza kadar seveceğini düşünsen bile. Ama bu, burada, benimle ne yaptığını sorgulamana neden oluyorsa, o zaman bunu konuşmamız gerek."

“Aslında olmuyordu. Onu görmek beni duygulandırdı, o kadar.”

“Anlıyorum,” dedi sessizce. “Eski anılar canlanıyor işte. Ashley’yi tekrar görsem, böyle şeylerle mücadele etmem gerekeceğine eminim. Öfke, acı ve evet, ona hâlâ duyduğum sevgi. Ona âşık olmaktan vazgeçme şansım hiç olmadı. O gittiğinde hayatıma devam etmek zorunda kaldım.”

Bu mükemmel bir tanımdı. *Ona âşık olmaktan vazgeçme şansım hiç olmadı. O gittiğinde hayatıma devam etmek zorunda kaldım.*

Beni öptü, bir defalığına. “Artık on sekiz yaşında değiliz, bebeğim. Zayıf noktalarımız var. Kalbinde sadece bana yer olmasını beklemiyorum.”

Şu anda o kadar minnettardım ki neredeyse ağlayacaktım. “Arkadaşlığınıza ağırlık ver. Yapman gerekeni yap,” dedi, tekrar ağırlığını üzerime verdi, vücudunu sert ve hazır bir şekilde benimkine bastırdı. “Ama şu anda, bana geri dön.”

Kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna bastırdım ama o üzerime çıkıp içime girdiğinde, çıplak bir dürüstlük anı yaşadım. İyiydi -seks her zaman iyiydi- ama *doğru* değildi.

Elbette kafamda alarmlar çalmıyordu ama tüylerim diken diken de olmuyordu. Göğsümde, neredeyse nefessiz kalacak kadar tatlı bir sızı da hissettirmiyordu. Onu fazlasıyla arzulayıp da kendimi telaşlı, çaresiz ya da heyecan dolu da hissetmiyordum. Ve Sean’ın zevk olarak yorumladığı kısa bir nefesle, Elliot’ın haklı, benimse haksız olduğumdan ve her zamanki gibi, onun ikimizin kalbini korurken, benim hâlâ ne hissettiğimi çözmeye çalıştığımndan endişelendim.

Düşüncelerimin bir şeyin etrafında dönüp durduğunu hissettim; aynı şey, tekrar tekrar: Elliot’ın beni gördükten sonra eve gidip Rachel’dan ayrılması.

Anlamak için beni görmesi yetmişti; oysa ben sahip olduğum tek bir duyguya bile zar zor güvenebiliyordum.

GEÇMİŞ

Çarşamba, 26 Kasım
On dört yıl önce

Babam market arabasını reyon boyunca iterek devasa hindilerle dolu bir dondurucunun önünde durdu.

Birlikte hindilere baktık. Annem öldüğünden beri babam ve ben birçok geleneği sürdürsek de Şükran Günü'nü hiç baş başa kutlamamıştık.

Gerçi, annem varken de hiç kutlamamıştık. Ebeveynlerim 21. yüzyılın ilk nesil göçmenlerinden olunca Şükran Günü hiçbirimizin pek umursadığı bir bayram değildi. Ama artık kulübemiz vardı ve neredeyse bir hafta boyunca odun kesip ateşin önünde kitap okumaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu. En azından bayram yemeği hazırlamayı denememek tamamen mantıksız bir şekilde, israf gibi geliyordu.

Ama burada durup iki kişi için bu kadar büyük bir yemek hazırlama ihtimaliyle karşı karşıya kalınca, yemek pişirmek kesinlikle çok daha israf gibi hissettiriyordu.

"Bunlar en az beş kilo gelir," dedi babam. Hafif tiksinen bir ifadeyle, hindilerden birini yerinden çıkardı ve inceledi.

"Sadece şey yok mudur?" Elimi kasaba, sergilenen hindi göğüslerine doğru salladım.

Babam yüzüme ne söylediğimi anlamayarak baktı. "Ne yok mudur?"

"Bilirsin, daha küçük parçalar?"

Kahkahayla güldü. "Göğüs mü?"

Sızlandım ve yarım günden az bir sürede pişirebileceğimiz, kemikli hindi göğsü bulmak için yanından geçip gittim.

Arkamdan gelen babam, "Bunlar daha uygun boyutta," dedi. Eğildi ve zor tuttuğu bir kahkahayla ekledi. "Yeterli boyutta göğüsler."

Utanç içinde onu itip patates almak için sebze reyonuna gittim. Bebek Alex'i kucağında taşıyan Elliot'ın annesi Bayan Dina oradaydı.

Alışveriş arabası yiyeceklerle doluydu, kulağına tuttuğu telefonda biriyle konuşuyordu, göğsünde uyuyan bebeği vardı ve sanki dünya kadar vakti varmış gibi sarı soğanları inceliyordu. Üç ay önce doğum yapmıştı ve burada, açgözlü oğulları için büyük bir yemek yapmaya hazırlanıyordu.

Hayranlık ve yenilgiyle karışık bir duyguyla onu izledim. Bayan Dina her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyordu; babam ve ben ise iki kişilik bir bayram yemeği hazırlamayı bile zar zor beceriyorduk.

Beni görünce bir anlığına duraksadı ve belki de hayatımda ilk kez kendimi başka birinin gözünden hayal ettim: yüzme takımımın eşofman altı, babamın yıllar önce anneme aldığı bol Yale *sweatshirtü*, parmak arası terlikler. Ve ben, annesiz ve açıkça bunalmış bir şekilde, geniş ürün yelpazesine bakarak duruyordum.

Yüzüme baktı, sonra gözlerini ayak parmaklarıma kadar indirdi ve tekrar yukarı kaldırdı. "Babanla sen yarın yemek yapmayı mı planlıyorsunuz?"

Ona, esprili ve kendinden emin olduğunu umduğum bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Deneyeceğiz."

Gözlerini benden alıp arkama doğru baktı ve endişeliymiş gibi davranarak yüzünü buruşturdu. "Macy," dedi, komplo kurar gibi eğilerek, "ne yapacağımı bilmediğim kadar çok yiyeceğim var ve küçük Alex de burada olunca... Sen ve baban bize gelebilerseniz

bana çok yardımcı olursunuz. Patatesleri soymama ve ekmekleri yapmama yardım ederseniz, hayatımı kurtarmış olursunuz.”

Milyon yıl geçse de buna asla hayır diyemezdin.

Bütün gün, pişmiş turta hamuru, erimiş tereyağı ve hindi kokusu etrafa hâkimdi; kendi evimizde bile. Rüzgâr, yemek kokularını penceremize kadar taşıyordu ve midem kendi kendini kemiriyordu.

Bayan Dina bize saat üçte gelmemizi söylemişti ve o zamana kadar Elliot’ın yanımda olup beni eğlendirmesini bile bekleyemezdin çünkü şüphesiz, o da çalışmaya koyulmuştu.

Çim biçme makinesinin çalıştığını, içeriden gelen elektrikli süpürgenin sesini duyuyordum ve tabii ki, onların evinden bizim evimize sızan, oturma odasındaki televizyondan gelen futbol maçının gürültüsünü de. Saat üçe iki dakika kala şarap ve çiçeklerle kapılarına gittiğimizde, beklentiyle neredeyse çılgına dönmüştüm.

Babam iyi bir gelir elde ediyordu ve Berkeley’deki evimizde ihtiyacımız olabilecek veya isteyebileceğimiz, maddiyata dair her şey vardı. Ama asla satın alamayacağımız bir şey varsa o da kaos ve koşturmaydı. Bizim soframızda ne herkesin kendi sevdiği yemeği yaptırmak için direktmesiyle çıkan kavga gürültü vardı ne de tabakların tika basa dolmasının getirdiği o neşe.

Kapıdan içeri girer girmez, mıknatısın metale çekildiği gibi bir çılgınlığın içine çekildik. George ve Andreas televizyona bağırıyorlardı. Köşedeki koltukta oturan Bay Nick, Alex’in karnına coşkuyla pırt sesleri çıkarıyordu. Nick Jr. yemek masasını tertemiz yaparken Bayan Dina fırına atmadan önce çöreklerin üzerine eritilmiş tereyağı döküyordu ve Elliot ise lavabonun başında patatesleri soyuyordu.

Ona doğru koştum ve elinden soyacağı almak için uzandım. “Annene patatesleri benim soyacağımı söylemiştim!”

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve patates kabuğunun yapıştığı parmağıyla gözlüklerini yukarı itti. Akşam yemeğinde annesine yardım etmenin sadece bir bahane olduğunu biliyordum

-sonuçta bütün gün yemek kokuları burnumda tütmişti- ama her ne sebeple olursa olsun, bu oyundan vazgeçemedim.

Mesele şu ki, on dört yaşına gelince, Healdsburg'da uzun yıllardır yaşayan birçok insanın Berkeley'de yaşamaya gücünün yetmeyeceğini anlayacak kadar büyümüştüm. Healdsburg, Körfez Bölgesi'nin parası ve doksanlı yıllardaki şarap çılgınlığı tarafından ele geçirilmiş olsa da burada yaşayan birçok insan hâlâ saatlik ücretle çalışıyor ve eski, nemli evlerde yaşıyordu.

Buradaki zenginlik evlerin *içindeydi*: Petropoulos ailesi ve bu büyüklükteki bir aile için böyle bir yemek pişirmenin -nesiller boyunca aktarılacak- sıcaklığı ve tecrübesiydi.

Bayan Dina'nın Elliot'a farklı bir iş -salata için marul yıkamak ve doğramak- verişini izledim, Elliot bunu şikâyet etmeden ve hiçbir talimat almadan yaptı.

Bu sırada ben de Bayan Dina gelip bana daha yavaş, uzun ve düzgün şeritler hâlinde soymanın yolunu gösterene kadar patatesleri kesip durdum.

"Elbisen güzelmiş," dedi Elliot, Bayan Dina gittikten sonra, sesinde hafif bir alaycılık vardı.

Giydiğim eski püskü kot tulumu baktım. "Teşekkürler. Annemindi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, Macy, özür dilerim..."

Ona bir parça patates kabuğu fırlattım. "Şaka yapıyorum. Babam aldı. Arada bir giymem gerektiğini düşündüm."

Yüzünü bir şok ifadesi aldı, sonra sırtıttı. "Çok kötüsün," diye tısladı.

"Boğayla uğraşırsan," dedim işaretparmağımı ve küçükparmağımı kaldırarak, "boynuzlarını yersin."

Beni izlediğini hissettim ve gülümsememi gördüğünü umdum.

Annem her zaman muzip bir mizah anlayışına sahipti.

Babam, Bay Nick ve çocuklarla Niners maçını sahte bir ilgiyle izlerken Bayan Dina bizi yemeğe çağırdı.

Masaya oturduktan sonra bir ritüeli canlandırmaya başladılar; babamla dikkatle takip ettiğimiz, koreografisi önceden belirlenmiş bir sahneydi bu: herkes sandalyesine oturdu ve ellerini birleştirdi. Bay Nick şükran duası etti, ardından herkes sırayla bu yıl için şükran duyduğu bir şeyi söyledi.

George, üniversitenin atletizm takımına seçildiği için şükran duyuyordu.

Bayan Dina -masanın yanındaki bebek pusetinde sessizce uyuyan- sağlıklı kızı için şükran duyuyordu.

Nick Jr., üniversitedeki ilk dönemini neredeyse atlatmış olduğu için şükran duyuyordu çünkü Tanrım, bu dönem gerçekten berbat geçmişti.

Babam, iş hayatında iyi bir yıl geçirdiği ve harika bir kızı olduğu için şükran duyuyordu.

Andreas, kız arkadaşı Amie için şükran duyuyordu.

Bay Nick, oğulları ve artık iki olan kızları için şükran duyuyordu. Karısına göz kırptı.

Elliot; Sorensen ailesi için, özellikle de hafta boyunca o kendi evindeyken özlediği Macy için şükran duyuyordu.

Oturup Elliot'a bakarak, onun kadar iyi bir şey söylemek için uğraştım.

Masanın bir noktasına odaklanarak konuşmaya başladığımda sesim titriyordu. "Lise şu ana kadar çok kötü geçmediği için şükran duyuyorum. Matematik dersinde Bay Syne'a denk gelmediğim için şükran duyuyorum." Elliot'a baktım. "Ama en çok bu evi satın aldığımız ve annem için üzüldüğümde ya da sessiz kalmak istediğimde bana tuhaf davranmayan, benden çok daha zeki olduğu için bana her şeyi iki kez açıklamak zorunda kalan bir arkadaş edindiğim için şükran duyuyorum. Ailesinin çok nazik olmasına, annesinin çok güzel yemekler yapmasma ve babamla benim tek başımıza hindi pişirmek zorunda kalmamamıza şükran duyuyorum."

Masa sessizliğe gömüldü ve Bayan Dina birkaç kez yutkundan sonra neşeyle, "Harika! Hadi yiyelim!" dedi.

Dört genç adam yemeğe dalarken rutin, yerini çılgınlığa bıraktı. Rulo ekmekler dolaştırıldı, tabağıma hindi ve sos konuldu ve ben her lokmanın tadını çıkardım.

Annemin her gün yaptığı yemekler kadar lezzetli değildi ve annem burada olsaydı kesinlikle çok seveceği bir şeyden mahrumdu: gürültülü bir aileyle dolu bir oda. Ama bu, benim için şimdiye kadarki en güzel Şükran Günü'ydü. Böyle hissettiğim için kendimi suçlu bile hissetmedim çünkü annemin benim için daha fazlasını ve daha iyisini istediğini biliyordum.

Daha sonra eve döndüğümüzde, babam benimle üst kata geldi, eskiden dişlerimi fırçalarken yaptığı gibi arkamda durdu ve saçlarımı taradı.

"Bu gece çok sessiz olduğum için özür dilerim," dedi tereddütle.

Aynadan yansıyan gözlerine baktım. "Senin bu sessizliğini seviyorum. Kalbin sessiz değil."

Eğildi, yanağını şakağıma dayadı ve aynada bana gülümsedi. "Sen harika bir çocuksun, Macy Lea."

GÜNÜMÜZ.

Cuma, 13 Ekim

Tüm gece boyunca uyuyabilmekten daha mucizevi olan bir şey varsa, o da hafta sonları tam bir gün boyunca izinli olmaktır. Cumartesi günü izinli olmak, şekerçi dükkânında elinde yirmi dolarlık banknot tutan on yaşında bir çocuk gibi hissettiriyordu. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Aslında, bu tam olarak doğru değildi. Günün tek bir saniyesini bile içeride geçirmek istemediğimi biliyordum. UCSF Çocuk Hastanesi'nin Mission Bay tesisinde her yerde pencereler vardı ama bir pediatri asistanıysanız, önünüzdeki çocuktan veya bir sonraki görev yerinizi söyleyen şefinizden başka hiçbir şeyi fark etmiyordunuz.

Cuma öğleden sonra, vizitelerin ardından kısa bir mola sırasında Sean'a Golden Gate Parkı'nda piknik yapma planımızı hatırlattım. Sabrina'yı arayıp onun, Dave'in ve Viv'in gelip glemeyeceğini sordum. Berkeley mahallesinden hâlâ bu bölgede yaşayan iki eski arkadaşımı, Nikki ve Danny'yi davet ettim. Sonra kulaklarımda uğultuyla, düşüncelerimi ele geçiren statik bir hisle işime geri döndüm. İşimi yarım bırakamazdım.

Kızları onkoloji servisinde yatan ve şu anda en sevdiklerim-

den olan anne babaya bazı kan tahlili sonuçlarını bildirdikten sonra koşarak dinlenme odasına gittim ve dolabın arkasına saklanarak telefonumu alıp Elliot'a mesaj attım.

Yarın birkaç arkadaşla Golden Gate Parkı'nda piknik yapacağız.

Gelmek ister miydin?

Saat kaç gibi planlıyorsunuz?

Öğlen H-burg'e gidecektim ama ikna edersen gelirim.

On birde botanik bahçesinin önünde buluşacağız.

Gelemezsen de sorun yok, çok anı oldu farkındayım.

Birkaç arkadaşım ve Sean olacak.

Geleceğim. Arkadaşlarıyla tanışmak çok isterim.

GEÇMİŞ

Çarşamba, 31 Aralık

On dört yıl önce

“Erkekler berbat.”

Goat Rock Plajı’nda bir köşeye sığınmış, ailelerimizle sosis kızartmaya, bayrak futbolu oynamaya ve okyanus üzerine atılan Yeni Yıl havai fişeklerini izlemeye hazırlanırken rüzgâr üzerimize esiyordu.

“Konuyu bilmek ister miyim?” diye sordu Elliot kitabından başını kaldırmadan.

“Muhtemelen hayır.”

Dürüst olmak gerekirse, okulumdaki hiçbir erkeğe karşı güçlü hislerim yoktu ama dört ay önce liseye başladığımızdan beri hiçbirinin de bana karşı herhangi bir hissi yokmuş gibi görünüyordu.

En yakın erkek arkadaşım Danny, arkadaşları Gabe ve Tyler’ın beni sevimli bulduğunu ama onun deyimiyle “biraz fazla kitaplara meraklı” olduğumu söylemişti.

Bu gerçekten kaçamazdım; herkes birbiriyle “çıkmaya” başlamıştı. Ben daha bir erkekle öpüşmemiştim bile.

Bu gidişle sanırım dokuzuncu sınıf balosuna Nikki ile gidecektim.

Elliot bana baktı. "Erkeklerin neden berbat olduklarını biraz daha anlatır mısın?"

"Erkekler *ilginç* kızları istemiyorlar," diye sızlandım. "Memeleri olan, açık saçık giyinen ve flört eden kızları istiyorlar."

Elliot kitabını yavaşça yanındaki ot parçalarının üzerine bıraktı. "Ben bunu istemiyorum."

Söylediğini görmezden gelerek devam ettim. "Ama kızlar *ilginç* erkekleri istiyorlar. Kızlar her şeyi bilen, büyük elleri ve güzel dişleri olan, tatlı sözler söyleyen, utangaç inek erkekleri istiyorlar." Dudaklarımı ısırdım. Belki de fazla konuşmuştum.

Elliot bana gülümsedi, metal apareyleri artık yoktu, dişleri mükemmeldi. "*Dişlerimi* beğeniyor musun?"

"Tuhaf birisin." Konuyu değiştirmek için, "En sevdiğin kelime?" diye sordum.

Bir süre okyanusa bakıp, "*Cazibe*," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"İlginin toplandığı şey. Peki seninki?"

Düşünmeme bile gerek yoktu: "*Hadım*."

Elliot yüzünü buruşturdu. Kucağındaki ellerine bakarak terslerini çevirip dikkatlice inceledi. "Her şeye rağmen," diye fısıldadı. "Andreas senin sevimli olduğunu düşünüyor."

"Andreas mı?" Sesimdeki şaşkınlığı fark ettim. Andreas ve George'un güreşmekte olduğu sahili izlerken gözlerimi kısarak Andreas'ı öptüğümü hayal etmeye çalıştım. Cildi güzeldi ama saçları benim zevkime göre çok dağınıktı ve biraz da aptaldı.

"Öyle mi dedi? O, Amie ile birlikte."

Elliot somurtarak küçük bir taş aldı ve çırpman dalgalara doğru fırlattı. "Ayrıldılar. Ama sana dokunursa kıcını tekmeleyeceğimi söyledim."

Yüksek sesle güldüm.

Elliot, benim tepkime alınmayacak kadar mantıklı biriydi. Andreas zekâsının eksik kısmını, kas gücüyle telafi ediyordu. "Evet, şey, beni yere serdi. Güreştik. Annemin vazosunu kırdık, şu koridorda duran çirkin şeyi, biliyor musun onu?"

“Ah, hayır!” Üzüntüm inandırıcıydı ama aslında benim için kavga etmelerine sevinmiştim.

“Annem ikimizi de cezalandırdı.”

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Bunun yerine kuma uzandım, kitabımı tekrar elime aldım ve kendimi kelimelerin içinde kaybettim, aynı cümleyi tekrar tekrar okudum: *Sanki onunla birlikte geziniyor, şarkının gücüyle ayakları yerden kesiliyor, böylece yıldızların arasında ihtişamla hareket ediyordu ve bir an için Karanlık ve Işık kelimelerinin hiçbir anlamı olmadığını, sadece bu melodinin gerçek olduğunu hissetti.*

Saatler geçmişti ki arkamızda birinin boğazını temizlediğini duydum ve babamı gördüm. Vücudu, güneşin ışıklarını kesiyor ve yattığımız yere serin bir gölge düşürüyordu.

Yanımıza yaklaştığında yavaşça yer değiştirmiş olduğumu fark ettim. Elliot’ın karnına başımı dayamış, تنها kum sahamızda yatıyordum. Oturur pozisyona geçmek için tuhafça kendimi kaldırdım.

“Ne yapıyorsunuz, çocuklar?”

“Hiçbir şey,” dedik aynı anda.

Verdiğimiz cevabın bizi ne kadar suçlu gösterdiğini duyabiliyordum.

“Gerçekten mi?” diye sordu babam.

“Gerçekten,” diye cevapladım ama o artık bana bakmıyordu. O ve Elliot, uzun süreli göz teması, boğaz temizleme ve muhtemelen Y kromozomları arasında gizemli bir tür iletişim içeren bir tür *Windtalker** sohbeti yapıyorlardı.

“Yalnızca kitap okuyorduk,” dedi Elliot sonunda, cümlelerin ortasında sesi daha kalın bir tona bürünmüştü. Babamın gözünde, yaklaşmakta olan bu “erkekliğin habercisi” durum güven mi veriyordu, yoksa kaygı mı uyandırıyordu bilemedim.

“Cidden, baba,” dedim.

---

* II. Dünya Savaşı’nda gizli kod dili kullanan Navajo yerlisi haberleşmecilere verilen ad; burada mecazen, söze gerek kalmadan anlaşılan erkekler anlamında kullanılmıştır. -en

Gözleri benimkilere kaydı.

"Tamam." Sonunda rahatlamış gibi görünüyordu. Yanıma çömeldi. "Ne okuyorsun?"

"Zamanda Kıvrılma."

"Yine mi?"

"Bayağı iyi."

Babam gülümsedi ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Aç mısın?"

"Evet."

Cevabıma başını salladı ve ayağa kalkarak, Bay Nick'in ateş yakmakla meşgul olduğu yere doğru yürüdü.

Birkaç saniye geçtikten sonra Elliot nihayet nefesini verebilmiş gibi görünüyordu.

"Ciddi söylüyorum. Sanırım avuçları benim yüzüm kadar."

Babamın Elliot'ın tüm yüzünü avuçlayan elini hayal ettim ve nedense bu görüntü o kadar komikti ki yüksek sesli bir kahkaha attım.

"Ne?" diye sordu Elliot.

"Hayal edince komik geldi."

"Sen benim yerimde olsan ve o da sana, elinde üzerinde adının yazdığı bir kürek varmış gibi baksa komik gelmez."

"Ah, lütfen." Ona şaşkın şaşkın baktım.

"Güven bana, Macy. Babaları ve kızlarını iyi bilirim."

"Babamdan bahsetmişken," dedim, kafamı daha rahat olmak için onun karnına yaslayarak, "geçen hafta ne buldum, tahmin et?"

"Ne?"

"Pornografik dergileri var. Hem de çok fazla."

Elliot cevap vermedi ama başımın altında kıpırdandığını kesinlikle hissettim.

"Kulübesindeki dolabın en üst rafındaki sepetin içindeler. İsa'nın doğumunu canlandıran figürün arkasında." Bu son kısım nedense çok önemli gelmişti.

"Bu tuhaf bir şekilde çok spesifikti." O konuşurken başımın altında vücudu titredi ve tüylerim diken diken oldu.

“Şey, böyle bir şeyi koymak için tuhaf bir şekilde çok spesifik bir yer. Sence de öyle değil mi?”

“Nederi dolabına bakıyordun?” diye sordu.

“Mesele o değil, Elliot.”

“Mesele tam da o, Mace.”

“Neden?”

Kitabının arasına bir ayraç koydu ve bana dönerek oturdu, beni de kalkmaya zorladı.

“O bir erkek. *Bekâr* bir erkek.” İşaretparmağının ucuyla gözüklerini yukarı itti ve sert bir ifadeyle gözlerime baktı. “Yatak odası onun yalnızlık kalesi, dolabı ise *mahzeni*. Komodin çekmesine ya da yatağının altına da baksaydın madem.” Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Dolabının en arka köşesindeki üst rafta, figürün arkasında ne bulmayı umuyordun?”

“Fotoğraf albümleri? Kayıp bir gençliğin değerli hatıraları? Kışlık kazaklar? Ebeveynlikle ilgili şeyler?” Duraksayıp ona suçlu bir gülümseme attım. “Noel hediyelerim?”

Başını iki yana sallayarak kitabına geri döndü. “İnsanların eşyalarını karıştırmanın bir bedeli vardır, Mace. *Her zaman.*”

Bunu düşündüm. Babam *pek* flört etmezdi... En azından benim hatırladığım kadarıyla, zamanının çoğunu işte veya benimle geçirirdi.

Onunla ilgili olarak bu tür bir şeyi hiç düşünmemiştim. *Zamanda Kıvrılma*’nın kıvrılmış sayfasını buldum ve arkamdaki otların üzerine uzandım. “Sadece... iğrenç. Hepsi bu.”

Elliot güldü; yüksek sesli, ani bir kıkırdamaydı, ardından başını iki yana salladı.

Ona öfkeyle bakarak, “Az önce bana başını mı salladın?” diye sordum.

“Evet.” Parmağıyla kitabında kaldığı yeri işaretledi. “Neden iğrenç? Babanın dergileri olması mı, yoksa onları kullanması mı...”

Refleks olarak kulaklarımı kapattım. “Hayır. Hayır. O cümleyi bitirirsen hayalarına tekme atarım, Elliot Petropoulos. Herkes böyle şeyler yapmıyor.”

Elliot cevap vermedi, sadece kitabını aldı ve okumaya devam etti.

“Değil mi?” diye zayıf bir sesle sordum.

Başını çevirip bana baktı. “Tabii ki de yapıyorlar.”

Bunu sindirmek için bir an sessiz kaldım. “Yani... sen de mi yapıyorsun?”

Boynuna yayılan kızarıklık utandığını ele veriyordu ama birkaç saniye sonra onaylayarak başını salladı.

“Çok mu?” diye sordum, gerçekten merak ederek.

“Sanırım bu ‘çok’ kelimesini nasıl tanımladığına bağlı. Ben, harika bir hayal gücü olan on beş yaşında bir erkeğim. Bu, sorunun cevabını büyük ölçüde veriyor olmalı.”

Sanki hiç bilmediğimiz bir odaya açılan, hiç bilmediğimiz bir koridor kapısı keşfetmişiz gibi hissettim, o odada her şey yeniydi. “Ne hakkında düşünüyorsun? Yani, bunu yaparken.”

Kalbim, göğüskafesimin ardında bir matkap gibiydi.

“Öpüşmek. Dokunmak. Seks. Benim sahip olmadığım organlar ve insanların onlarla yaptıkları şeyler,” diye ekledi kaşlarını oynatarak. Gözlerimi devirdim. “Eller. Saçlar. Bacaklar. Ejderhalar. Kitaplar. Ağızlar. Kelimeler... Dudaklar...” Sesi giderek azaldı ve burnunu tekrar kitabına gömdü.

“Vay canına,” dedim. “Ejderhalar mı dedin sen?”

Omuz silkti ama bana tekrar bakmadı. Onu merakla izledim. Kitaplar, kelimeler ve dudaklar hakkındaki sözleri dikkatimden kaçmamıştı.

“Söylediğim gibi,” diye mırıldandı, “benim hayal gücüm çok güçlüdür.”

GÜNÜMÜZ

Cumartesi, 14 Ekim

“Peki, acaba doktor formamı sevmeye başlıyor olmam mümkün mü?” diye inledim.

Sean başını yatak odasına uzattı. “Sorun ne, bebeğim?”

“Hiçbir şey,” dedim, giymekten vazgeçtiğim giysilerin yığıldığı yatağın üzerine bir gömlek daha atarak. “Sadece... Bu insanları çok uzun zamandır görmedim. Ve piknik yapacağız. Gerçek kıyafetler giyme fırsatım hiç olmadığından, sevimli ve neşeli görünmem gerekiyor. Sanırım nasıl giyineceğimi unutmuşum.”

“Geçen hafta onunla akşam yemeğine giderken giyinmedin mi?”

“Yalnızca Elliot’u kastetmiyorum.”

Sean’ın muzip sırıtışı, benim saçmaladığımı düşündüğünü gösteriyordu ve bu beni güldürdü ama hemen ardından duraksadım. Aslında mesele Elliot için sevimli ve neşeli görünmek değildi; o beni resmi kıyafetlerden tut da eski püskü tulumlarla ve hatta hiç giyinik olmadığım hâllerime kadar her şekilde görmüştü. Belki bu sadece kadınlara özgü bir şeydi ve kulağa saçma gelebilirdi ancak kız arkadaşlarım için sevimli görünmek istiyordum. Ama Sean, Elliot için ne giyeceğimi düşünerek ken-

dimi paraladığımı zannediyorsa bu onu biraz olsun rahatsız etmez miydi?

Belli ki etmiyordu çünkü geri çekildi ve bugün için hazırladığı yiyecek sepetine döndü. Yemek yapmayı bu kadar sevmesi çok hoşuma gidiyordu, özellikle de benim yemek yapmaktan nefret etmemle doğru orantılı olduğu için.

Sessizce bir şeyler mırıldandığını duydum, ardından Phoebe içeri girdi, bir sıçrayışla yorganın ortasındaki giysi yığınının atladı.

“Bojangles bahçesine ne zaman gidiyoruz?”

Alnına bir öpücük kondurdum. “Botanik bahçesi. Ayrıca çıkıyoruz...” Komodinin üzerindeki saate baktım. “Of, yirmi dakika sonra.”

“Üzerindekileri beğendim,” dedi, belirsiz bir şekilde bana doğru el sallayarak. “Babam, çok sık kıyafet değiştirmemin israf olduğunu söylüyor.”

Bazen Phoebs’e bir tür feminist bilgelik aşılamanın benim görevim olduğunu hissediyordum ama her zamanki gibi Sean benden çok daha ilerideydi.

Moda ikilemime olan ilgisini kaybeden Phoebe, dramatik bir şekilde kendini geriye attı. “Acıktım.”

“Sana bir şey getirmemi ister misin? Biraz çilek vardı.”

Burnunu kınıştırdı. “Hayır, teşekkürler, babama sorarım.”

Phoebe ayağa kalkarken Sean bizi duyarak diğer odadan seslendi. “Yiyebileceğin bir tek muz var, elmalı kurabiyem. Çileklerin hepsini piknik için sepete koydum.”

Onunla biraz daha fazla vakit geçiremeden, Phoebe çoktan kapıdan çıkıp diğer odaya geri dönmüştü. Düşündüğümde, bu hafta onunla belki yarım saat kadar vakit geçirmiştım. Kendime her zaman, bir annenin varlığının onun için çok önemli olduğunu söylüyordum ama az önce şahit olduğumuz gibi, gerçekten onun için bir anne figürü müydüm? Onun buna ihtiyacı var mıydı ki? Sean’ın, Phoebe içeri girmeden önce ona mırıldandığı şeyin, burada kendimi hoş karşılanmış hissetmem gerektiğini hatırlatan bir şey olup olmadığını merak ettim.

Tanrım, çok saçma davranıyordum. Ama gerçekten, Sean ve Phoebe küçük bir ikili olarak tamamen kendi kendilerine yetiyorlardı. Ben ve babam hakkında hiç böyle hissetmemiştim. Elbette birbirimizi seviyorduk ama annem olmadan ikimiz de bir nevi kaybolmuş gibiydik, günü geçirmeye çalışırken tutunacak bir dal arıyorduk.

Yaklaşık bir milyonuncu kez Ashley'yi düşündüm. Sean, San Francisco'da gözde sanatçı hâline gelmeden önce hâlâ aç bir sanatçıyken, Sean'a karşı nasıl bir eş olduğunu merak ettim. Sean'ın, finansta MBA yolunda ilerleyen bir kadınla evlendiği zamanlarda nasıl biri olduğunu merak ettim. Phoebe'nin, ortada çocuk sahibi olmak gibi bir plan yokken geldiğini, o esnada Ashley'nin hâlâ kariyer basamaklarını tırmandığını biliyordum. Ashley hiç evde vakit geçiriyor muydu acaba? Sean, minik Phoebe'yi, okula başlayana kadar, annemin beni büyüttüğü gibi her an birebir ilgilenerek mi büyüttü mü?

Babam ben küçükken evde daha çok vakit geçirseydi hayatım ne açılardan farklı olurdu? On yaşımıdayken ölen kişi annem değil de *babam* olsaydı, hayatım ne açılardan farklı olurdu?

Bu düşünceyle, sanki babamın annemden önce ölmesini istemişim gibi midem bulandı. Az önce fark etmeden etrafa saçtığım kötü şeyi geri almaya çalışırcasına, etrafımdaki boşluğa suçluluk içinde, "*Öyle demek istemedim,*" dedim sessizce. Halbuki babam öleli de çok olmuştu.

Sean'la Phoebe, parka ulaşmaya çalıştığımız kısa araba yolculuğu sırasında "nesi var" oyunu oynayıp eğlendiler. Vardığımızda Sabrina'yla Dave, küçük Viv bebek arabasına benzeyen bir şeyin içindeyken yan yana bizi bekliyorlardı. Sean, Dave ve çocuklara iyi bir yer bulmak için parka giderken, Sabrina'yla ikimiz diğerlerini beklemek üzere otoparka yakın bir yerde kaldık.

Arkalarından hayranlıkla bakarak iki adamın gidişini izledim.

“Pek güzel adamlar bunlar,” dedim, sonra dönünce Sabrina’nın dikkatle bana baktığını gördüm. “Ne var?”

“Kendini nasıl hissediyorsun?” dedi. “Bugün seksi görünüyorsun.”

Mevsime göre alışılmadık derecede sıcak olan gün için seçtiğim kıyafetime baktım: beyaz bir askılı, paçaları kıvrılmış sevimli bir kot pantolon, kalın altın renkli bir kolye. Uzun saçlarımı ustaca dağınık topuz yapmıştım. Birdenbire acaba çok mu abarttım, diye düşündüm. Kolyenin aşırı olduğunu biliyordum. Sabrina, paçaları kesik eski bir şortla emzirme tişörtü giymişti. “Çok mu abartmışım? Üzerime nerede ne giymem gerektiğini unuttum diye endişelenip duruyorum.”

“Gergin misin?”

Başımı iki yana salladım. “Heyecanlıyım.”

“Ben de. Onunla hiç tanışmadım.”

“Ben bugünü izinli geçirmenin heyecanını kastediyordum, seni küçük kıskırtıcı. Ama madem konusu açıldı, Nikki’yle ve Danny’yle de hiç tanışmadın,” diye hatırlattım.

Sabrina gülüp kolunu omzuma dolayabilmek için yanıma yaklaştı. “Onları da ilkokuldan beri tanıdığının farkındayım ama ikimiz de en çok kimi merak ettiğimi bal gibi biliyoruz.”

Arkamı dönüp Sean’la Dave’in gözden kaybolduğu yöne baktım. “Sean’ın Elliot meselesiyle ilgili hiç tuhaf hareketleri olmadı.”

“Bu iyi bir şey değil mi?”

Omuz silktim. “Öyle tabii. Ama Elliot’ı ve geçmişi bu kadar çok düşündüğüm için kendimi hâlâ suçlu hissediyorum. Sonra gidip Sean’la konuşunca sadece, ‘Sorun yok, bebeğim, önemli değil,’ dedi. Fakat belki de Elliot’ı *görmekle* ilgili kendimi nasıl hissettiğim konusunda her şeyi anlatmadığım içindir? Yine de,” diye ekledim yüksek sesle düşünerek. “Konuyu açınca, Sean hemen durumun eski bir arkadaşına hâl hatır sormaktan fazlası olduğunu varsaydı ama rahatsız bile olmadı. Sence *bu* garip mi?”

Sabrina, gevezeliğime çaresiz bir bakışla karşılık verdi. En azından kafası karışan tek kişi ben değildim.

İnledim. "Muhtemelen gereğinden fazla düşünüyordumdur."

"Orası kesin." Sesindeki değişimi, bana hiçbir şekilde inanamayan ses tonunu duydum ama sorgulamaya fırsat bulamadan, Nikki'yle Danny'nin patikada bize doğru yürüdüklerini gördüm. Koşar adım yanlarına gidip önce Nikki'ye, sonra Danny'ye sarıldım.

Yaklaşık altı aydır Körfez Bölgesi'nde olmama rağmen, onlarla henüz görüşmemiştik. Zaman içinde geçirdikleri değişimi görmek -ve hatta değişmedikleri yönlerle karşılaşmak- muhteşem derecede gerçeküstü geliyordu. Nikki'yle üçüncü sınıfta aynı sırada otururken tanışmıştık. Ailesi, annesini kaybeden bir arkadaşına nasıl davranması gerektiği konusunda, diğer ailelerin büyük kısmından daha iyi rehberlik etmiş olmalıydı çünkü Nikki ne diyeceğini her zaman bilemese de denemekten hiçbir zaman vazgeçmemişti. Danny, Los Angeles'tan Berkeley'ye altıncı sınıftayken taşınmıştı, o yüzden kalp kırıklığının en kötü dönemiyle sonrasındaki sosyal hatalarımı kaçırmıştı ama zaten her zaman kavga gürültüden kaçan, biraz da ilgisiz yaşayan bir tipti.

Ve Nikki, kendisini neredeyse yedi yıldır görmemiş olan gözlerime harika görünüyordu. İkimiz de Güney Amerika kökenine sahiptik ama ben babamın uzun boyuyla açık teni yerine, annemin kısa boyuyla koyu tenini almışken; Nikki açık tenli, yeşil gözlüydü ve doğuştan kıvrımlı vücudunu hayatı boyunca gururla taşıymıştı. Şimdi ise yüksek tempolu bir takım sporunun kaptanı gibi görünüyordu.

Buna karşılık, Danny Berkeley'de yaşayan yirmi sekiz yaşındaki erkeklerin hepsiyle aynı görünüyordu: Biraz zayıf, güleç yüzlü, hafif duşa ihtiyacı varmış gibiydi.

Yeni konuşmaya başlamıştık ki -meğerse Nikki Berkeley Lisesi'nde kadın basketbol takımına koçluk yapıyormuş, Danny de evden çalışan bir programcıymış- Sabrina'nın omzunun üzerinden gördüğüm bir şey dikkatimi çekti.

Yıpranmış mavi bir Honda Civic'ten inen birini gördüm. Arka koltuktan bir kazak alıp bize doğru düzenli, uzun adımlar-

la yürümeye başladı. Beni gördüğünü biliyordum. Onu görünce kollarımla bacaklarım hâlâ pelte kıvamına geliyordu, onun da kendini benim gibi hissedip hissetmediğini merak ettim.

Sözlerimdeki titrek heyecanın farkına biraz geç vararak, "Elliot geldi," dedim.

Sabrina kendi kendine, "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı. Gözlerimi, sadece kafamı kaldırıp Sabrina'ya ters ters bakacak kadar bile onun üzerinden alamıyordum.

Nikki gözleri kocaman açılmış hâlde, "Elliot-Elliot mı?" diye sordu. "Yani sır olan Elliot mı?"

Danny dönüp baktı. "Kim?"

Nikki, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Çok heyecanlandım şu anda."

Sabrina, "Ben de!" diye alkışladı. Elliot'ın, kendisini beklerken kocaman gülümseyen bir kadın grubuyla -ve Danny'yle- karşı karşıya olduğunu ancak fark ettim.

Danny ağzının kenarından, "Elliot, Macy'nin erkek arkadaşı mı?" diye sordu, sonra da herkesten çok Sabrina'ya dönerek ekledi: "Ah, bir dakika, bu tatil kasabasındaki herif miydi?"

Sabrina hem keyifli hem de dedikoducu bir fısıltıyla, "Elliot, Macy'nin erkek arkadaşıydı," diye onayladı.

"Yaklaşık on dakika kadar," diye hatırlattım.

Beni, "Yaklaşık beş yıl kadar," diye düzeltti. "Ayrıca daha yirmi sekiz yaşındasın, beş yıl demek flört hayatının büyük bir kısmı demek."

İlk kez bütün bunların korkunç bir fikir olup olmadığını merak ederek inledim.

Sabrina, Sean'la şimdiye kadar üç kez karşılaşmıştı, onu sevdiğini iddia etse de onun "bir sanatçıya göre garip şekilde yüzeysel" olduğunu ve "pek sıcak bir enerjisi olmadığını" düşünüyordu. Üstelik Dave'le Tufts'ta birinci sınıftayken tanışmış ve evlenmeden önce yedi yıl çıkmış olmaları da yardımcı olmuyordu. Bu yüzden iki aylık flört sonrası nişanlanmak ona akılalmaz geliyordu, kafasındaki alarm zilleri çalıyordu tabii.

Sean'dan önce birkaç ilişkim olmuştu ama Sabrina'nın da hatırlattığı gibi ben "herkeste kusur bulabilen o sinir bozucu arkadaş" tım. Haksız da sayılmazdı. Şöyle bir özet geçecek olursak: Julian gitarına garip şekilde düşkündü. Ashton öpüşme konusunda berbattı ve kendisi ne kadar sevimli ya da eğlenceli olursa olsun, öpüşme konusunu aşmak imkânsızdı. Jaden'in içki problemi vardı, Matt fazla serseri bir tipti, Rob ise fazla duygusaldı.

Sabrina, Sean'la ilk tanıştığında bana onda ne tür bir kusur bulmayı düşündüğümü sormuştu. Ve tabii, henüz birkaç aylık ve hâlâ saplantılı hoşlanma evresinde olduğum için, yarı sarhoş şekilde "Hiçbir şey!" diye cevap vermiştim.

Ama kendi düşüncelerimin özel alanında, Sean'ın çok sıcak biri olmadığını düşündüğü için onu suçlayamıyordum. Sosyal ortamlarda harika biriydi ama insanlarla arasında hep bir mesafe olduğunun farkındaydım. Sorulara mümkün olduğunca az kelimeyle cevap veriyordu, arkadaşlarıma pek ilgi göstermiyordu, duygusal konuşmalara üç dakikadan fazla tahammül etmiyordu ve dışarıdan bakıldığında Phoebe dışında kimseye pek sevecen davranmıyordu.

Fakat bilmiyordum. O mesafede bir rahatlık vardı. Bana mantıklı geliyordu çünkü Elliot'ı duygusal dünyama ne kadar çok almış olsam da ondan sonra kimseyi kabul edememiştim. Çok zordu. Belki Sean da Ashley konusunda aynı şeyi hissediyordu; kalbimiz ve ruhumuz aynı şekilde kırılmıştı. Modern erkekler yelpazesinde, Sean'la Elliot birbirlerinden ancak bu kadar farklı olabilirdi.

Hayatımda Sean gibi birine ihtiyacım vardı.

Elliot'a ise kafamda oluşacak bir delik kadar ihtiyacım vardı.

Elliot, bizimkine benzer güleç bir ifadeyle yaklaştı, sırayla hepimize bakarak, "Sanırım karşılama komitesi bu?" dedi.

Sabrina elini uzatarak öne çıktı. Sesi tiz ve nefessiz şekilde çıktı: "Ben Sabrina. Macy'nin üniversitede oda arkadaşıydım, seninle tanışmak için çok *uzuuuun* zamandır bekliyordum."

Elliot kaşlarını kaldırıp bana bakarak kahkaha attı.

Elimi Sabrina'nın omzuna koyup sahne fısıltısıyla, "Bir tık ağırdan al," dedim.

Elliot el sıkışmak yerine sarılmayı tercih etti. Sabrina uzun sayılabilecek biriydi ama Elliot'ın yanında küçücük kalmıştı. Sabrina'ya sarılırken, bronz ve kaslı kolları siyah tişörtünün kısa kollarından dışarı uzanıyordu. Sarılırken yüzünü Sabrina'ya doğru yaklaştırdı. Elliot'ın o tek hareketle, Sabrina'nın kalbini sonsuza kadar kazandığını fark ettim. Güzelce sarılmayı Sabrina'dan daha çok seven kimse yoktu.

Elliot geri çekilip gülümseyerek, "Şey," dedi. "Nihayet tanışmak güzel."

Sabrina sevinçten bayılacak gibi görünüyordu. Elliot dönüp bana beklentili bir bakış attı.

Elimle işaret ederek, "Nikki," dedim. "Bu da Danny."

Elliot'ın surat ifadesine baktım. Yüzünde, uzun zamandır adlarını duyduğu ama kendilerini yalnızca fotoğraflarda gördüğü insanlara verdiği tepkinin belirdiğini gördüm. Gülümseyip Danny'nin elini sıktıktan sonra Nikki'ye sarılarak, "Ah, tamam," dedi. "Hakkınızda çok şey duydum."

Güldüm çünkü duyduklarının hepsi lise olaylarımızdan ibaretti. Acaba o da benim gibi, Nikki'nin çılgın tarafıyla Danny'nin o talihsiz ereksiyonlarını mu düşünüyordu? Elliot bakışlarımı yakaladı, gözlerindeki ısıltı bana haklı olduğumu gösterdi. Gülümsemesini bastırırken, ben de aynı şekilde gülmemek için dudağımı ısırdım.

"Pekâlâ," dedim. "Gidip yemekler neredeymiş bakalım."

Dave'le Sean gölgede güzel bir yer hazırlamışlardı. Phoebe bir battaniyenin üzerinde sessiz sessiz resim yapıyordu, Viv bebek arabasında uyuyordu ve iki adam kendi aralarında konuşuyorlardı fakat yaklaşıırken Dave'in Sabrina'ya "kurtar beni" bakışı attığını görebiliyordum. Bu hareket, içimde Sean'a karşı bir koruma içgüdüğü uyandırdı ama o his, Sean'ın ellerini kot pantolonuna silip ayağa kalkarak bize -Elliot'a- doğru gelmesiyle yerini bir anda adrenalin dalgasına bıraktı.

Ne halt ediyordum ben böyle?

Sean'ı önce Nikki ve Danny'yle, yani kolay olanlarla tanıştırdım. Danny, *nişanlı* kelimesini duyunca olan biteni anlamlandıramadı, sanki önemli bir noktayı kaçırmış gibi Elliot'a baktı.

Sean, Elliot'a dönünce etrafımdaki hava statik bir uğultuya dönüştü. Elliot'taki gerginlik de omuzlarında, kaşlarının arasındaki çizgide açıkça belliydi. Sean ise her zamanki gibi rahattı.

"Sean, bu Elliot," dedim, sonra nedendir bilinmez bir ekleme yaptım: "En eski arkadaşım."

Nikki, "Hey!" dedi, Danny de söylediğimi idrak eder etmez aynı tepkiyi verdi.

Güldüm. "Pardon, öyle demek istemedim. Sadece--"

Elliot imdadıma yetişti, elini uzatıp, "Tanıştığımıza memnun oldum, Sean," dedi. Tanrım, ne kadar garip bir durumdu. Hem de pek çok farklı seviyede garipti.

Sean rahat rahat gülümseyip bana göz kırptı. "En eski arkadaşın *benim* sanıyordum?"

Herkes kibarca güldü ve Sean, Elliot'ın elini bırakıp bana döndü. Dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurdu. Cidden, bu neydi şimdi? Sean beni kıskanıyor muydu, kıskanmıyor muydu? O kadar hazırlıksız yakalandım ki gözlerimi bile kapatamadım, gözlerim bir anda Elliot'm yüzüne kaydı. Göğsü, şaşkınlıkla aldığı nefesin gücüyle geriye doğru hareket etti. Kendini toparlamak için hızla uzaklaşarak, Phoebe'yle Dave'in yanına oturup kendini tanıttı. Sean benden uzaklaşırken, Elliot'ın kalın tenor sesininin Phoebe'ye ne çizdiğini sorduğunu duydum.

Nostalji bütün düşüncelerimin üzerinden geçerek hepsini silip süpürdü. Beni Elliot'm bebek Alex'le böyle oturduğu, onu nazikçe gözlemlediği, sessizce övdüğü zamanlara götürdü. Şimdi ise bir pastel boya aldı, Phoebe'ye onun gibi çiçek çizmeyi gösterip gösteremeyeceğini sordu.

Sabrina yanağımı öpüyormuş gibi yaparak kulağıma, "Bu adamdan çocuk yapasın geliyor, değil mi?" diye mırıldandı.

“Onun gibi bir şeyler,” diye fısıldarken, ellerimi kot pantoloma sildim. Galiba gerçekten terliyordum.

Yemekleri çıkardık; herkese sandviç, içecek ve meyve dağıttık. Nikki basketboldan bahsetmeye başlar başlamaz sohbet rahatladı çünkü Dave de eski basketbolcuydu. İyi ki ikisi de buradaydı; iyi bir piknik için gereken coşkuyu sağlıyorlardı. Viv uyandığında, Phoebe onu kucağına aldı ve gözlerindeki sevinç hepimizi şefkatli, sevgi dolu hâllere soktu. Sonuç olarak, piknik olması gerektiği gibi geçti: yemek, sohbet, birkaç küçük böcek savaşı vermek ve çimenlerin üzerinde battaniyelerde oturma'nın yarı rahatsızlığı.

Fakat kalbimde telafisi olmayacak bir şey baş göstermişti. Bu sarsıntı, geçen sabah Sean'la zar zor yaptığım seksle başlamıştı ve bugün, ikisinin burada yan yana gelmesiyle birlikte kalbimin ortasında yarık oluşturmaya devam ediyordu. Sabrina'nın, Elliot'la ikimizin durmadan paylaşmaktan kendimizi alamadığımız bakışları fark ettiğini biliyordum. Belki Sean'la neredeyse hiç etkileşime girmeyişimizi de fark ediyordu.

Elliot'ın burada olması, gerçekten *burada* olması bana tuhaf bir anda çarptı. Karşımdaydı, erişilebilirdi. Uzanıp ona dokunabilirdim. Sürünerek yanına gidebilir, kucağıma çıkıp kollarının sıcaklığını hissedebilirdim.

Hâlâ benim olabilirdi.

Neden bu tepkiyi iki hafta önce, vermem gereken zamanda vermemiştim?

Aramızın açılmasından bu yana yaşadığım her şeyi kafamda geri sardım ve babamın ölümünden başka hiçbir şey o kadar önemli gelmedi. Sanki hayat sadece beklemedeydi, ben ilerliyordum, bir şeyleri hallediyordum ama gerçekten *yaşamıyordum*. Bu korkunç muydu, yoksa harika bir şey miydi? Hiçbir fikrim yoktu.

Sabrina'nın eli piknik battaniyesinin üzerinde benimkine yaklaştı ve göz göze geldik, yüzümden ne kadarını okuyabildiğini merak ettim.

“İyi misin?” diye sorduğunda, başımı sallayıp gülümsedim ve buna gerçekten inanabilmeyi diledim.

GEÇMİŞ

On iki yıl önce

Lise birinci sınıfla ikinci sınıfın büyük kısmını atlatabilmemin tek nedeni Elliot'tı. Bir de babamın neredeyse her hafta sonunu Healdsburg'da geçirmeye gönüllü oluşuydu. Oradaki hafta sonlarımız bir şeyler okumakla, ormanda dolaşmakla ve ara sıra Santa Rosa gezileriyle geçerdi. Bir keresinde Elliot'la ikimiz, birlikte Oakland'daki bir konsere bile gitmiştik. Elliot arkadaşın çok aile gibiydi ama zamanla bazı açılardan aileden bile daha kişisel biri hâle gelmişti.

Ancak bütün bu yakınlığın anlamı şuydu: Kulübede bir hafta sonunu bile kaçırdığımız zaman, aradaki haftalar bitmek bilmez hâle geliyordu. İkimiz de okulda iyiydik ama ben lise arkadaşlıklarındaki sosyal gösterişle politikalardan nefret ediyordum. Nikki'yle Danny de benzer şeyler hissediyordu ve her zaman dramadan uzaktılar. Kendi seçimiyle dışlanmışlardan oluşan küçük grubumuzla, her gün öğle aralarını eğimli bir çimenlikte oturup çıkan kaosun çoğunu izleyerek geçirirdik.

Ama okuldan sonra, Nikki büyükannesiyle vakit geçirmeye giderdi, Danny sokağındaki çocuklarla kaykay yapmak için eve dönerdi. Ben de neredeyse ritüel gibi hissettiren hafta içi rutini-

mi sürdürürdüm: yüzme antrenmanı, ödev, yemek, duş, yatak. Okul dışında hiçbir şey yapmamamız, onlarla çok sıkı duygusal bağlar kurmayı zorlaştırıyordu ancak üçümüz de tuhaf şekilde bu durumdan rahatsız görünmüyorduk.

İkinci sınıfın baharı sona yaklaşırken, Elliot'ın... daha yoğun bir versiyonuna dönüştüğünü fark etmeye başladım. Sadece entelektüel olarak değil, fiziksel olarak da daha fazlasıydı. Onunla yalnızca hafta sonlarıyla yazın görüşmek, hızlandırılmış video-da bir ağacın büyümesini, bir çiçeğin açmasını, bir tarlanın yıl boyunca filizlenmesini izliyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

"En sevdiğin kelime." Yastık yığınının üzerinde kıpırdandı, gözleri üzerimde gezindi. Görünüşe göre onlar da kendi hasretlerini gideriyorlardı.

14 Mayıs'tı ve Elliot'ı marttaki on altıncı yaş günü hafta sonundan beri görmemiştik; neredeyse iki yıldır bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık. Farklı... görünüyordu. Daha büyüktü, bir şekilde daha esmerdi. Gözlükleri yeni ve kalm siyah çerçeveliydi. Saçları çok uzundu, gömleği göğsünde gerilmişti. Kot pantolonu, siyah spor ayakkabılarının üst kısmına kadar uzanıyordu. Yani kötü da yeniydi.

"Titremek," dedim. "Seninki?"

Yutkunup, "İğneleyici," diye yanıtladı.

"Oo, güzelmiş. Gelişmeler?" diye sordum, ardından elime babamın yatağında bıraktığı *Dickinson* kitabını alıp iyice yerleştirdim.

"Kaymayı öğrenmeyi düşünüyorum."

Ona baktım, gözlerim kocaman açıldı. "Buz pateni gibi mi?"

Elliot ters ters baktı. "Hayır, Macy. *Kaykay* gibi."

Kelimeye yaptığı vurguyla gülmeye başladım ama yüz ifadesini görünce durdum. Kısa süreliğine, bunu Danny'nin yaptığı bir şey olduğu için mi öğrenmeye karar verdiğini merak ettim. "Affedersin, sadece... direkt *kaykay* deseydin."

Sertçe başını salladı. "Neyse. Para biriktirdim, tahtaları ince-liyorum."

Gülümsememeye çalıştım. Çocuk tam anlamıyla umutsuz vakaydı. "Kesin kaykay terimlerini falan açıklayan bir web sitesi vardır."

Başını yana eğip gözlerini kıstı, sinirlenmişti.

"Özür dilerim. Devam et."

Sanki ucuyla ilgileniyormuş gibi gömleğine bakarak, "Ayrıca," dedi, "gelecek dönem bazı derslerimi Santa Rosa'da alacağım."

Nefesim kesilerek, "Ne?" diye sordum. "Santa Rosa derken üniversiteyi mi kastediyorsun?"

Onaylar şekilde başını salladı.

"Lise ikinci sınıf öğrencisi olarak mı?" Elliot'ın zeki olduğunu biliyordum ama... Daha ikinci sınıftaydı, üniversite derslerini almaya şimdiden hak mı kazanmıştı?

"Evet, farkındayım. Biyoloji ve..." Gözlerini kaçırdı, aniden büyülenmiş gibi odanın köşesindeki bir şeye baktı.

"Biyoloji ve ne, Elliot?"

"Biraz matematik."

"'Biraz matematik' mi?" Ona bakakaldım. Yüksek matematiği bitirmiş miydi yani? Yaklaşan cebir dersime içimden lanet ettim.

"Yani kaykay işi, belki de kendi sınıfındaki öğrencilerle biraz kaynaşmama yardımcı olur diye düşündüm."

Sesindeki kırılganlık kendimi berbat hissetmeme neden oldu. "Ama onlarla her gün okulda yan yanasın, değil mi?"

Sessiz kaldı, beni izledi. "Evet, okuldan sonra. Öğle aralarında."

"Bir dakika. Artık kendi sınıfındaki çocuklarla aynı dersleri almıyor musun?"

"Sadece rehberlik dersinde." Yutkunup gülümsemeye çalıştı. "Okulda kendi başıma çalışıyordum ama bu dönem SRJC'de başlayacağım."

Elindeki kitaba baktım. *Franny ve Zooey*. Defalarca okuduğumuz için sayfaları yıpranmıştı.

"Neden bana bu kadar özel olduğunu söylemedin?"

---

* Santa Rosa Junior College (Santa Rosa Üniversitesi). -çn

Soruma sessizce güldü, ardından gülüşü tam bir kahkaha krine dönüştü.

Elliot nefesini yavaşça toparlayarak, "Özür dilerim," dedi. "Ben pek öyle düşünmüyorum."

Ona baktım, neyi bu kadar komik bulduğunu anlamaya çalıştım.

"Sadece bu dönem böyleydi," diye açıkladı. "Ve bilmiyorum." Başını kaldırdı, birden yıllarca yaşlanmış gibi göründü. Gelecekteki hayatlarımızı düşündüm, acaba hep böyle yakın kalacak mıydık? Kalmayacağımız ihtimali tiksindirici geldi. "E-postada bahsetmek doğru olmaz diye düşündüm çünkü biraz hava atıyormuşum gibi görünüyor."

"Seninle aşırı gurur duyuyorum."

Gülümseyerek dudaklarını ısırıldı. "Aşırı mı?"

"Evet. Aşırı." Başımı kaldırıp yastığımı düzelttim. "Başka ne var ne yok?"

"Yeni bir 'kaykay parkı' var" -parmaklarıyla tırnak işareti yapıp alayla gülümsedi- "tam Safeway'in ilerisinde ama ben çamaşırhanenin arkasındaki harap otoparkta öğreniyorum. Başka ne oldu bakalım... Brandon'la Christian bu yaz Brandon'ın babasıyla birlikte Yellowstone'da bir ay yürüyüş yapacaklar."

En yakın iki erkek arkadaşıydı. "Sen gitmiyor musun?"

Başını salladı. "Yok. Christian bavuluna ne kadar içki saklayacağını şimdiden anlatmaya başladı, tam anlamıyla kaotik olacak gibi görünüyor."

Üzerine gitmedim. Zaten Elliot'ı Yellowstone'da yürüyüş yaparken hayal bile edemiyordum.

"Devam et."

"Mezuniyet balosuna gittim," diye mırıldandı.

Kafamın içinde lastiklerin çıgık atarak durma sesini duydum. Üniversite dersi almak, bu ayrıntının büyüklüğü karşısında önemsiz kalmıştı.

"Mezuniyet balosuna mı? Ama daha ikinci sınıftasın."

"Üçüncü sınıftan biriyle gittim."

"Çocuk yakışıklı mıydı bari?" Daha dürüst, acı dolu olan tepkimi yuttum.

"Ha ha. Güzel bir kız. Adı Emma."

Yüzümü buruşturdum. Hiç umursamadı. "'Güzel bir kız,'" diye tekrarladım. "Ne coşkulu bir iltifat."

"Epey sıkıcıydı. Dans. Pañç. Garip sessizlikler."

Sırıttım. "Kötüymüş."

Omuz silkti ama o da sıırttı. Ne yarım yamalak bir tebessüm ne de zoraki bir ifadeydi. Tam, canlı bir gülümsemeydi. Fakat benim yüzüm düştükçe o da yavaşça ciddileşti. Emma ismini duyunca, panosundaki fotoğrafta yanakları al al olan sevimli genç kızı hatırladım.

"O fotoğraftaki Emma mı yani?"

Kasıtlı bir rahatlıkla omuz silkti. "Evet. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz."

Çok uzun zamandır. Midem düğümlendi. Ses tonumu hafif tutarak, "Sonrasında eve de götürdün mü?" diye sordum.

Gözlerini kısıp başını salladı. "Hayır... Ondan o şekilde hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim."

Emin değil miydi?

"Erkekler için fark ediyor mu?"

Kafası karışmış hâlde bana bakmaya devam etti.

"Onu öptün mü?"

Yanakları kızarınca cevabımı almış oldum.

Elliot birini öpmüştü.

Belki de bir sürü kişiyi öpmüştü.

Yani, *tabii ki* öpmüştü. Romantik konularda herkes benim kadar seçici ve beceriksiz değildi. Elliot birkaç ay içinde on yedi yaşma girecekti. Onun da benim kadar masum olduğunu hayal etmem neredeyse gülünçtü. Öpüşmeden çok daha fazlasını yaptığına emindim. Göğsümün içinde kanım ekşir gibi oldu, kucağıma bakarken boğuk bir homurtu çıkardım.

Sessizce, "Birdenbire niye o kadar sinirlendin?" diye sordu.

Başımı kaldırmadım. "Bilmiyorum."

Sonuçta Elliot sadece arkadaşım.

Her-Arkadaşım.

“Sende ne var ne yok?” diye sordu.

Başımı kaldırdım, gözlerim parladı. “İlk orgazmımı yaşadım.”

Elliot'ın kaşları kalktı, yüzü kıpkırmızı oldu ve konuşmadan önce ağzı yüz farklı şekle girdi. “Ne?”

“Or. Gazm.”

“Sen... on altı yaşındasın.” Bu laf ağzından çıktığı anda, o kadar da skandal bir yaş olmadığını fark etti.

“Yani yaşımın bu kadar ileri olması utanç verici mi demek istiyorsun?”

Gergin bir kahkaha attı.

Ona bakarak, “Üstelik,” dedim. “Sen de yaşadın. Muhtemelen bir sürü, hem de ejderhaları düşünüürken.”

Boynu alev kırmızısına döndü, doğrulup ellerini dizlerinin arasına yerleştirdi. “Ama... sadece kendi başıma.”

Sözleri içimde soğuk bir rahatlama dalgası yarattı ama öfkem çoktan kontrolden çıkmıştı bile. “Peki, ben ne demek istedim sanmıştın?”

Gözleri aniden ellerime kilitlendi. “Ah. Yani kimse...”

“Bana dokunmadı mı?” Gözlerimi kaçırmamaya çalışarak çenemi kaldırdım. “Hayır.”

“Ah.” Sesli bir şekilde yutkundu. Etrafımızdaki mavi duvarlar üzerimize üzerimize geliyor gibiydi.

“Gelişme olarak paylaşmam garip mi oldu?” diye sordum.

Oturduğu yerde kıpırdandı. “Biraz.”

Utançtan yerin dibine girdim. Bastırmaya çalıştığım kızarıklık derimin altından patlamış gibi her yerime yayıldı, dönüp yüzümü tekrar yastığıma gömmek istedim. Kısırıp ondan bir tepki almaya çalışmışım, aslında dürüstlüğünü yüzüne vurmuşum gibi olmuştu. “Affedersin.”

“Hayır, şey...” Elliot kaşını kaşdı, gözlüğünü burnunun üzerine itti, toparlanmaya çalıştı. “Söylemen iyi oldu.”

“Sen de yaptığını söylemiştin.”

Boğazını temizledi, ciddi şekilde başını salladı. "Benim yaşımdaki erkekler için normal."

"Yani kızlar için mi normal değil?"

Elliot öksürerek, "Tabii ki normal," demeyi başardı. "Sadece şey demek istemiştım-"

"Şaka yapıyordum." Kendi deliliğini kontrol altına almaya çalışarak gözlerini bir anlığına kapattım. Bana ne oluyordu böyle?

"Neyi düşündün?" Son kelime ağzından zar zor çıktı, sesi hafifçe boğulmuştu.

Ona baktım. "Şöyle düşündüm, 'Lanet olsun, harika bir şey.'"

Güldü ama bu gülüş garip ve tizdi. "Hayır. Öncesinde. Sıra-sında."

Omuz silktim. "Birinin bana dokunduğunu düşündüm. Sen hâlâ ejderhaları mı düşünüyorsun?"

Gözleri aynı anda vücudumun her yerine kaydı. Şakama ufacık bile gülümsemeden, "Hayır," dedi. "Ben... bilekleri, kulaqları, cildi, bacakları düşünüyorum. Kız kısımlarını. Kızları." Sözleri birbirine karışınca ayırt etmem bir saniyemi aldı.

Kızlar mı? Kanım kıskançlıktan kaynadı.

"Özellikle düşündüğün bir kız var mı?"

Bir kitap açtı, başparmağıyla sayfayı çevirdi. Bir şeyler gizlediğinde yaptığı gibi hareketsiz kaldı. "Bazen."

Sohbet orada bitti. Bana başka hiçbir şey sormadı, kendisi de daha fazlasını anlatmadı.

GÜNÜMÜZ

Cumartesi, 14 Ekim

Elliot'la ikimizin, Sabrina ve Nikki'nin açıkça birbirimize ne kadar zaman ayırdığımızı takip ettiği, bir çeşit sosyal fanusun içinde olduğumuzun farkındaydım. Bu yüzden sürekli varlığının farkında olmama rağmen, piknikte Elliot'la pek konuşmadım ve bu beni deli ediyordu; bütün bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Nikki, Sabrina, Dave ve ben birbirimizle hasret giderirken, o zamanının büyük kısmını Danny'yle konuşarak geçirdi. Geri dönüş yolunda Sabrina ve Dave'in arabada yalnız kaldıklarında, Sean'ın Gerçekten En Sıkıcı olduğu konusunda bıkkın bir anlaşmayla varacaklarına dair kesin bir izlenim edindim.

Yine de kendi gözlemlerime dayanarak onları suçlayamazdım. Sean, Phoebe'ye odaklanmış durumdaydı ama onun dışında ya telefonuyla ilgileniyordu ya da konuşmalara sadece kendi düşüncelerini ekleyip hemen geri çekiliyordu. Garip bir şekilde onunla daha önce hiç böyle bir ortamda bulunmadığımı fark ettim; sanat meraklıları ya da Sean Chen'in ilgisini çekmeye çalışan hayırseverler yerine, kendi arkadaş grubumla birlikte oturuyordum. Görünüşe göre, kendisine ilgi gösterilmediğinde, sosyal olarak geri çekiliyordu. İçimde hep böyle olduğuna dair

rahatsız edici bir korku vardı. Sadece daha önce hiç ortaya çıkmamıştı çünkü hiç arkadaşlarımızla takılmamıştık.

Sean'ın gerçekten arkadaşı *var* mıydı?

Saat dört civarında bulutlar toplandı, yağmur yağacak gibi görünüyordu. Kaliforniya kuraklıktan kavrulmak üzere olduğundan, sanki balayı çiftine yer açan meraklı akrabalar gibi neşeyle toparlandık.

Sean, Phoebe'yi omuzlarında taşıyarak otoparka doğru yürüdü, ben de hemen arkasından Sabrina'yla birlikte Viv'i bebek arabasında iterek ilerledim.

Çenemi önümüzdeki ikiliye doğru kaldırarak, "Şu görüntünün epey sevimli olduğunu kabul etmen lazım," dedim. Az önce hissettiğim koruma içgüdüsü, garip bir çaresizlik hissine dönüşmüş durumdaydı. Sean'la ikimiz harika bir çifttik, Elliot'tan önce de öyleydik, şimdi de öyleydik. Kanıt arıyordum. Phoebe'yle ikisini yan yana görmekten duyduğum sevgi bunun kanıtıydı.

O kot pantolonun içindeki kışına duyduğum hayranlık da bunun kanıtıydı.

Sabrina güldü. "Gerçekten harika bir *baba* gibi görünüyor."

İç çektim. "Mesaj alındı."

Sabrina başkalarının duymaması için sesini kısık tutmaya çalışarak, "Bu konuyla ilgili ciddi ciddi konuşmamız lazım. Hayaatına müdahale edilmesi gerekiyor," dedi.

"Başlama."

Gözleri açılmış şekilde, "Ben seni hiç herhangi bir ilişkiden *vazgeçirmeye* çalıştım mı?" diye sordu. "Söylediklerimin bir ağırlığı yok mu?"

Ağzımı açıp cevap verecekken, göz ucuyla Elliot'm sadece birkaç adım arkamızda olduğunu ve muhtemelen bütün konuştuklarımızı duyduğunu fark ettim.

Ona anlamlı bir bakış attım. "Hey."

Telefonunda bir şeyler inceliyormuş gibi yapıyordu ama tamamen numaraydı. Elliot iPhone'da oyalanmakla yalnızca alıp kulağına kaşık sokmayla ilgilendiği kadar ilgileniyordu. İki

uzun adımla yanımıza yetişip aramıza girdi, omuzlarımızın etrafına kolunu attı. "Hanımlar."

"Konuştuğumuz her şeyi duydun, değil mi?" diye sordum. Gözlerini bana çevirip omuz silkerek, "Evet," dedi.

"Sinsi seni."

Bu lafıma güldü. "Beni davet ettiğin için teşekkür etmeye geliyordum. Sean'la ilgili konuşmanızı duymak gibi bir niyetim yoktu," diye açıkladı. Daha alçak, anlam yüklü bir sesle mırıldandı. "İnan bana."

Sabrina, "Böyle dürüstlük, biraz yatıştırıcı bir etki yaratıyor," diye araya girdi. "Garip şekilde kaçmalı mıyım yoksa kalıp daha fazlasını mı dinlemeliyim, emin değilim." Duraksadı. "Gerçekten daha fazlasını duymak istiyorum."

"Biz hep böyleydik," dedim ona.

Elliot, "Doğru," dedi. "Birbirimize yalan söyleme konusunda hiçbir zaman pek iyi değildik. On beş yaşındayken, Macy bana deodorantımı değiştirmemi söylemişti. Eski deodorantın artık işe yaramıyor olabileceğine dair imada bulunmuştu."

"Elliot, göğüslerimin büyümeye başladığını fark ettiği günü bile belirtmişti."

Sabrina bize bakakaldı.

"*Backstreet Boys* konserine gittiğimizde karnım ağrıdığı için Elliot'ın yanında ishal ilacı getirmesini istemiştim."

"Bu hikâyenin utanç verici kısmı," dedi, "*Backstreet Boys*'u izlemeye gitmiş olmam."

"Hayır," diye düzelttim. "Utanç verici kısmı dans edişini yalamamdı."

Kaşlarının küçük bir hareketiyle kabul etti. "Kendime has dans hareketlerim vardı."

Güldüm. "Evet. Yaptıklarını tanımlamanın tek yolu *hareket*."

Sabrina bize kıkırdadı ve Dave kendisine seslenince öne doğru koştu ama Elliot koluma dokunarak beni durdurdu. Grup otoparka doğru ilerlerken meraklı birkaç bakışla karşılaştık. Neyse ki Sean'la Phoebe hâlâ önümüzdeydi.

“Yani,” dedi Elliot, ellerini ceplerine sokarak. Omuzlarını kaldırdı. Hâlâ çok köşeli, çok uzundu.

“Yani,” diye tekrar ettim.

“Bugün beni de davet ettiğiniz için teşekkür ederim.” Bana tarif edemeyeceğim bir şekilde gülümsedi. Bu gülücük, *“Birbirimizi bu kadar zamandır tanıyoruz ama bugün buraya beni de dahil etmen yine de benim için çok önemli,”* diyen bir gülücüktü. Bu anlamları dudaklarının basit bir kıvrımı ve biraz göz temasıyla nasıl yarattığını hiçbir zaman anlayamayacaktım.

“Peki,” dedim ona. “Bu pikniği düzenlememin sebebi, arkadaşlarımla seni tanıştırmak için davet edebilmektir, belki bilsen daha iyi olabilir.” Bunları yüksek sesle söylediğim zaman doğru olduğunu fark ettim. Elliot’ın üzerimde yarattığı etki buydu: Dü-rüstlüğü, beni zihnimin karışık parçalarından çekip çıkarıyordu.

Gözleri kısıldı, irisleri kararmış gökyüzünün altında nokta gibi küçülen gözbebekleriyle parlıyordu. “Öyle mi gerçekten?”

Cevap vermek yerine ben de ona soru sordum: “Niye beni geri çektin?” Bu noktada ondan ne duymak istediğimi bile bilmiyordum. Aklını başına topladığını, benim haklı olduğumu, sadece arkadaş olabileceğimizi fark ettiğini söylese nasıl hissederdim? İçimde hain bir parça, cevabı hiç öğrenmemeyi umuyordu.

“Sana bir şey sormak istedim.”

Göğsüm bir ormana, kalbim de davula dönüştü. Heyecanlı mıydım yoksa korkuyor muydum?

“Sadece sonraki sefer ne zaman buluşabileceğimizi merak ediyordum,” dedi.

“Ah.” Omzunun üzerinden, kararan gökyüzünde süzülen uzun okalıptüs ağaçlarına baktım. “Galiba Şükran Günü civarında biraz boş vaktim olacak.”

Başım sallayınca yüreğim ağzıma geldi. Niye öyle söylemiştim ki? Şükran Günü’ne daha çok vardı.

Boğazını temizleyerek, “Andreas aralık ayında evleniyor,” dedi.

“Aralık mı?” Düğün için garip bir ay gibi görünüyordu. Ay-

rica, bir sonraki buluşmamız için düşündüğü tarih o zamansa, Şükran Günü'nden de daha sonraydı.

"Aslında yılbaşı gecesi," diye netleştirdi. "Gelmek isteyip istemediğini merak ediyordum."

Yılbaşı.

Yılbaşı.

Bana gerçekten bunu soruyor muydu?

Ve gözlerindeki bakıştan, bu tarihin ağırlığının farkında olduğunu biliyordum.

Fakat o canavara değinmek yerine, "Aralık ayına kadar takılmak istemiyor musun yani?" diye sordum.

Söylediklerimin yarattığı heyecanın ela gözlerinden geçmesini izledim. "Tabii ki istiyorum." Güldü. "Ne zaman istersen buluşmak için genel olarak boşum. Ama tatil olduğu için gelmek isteyip istemediğini önceden sormak istedim."

"Partnerin olarak gelemem."

Elliot başını salladı. "Nişanlıyla müstakbel üvey kızın tam şurada arabaya biniyorken, seni randevuya davet ettiğim falan yok, Macy."

"Yani, sadece..." Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Yanında gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi. "Yanımda gelmeni. Healdsburg'a." Sonra ekledi. "Hafta sonu için."

Omuzları sanki sorduğu soru çok basitmiş gibi tekrar aşağı düştü.

Gel beraber gidelim.

Aynı arabayla gideriz.

Eğlenceli olur.

Ancak sözler aramızda yerleşip de ben yanıt vermekte geciktikçe aynı sözleri farklı bir tonda duydum.

Hafta sonu benimle gel.

Elliot'la kırk sekiz saat.

Aramız şu anda bu kadar karışık hâldeyken iki buçuk ay sonra nasıl olacaktı?

Gözlerimi omzunun üzerinden, Sean'ın Phoebe'yi Prius'a bağladığı yere çevirdim.

Elliot konuşmayı ölümün eşiğinden geri çekmeye çalışarak, "Herkes seninle görüşmek ister, ben de sağdıcım, o yüzden yanımda bir arkadaşın olması güzel olur," dedi. "Annemle babam seni sordular... Tekrar iletişime geçtiğimizi öğrenince çıldırdılar."

İkna edici olmayan bir tonla, "Sean'a planların ne olduğunu sormam lazım," dedim. "Belki çoktan bir sanat sergisi ya da etkinlikleri vardır."

Elliot başını salladı. "Tabii ki."

"Daha sonra haber versem olur mu?"

Hafifçe gülümseyerek, "Tabii ki," dedi, dikkatini gökyüzüne çeken bir gök gürültüsü duyuldu. Tekrar bana baktığında, kendimi başımın üzerinde kaboran yağmur bulutları kadar kararsız hissettim. Kısa bir an için ona sarılmayı hayal ettim. Boynuna kollarımı sarıp yüzümü bastırır, kokusunu içime çektim. O da yaklaşp her zaman çıkardığı o küçük rahatlama homurtusunu çıkarırdı. Öyle yoğun şekilde istedim ki ağzım sulandı ve kendimi geri adım atmaya zorladım.

Omzumun üzerinden işaret ederek, "Gitsem iyi..." dedim.

"Biliyorum," dedi beni izlerken, yüz ifadesi gergindi.

Bir gök gürültüsü daha duyuldu.

"İyi geceler, Elliot."

Ve nihayet dönüp gittim.

GEÇMİŞ

Cumartesi, 9 Temmuz

On iki yıl önce

Garajlarının üzerindeki düz çatıda uzanıp güneşin tadını çıkarıyorduk. Yaklaşık iki haftadır süren bir yaz tatili rutiniydi bu: sabah onda çatıda buluşmak, öğlen civarı yemek yemek, nehirde yüzmek, akşamın geri kalanında ailelerimizin evine dönmek.

Babam benimle vakit geçirmekten hoşlansa da yalnızlığın sessizliğini seviyordu. Ya da belki de ergen bir kız ona inanılmaz derecede yabancı geliyordu. Her iki durumda da böcekler daha yüksek sesle vızıldayıp gökyüzü kararına kadar, Petropoulos çocuklarıyla ne istersem yapmam için beni dışarıda bırakmaktan memnun görünüyordu.

Andreas bir yanımda, Elliot diğer yanımda oturuyordu. Kardeşlerden biri PSP'sinde bir şeyler oynuyor, diğeri Proust okuyordu.

"İkiniz kesinlikle akraba olamazsınız," diye mırıldandım kitabımın sayfasını çevirirken.

Andreas gülerek, "Elliot zavallının teki," dedi. "Lafını açacak bir tane oyun bile oynamıyor."

"Andreas da mankafa," dedi Elliot ve sonra bana gülümsedi. "Sadece bir yeriyle düşünüyor--"

Alt katta, giriş yolunda korna çalınca hepimiz kalkıp paslı bir Pontiac'ın çakıl taşlarının üzerinde gıcırdayarak durduğunu gördük.

"Ah," dedi Elliot, bana bir bakış attıktan sonra fırladı. "Siktir. Siktir." Yarım daire döndü, saçlarının önünü yumrukladı, panik içindeymiş gibi görünüyordu, sonra oturma odasının penceresinden içeri tırmandı. Bir dakika sonra ön bahçede belirdi. Arabadan bir kız indi, Elliot'a bir yığın kâğıt uzattı.

Boyu ortalamaydı. Sevimli, küt kesimli, gür, koyu renkli saçları ve ortalama, güzel bir yüzü vardı. Hafif tanıdık geliyordu. Atletikti ama iri yapılı değildi. Göğüsleri de vardı.

İçimden homurdandım.

Elliot'a bir şey söyledi, o da başını salladı, sonra Andreas'la onları izlediğimiz yeri gösterip yukarıya baktı.

"Kim bu gelen?" diye sordum Andreas'a.

"Okulundan Emma diye bir kız."

"Emma mı? *Mezuniyet balosuna* giden Emma mı?" İçim dondu. "Elliot ondan hoşlanıyor mu?"

Andreas yüzüme bakıp güldü. "Of, bu harika."

"Hayır, Andreas, dur-" diye fısıldadım telaşla.

Beni hiç umursamadan, "Elliot," diye seslendi. "Kız arkadaşını getir de diğer kız arkadaşınla tanıştıralım!"

Gözlerimi kapatıp inledim.

Tekrar aşağıya baktığımda, Emma yukarı doğru bana bakıyor, gözlerini kısarak beni inceliyor gibi görünüyordu. Elliot da bana bakıyordu. Yüzünde kocaman, korkmuş bir ifade vardı, sonra Emma'ya döndü.

El salladım. Küçük hesaplar peşinde oyun oynamayacaktım.

Emma da el sallayıp seslendi: "Emma ben."

"Merhaba, ben de Macy."

"Yeni mi taşındın buraya?"

Aşağıya, "Hayır," diye bağırdım. "Hafta sonlarıyla bazı tatillerde yan evde kalıyoruz."

"Elliot senden hiç bahsetmedi."

Elliot şaşkınlıkla bakakaldı, yüz ifadesinden benden epeyce bahsettiğini anlayabiliyordum. Pekâlâ. Görünüşe göre Emma küçük hesap peşinde oyunlar *oynayacaktı*.

Elliot sert bir sesle, "En yakın arkadaşım, hatırlamıyor musun?" dedi. "Berkeley Lisesi'ne gidiyor."

Emma başını salladı, sonra tekrar bakıp elini Elliot'ın koluna koydu, ona fısıldadığı bir şeye gülmeye başladı. Elliot gülümse-di ama bu onun gergin, nazik yüz ifadesiydi.

Karnımda yükselen mide bulantısını görmezden gelerek, tekrar battaniyemin üzerine uzandım. Elliot'ın yalnızca bir hafta önce -çatıda uyuyakalmak üzereyken sessizce söylediği- "en çok benim yanımdayken kendisi gibi hissettiğini" itiraf ettiği sözleri, zihnimde tekrar tekrar yankılandı.

Benim de benzer şeyler hissettiğimi söylemiştim. Okul yılı boyunca, hafta içleri ödevler, yüzme, sürünerek yatağa girip, o gün beynime doldurduğum şeylerin gece yastığıma sızmamasını umarak bulanık saatler geçirmiştim. Ondan uzak kaldığım zamanlar, bir bakıma işe gitmek gibi oluyordu. Hafta sonlarıyla yazlarsa eve dönmek gibiydi: gevşemek, Elliot'la, babamla yan yana olmak, *kendim* olmak. Fakat sonra böyle şeyler oluyordu ve bana Elliot'ın dünyasının büyük kısmının, hâlihazırda bensiz var olduğunu hatırlatıyordu.

Arabanın uzaklaştığını duymadan önce birkaç dakika geçti. Hemen sonra Elliot tekrar pencereden geçip çatıya çıktı. Hızla burnumu kitabıma gömdüm.

"Bravo, çok iyi kıvırdın, Ell!" dedi Andreas.

"Kapa çeneni."

Ayakları kitabımın önünde belirdi, o kadar dalmışım ki fark etmemişim gibi davrandım.

Alçak sesle, "Hey," dedi. "Atıştırmalık bir şeyler ister misin?"

Sözde okumama devam ettim. "İstemiyorum, sağ ol."

Yanıma diz çöktü, göz göze gelmek için biraz eğildi. Yüzünde apaçık bir özür ifadesi vardı. "İçeri gel, burası kavruluyor."

Mutfakta, bir sürahi limonatayla iki tane bardak çıkardı, son-

ra bize sandviç hazırlamaya başladı. Andreas peşimizden gelmemişti; ev serin, karanlık ve sessizdi.

Bir limonu tezgâhın üzerinde yuvarlayarak ilgisiz bir sesle, "Emma çok tatlı birine benziyor," dedim.

Omuz silkti.

"Baloda öptüğün kız oydu, değil mi?"

Başını kaldırıp gözlüğünü burnunun üzerine itti. "Evet."

"Hâlâ öpüşüyor musunuz?"

Dikkatini tekrar sandviçlere vererek ekmeğe fıstık ezmesi sürüp ardından reçel ekledi, sonra cevap verdi. "Hayır."

"Bir şeyleri eksik söyleyip gerçeği saklamıyorsun değil mi?"

Bakışları yeniden benimkine kilitlendiğinde, gözleri gergindi. "Evet, birkaç kez öpüştük. Ama *artık* öpüşmüyoruz."

Sözleri kulaklarıma, uçaktan bırakılan tuğlalar gibi çarptı. "Geçen bahar balodaki öpüşmeden sonra başka zamanlarda da mı öpüştünüz?"

Elliot boğazını temizledi, yüzü parlak kırmızıya dönmüştü.

Pislik.

"Evet." Gözlüğünü yeniden yukarı itti. "İki kere daha."

Keskin kenarlı bir buz parçası yutmuşum gibi hissettim, içime soğuk ve sert bir şey oturdu. "Ama kız arkadaşın değil, öyle mi?"

Sakin şekilde başını salladı. "Hayır."

"Kız arkadaşın *var* mı peki?" Böyle bir şeyi sormam gerektiğine bile şaşırdım. Olsa söylemez miydi? Ya da yazı benimle değil de onunla geçirmez miydi? Ağzından çıkan sözler her zaman dürüsttü ama acaba gerçekten yaşanan her şeyden bahsediyor muydu?

Bıçağı bırakıp ekmekleri birleştirdi, sonra hafifçe sırtarak bana baktı. "Hayır, Macy. Bu yaz her gün seninleydim. Kız arkadaşım olsaydı her günümü seninle geçirmezdim."

Limonu kafasına fırlatmak istedim. "Kız arkadaşın olsaydı, bana *söyler* miydin?"

Elliot cevap vermeden önce ciddi ciddi düşündü, gözleri benimkine kilitlenmişti. "Galiba söyledim. Ama dürüst olmak

gerekirse, bu konu, seninle paylaşma noktasında ne kadar ileri gideceğimden her zaman emin olmadığım tek konu.”

Söylediklerinin ne anlama geldiğini büyük ölçüde biliyor olsam da verdiği cevaptan nefret ettim. “Hiç kız arkadaşın oldu mu peki?”

Gözlerini kırpıp tekrar sandviçlere döndü. “Hayır. Teknik olarak, hayır yani.”

Limonu tekrar yuvarladım, yere düştü. Eğilip aldı, geri uzattı.

“Dinle beni, Macy. Sanırım demeye çalıştığım şey şu: Senin birini öptüğünü ama bu öpüşmenin hiçbir şey ifade etmediğini bilsem, duymak istemezdim. Emma’yla öpüşmenin benim için hiçbir anlamı yoktu. O yüzden sana bahsetmedim.”

“Onun için bir anlamı var mıydı peki?”

Omuz silkmesi, sessizliğinin söylemediği her şeyi anlatıyordu.

“Belki de beni ilgilendirmez,” dedim. “Ama böyle şeyleri bilmek *istiyorum*. Onunla aranızda bir şeyler olduğunu bilmediğim için kendimi garip hissediyorum.”

“Aramızda *bir şey* yok.”

“Üç farklı sefer öpüşmüştünüz!”

Bir baş hareketiyle kabul etti. “*Sen* kimseyi öptün mü?”

“Hayır.”

Sandviçi yarı yolda ağzına götürürken dondu kaldı. “Hiç kimseyi mi?”

Başımı onaylarcasına salladım, bir ısırık alıp göz temasını kestim. “Öpsem sana *söyledim*.”

“Gerçekten mi?” dedi.

Başımı salladım, yüzüm yanıyordu. On altı yaşındaydım, henüz kimseyle öpüşmemiştim. Kafamın içinde, “*Hiç kimseyi mi?*” sorusu yankılandı, kendimi çok zavallı hissettim.

“Ya Donny? Ya da... adı neydi?”

Başımı kaldırıp anlamlı şekilde ona baktım. Danny’nin adını gayet iyi biliyordu.

“Danny mi?”

Yakalandığını fark ederek gülümsedi. "Evet, Danny."

"Hayır. Danny'yi bile öpmedim. Dediğim gibi, öpsem sana söyledim. Çünkü sen benim *en iyi arkadaşım*sın, pislik."

"Vay be."

Sandviçinden devasa bir ısırık aldı, çiğnerken bana baktı.

Birlikte geçirdiğimiz bütün hafta sonlarını düşündüm, bana Christian'ın nasıl bir manyak olduğuna ya da Brandon'ın okulda kızlarla hiç şansı olmadığına dair anlattığı hikâyeleri hatırladım. Daha önce bahsettiği, kardeşleri ve onların kız arkadaşlarıyla ilgili gelişmeleri düşündüm, neden Elliot'm kendi maceraları hakkında hep bu kadar suskun olduğunu merak etmiştim. Bu beni şaşırttı. Belki de sandığım kadar yakın olmadığımızı hissettirdi.

"Çok fazla kızla mı öpüştün?"

Mırıldandı: "Birkaç tanesiyle."

İçimde bir şeyler isyan ediyordu. "Öpüşmeden fazlasını yaptın mı?"

Yüzü kırmızının yeni bir tonuna büründü, sonunda başını salladı. Sonra da ayrıntıya girmemek için büyük bir ısırık daha aldı.

Çenem yavaşça yere indi. Elliot çiğnemeyi bitirip bir yudum limonata aldıktan sonra sordum: "Ne kadar ileri gittin?"

Elliot'm cevabını beklerken geçen sürede ülkeler kurulup savaşıp, daha küçük ülkelere bölünmüştü.

"Elliot."

"Üstümüzdekiler çıktı." Kaşını kaşdı, parmağının ucuyla gözlüğünü tekrar burnunun üzerine itti. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Göz teması kurmaktan kaçınıyordu. "Şey... ve bir kızla -Emma değil- eller pantolonların içindeydi."

"Gerçekten mi?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kimle?"

"Emma'yla sadece üstümüzdekileri çıkardık. Diğer -Jill-onunla daha fazlası oldu."

Sandviçi bıraktım, iştahım tamamen kaçmıştı. Günün bu saatinde mutfak evin en karanlık tarafıydı, birden fazla soğuk geldi. Kollarımı ovuşturdum.

“Macy, kızma.”

“Kızmadım! Niye kızayım ki?” Sakinleşmeye çalışarak limonata dan sarsak bir yudum aldım. “Ben senin kız arkadaşın değilim. Sadece görünüşe göre, senin hakkında *hiçbir şey* bilmeyen en iyi arkadaşım.”

Mutfak tezgâhının etrafında bir adım atıp durdu.

“Macy.”

“Aşırı tepki mi veriyorum?”

“Hayır...” dedikten sonra bir adım daha yaklaştı. “Bir adamın elinin *senin* pantolonunun içinde olduğunu bilsem ben de kesinlikle rahatsız olurum.”

“Böyle bir şeyin olduğunu ve *sana hiç söylemediğimi* bilsen de rahatsız olurdun bence.”

Bunu makul şekilde değerlendiriyor gibiydi. “Dediğim gibi, duruma bağlı. Evet, beni rahatsız ederdi, o yüzden sen anlık bir çekimden daha fazlasını hissetmediğin sürece haberdar olmak istemezdim.”

“Emma’yla yaşanan şey senin açından öyle miydi?” diye sordum. “Anlık bir çekim’ miydi?”

Onaylayarak başını salladı. “Kesinlikle.”

“En son ne zaman biriyle yakınlaştın?”

İç çekip durduğu yerde kalçasını tezgâha yasladı.

“Durum tam tersi olsaydı, şu anda bana engizisyon sorgusu yapıyor olurdun,” dedim. “Hiç iç çekme.”

“Emma’yla mart ayında yakınlaştık, sonra mayısta baloya gittik, sonraki hafta sonunda tekrar öpüştük ama bir anlamı yoktu. Bir nevi...” Tavana bakarak biraz bocaladı. “Kimseyi öpmediysen ne demek istediğimi anlamam zor ama hepimiz parkta takılıyorduk, yanıma geldi ve bir şekilde öyle oldu.”

Bunu duyunca yüzümü buruşturdum, o da rahatsız bir şekilde gülüp omuz silkti. “Jill, Christian’ın kuzeni. Geçen aralıkta ziyarete gelmişti, bir kez öpüştük. O zamandan beri de konuşmadık.”

Jill’i önemsemeyerek elimle geçiştirdim. “Yani Emma’dan hoşlanmıyorsun, öyle mi?”

“Senin kastettiğin şekilde hoşlanmıyorum.”

Bir dakika sakinleşmek için başımı çevirdim. Dramatik olacağını biliyordum ama kalkıp gitmek istedim. Arkamdan gelip bütün gün bana yalvarmasını istedim.

“Emma’yla yakınlaştım çünkü yanımdaydı,” dedi sessizce. “Sen Berkeley’desin, *birlikte değiliz*, ben de bu ufacık taşra kasa-basındayım. Başka kimle öpüşeceğim ki?”

Tam o anda bir şeyler değişti, bir daha asla geri dönülemezcek hâle geldi.

Başka kimle öpüşeceğim ki?

Büyük ellerine, âdemelmasma baktım. Gözlerimi eskiden ince ve gevşek olan ama artık kaslı kollarında, yırtık kotunun altındaki güçlü bacaklarında gezdirdim. Kotunun önündeki düğmeli kısma baktım. Gözlerimi oradan kaçırıp dolaplara çevirdim. O düğmelerden başka her yere baktım. O düğmelere dokunmak, elimi üzerlerine koymak istedim, başkasının o düğmelere dokunmasını istemediğimi ilk kez fark ettim.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım.

“O zaman yanıma gel,” dedi ayrı sessiz tonla. “*Sen* öp beni.”

Gözlerim ona fırladı. “Ne?”

“Öp beni.”

Blöfüme karşılık hodri meydan diyor sandım ama hem Emma meselesi yüzünden hem de tezgâha yaslanmış, beni izleyen hâli yüzünden içim içime sığmıyordu. Elleri artık ne kadar büyük görünüyordu, çenesi ne kadar keskin... Ve o kotunun düğmeleri.

Ortadaki tezgâhın etrafından dolaşıp tam önünde durdum. “Tamam.”

Bana baktı, dudaklarında bir gülümseme vardı ama ciddiye-timi fark edince kayboldu.

Ellerimi göğsüne bastırıp yaklaştım. O kadar yakındım ki hızla artan nefes alış verişlerini duyabiliyor, çenesinin kasıldığı-nı görebiliyordum.

Büyülenmiş gibi bir elini dudaklarıma götürdü, iki parmağını bastırdı, öylece baktı. Düşünmeden ağzımı açtım, işaretparmağı-

nın dişlerime dokunmasına izin verdim. Hafifçe homurdanunca dilimi parmağının ucunda gezdirdim. Reçel tadı vardı.

Elliot parmağını hızla geri çekti. Beni yiyecek gibi görünüyordu: gözleri vahşiydi, öpmek istediği yerlerimi arıyor gibiydi. Dudakları aralanmıştı, boynundaki nabızı şiddetle atıyordu. Onu öpmek istediğim için öptüm. Ayaklarımın ucuna yükseldim, ellerimi saçlarına geçirdim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Tahmin ettiğimden farklıydı. Kendime itiraf edebileceğim üzere hayal ettiğimden de farklıydı. Aynı anda hem daha yumuşak hem daha sertti ve kesinlikle daha cesurdu. Kısa bir öpücük, bir tane daha, sonra başını yana eğip dudaklarını tamamen benimkilerin üzerine kapattı. Dili altdudağımında gezindi, ona izin vermek, tadıma bakmasına izin vermek içgüdüsel bir şey gibiydi.

Galiba onun için geri dönüşü olmayan an, o andı. Benim için kesinlikle öyleydi. Sonrasında o an sadece bir his hâline geldi, diğer her şey yok oldu. Zihnimden onunla ilgili bütün yasak imgeler, vücuduyla hayal gücümünden, kendimden bile sakladığım sırlar geçti. Bir şekilde, onun da aynı şeyleri düşündüğünü biliyordum: Bu kadar yakın olmanın ne kadar iyi geldiğini... Ve bu dokunuşun daha başka nelere yol açabileceğini.

Ellerinden biri sırtımdan yukarı kayıp saçlarıma karıştı, galiba o dokunuşun ağırlığı sayesinde havalanıp uçmaktan kurtuldum. Ama diğer eli yanımdan kaburgalarıma, sonra daha yukarıya çıkınca geri adım attım.

İçgüdüsel bir şekilde hemen, "Özür dilerim," dedi. "Siktir, Mace. Çok hızlı oldu, özür dilerim."

"Hayır, sadece..." Tereddüt ettim, ağzım aniden düşünmek bile istemediğim, hatta yüksek sesle söylemeyi hiç istemediğim kelimelerle doldu. Karıncalanan dudaklarıma dokunarak, "Böyle şeyler Emma için hiçbir şey ifade etmeyebilir," dedim. "Ama benim için dünyalar kadar değerli."

GÜNÜMÜZ

Cumartesi, 14 Ekim

Sean anahtarlarını kapının yanındaki kâseye bıraktı ve ayakkabılarını çıkarıp mutlulukla inledi.

Phoebe'ye, "Aç mısın, elmalı kurabiyem?" diye sordu, ikisi birlikte mutfağa doğru gittiler.

Ayakkabılarını kapının yanındaki küçük rafa yan yana koydum, ceketlerimizi askılara astım. Sesleri koridora kadar yankılanıyordu: Phoebe babasını durmadan evcil hayvan edinmesi için ikna etmeye çalışıyordu; kurbağa, *hamster*, kuş, balık, onun için fark etmiyordu.

Gerçekten neler hissetmem gerektiğinden emin değildim. Sean'la ikimiz öyle hızlı başlamıştık ki kolayca evcimen bir rutine kapılmıştık ama o rutin aslında sadece yatağını paylaşmam ve programlarımızın birbiriyle uyum içinde dönmesinden ibaretti.

Berkeley'deki evden neye ihtiyacım varsa getirmiştım ama orası da hâlâ çoğunlukla eşyalıydı, ben burada yaşıyorken tamamen ıssızdı. Sean, yatağında olmamdan hoşlandığını söylüyordu. Phoebe beni gördüğünde hep mutlu olmuş gibi görünüyordu. Fakat bugün Sean'ı izlerken, aslında onu o kadar da iyi tanımadığımı fark ettim. Phoebe'yle ikisinin kendilerine ait bir

düzenleri vardı. Ama bu düzenin bir parçası olmak istiyorsam, kendimi bu düzenin bir parçası *hâline getirmem* gerekiyordu.

Arkalarından mutfığa girerken, "Akşam yemeği hazırlayayım mı?" diye sordum, ikisi de buzdolabını karıştırdıkları yerden boş gözlerle bana baktı. Alınmışım gibi, "*Makarna*," dedim. "Makarna yapmayı becerebilirim herhalde."

"Emin misin?" Phoebe hâlâ ikna olmamıştı.

"Eminim tabii ki, şapşal!" dedim yanağını öperek. Çığlık atarak odadan kaçtı, Sean kilerden bir kutu makarnayla bir kavanoz sos aldı. "Yardım ister misin?"

"Yanımda oturup bana eşlik edebilirsin." Başımı kahvaltı barına doğru eğdim, onu sessizce oturup benimle konuşması için teşvik ediyordum. Göğsümün içinde her yerimi kemiren, ilişkimizin yürümeyeceği hissini yatıştırmama yardım etmesini istiyordum. Hafta sonlarında gerçekten hiç baş başa zaman geçirmemiştik, galiba o yüzden yatak odası dışında aslında birbirimize yabancıydık.

Oturdu, ben suyu kaynatırken telefonda e-postalarını okuyordu.

Ben bu adamla evlenmek istiyorum, onun da benimle evlenmek istemesini istiyorum.

Yanımda olmak hoşuma gidiyor.

O kot pantolonunun içindeki kıcı da hoşuma gidiyor.

Sesimi hafif tutarak, "Eğlendin mi bugün?" diye sordum.

"Elbette."

Kaydır, kaydır.

Sos kavanozu tatmin edici bir sesle açıldı, *marinara* sosunu ocağa koyduğum tencereye döktüm. Sean sesi duyunca hafif tiksiniş bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Herkesle tanışmak hoşuna gitti mi?" diye sordum. "Onlar seni gerçekten çok sevdiler."

Gözlerini ocaktan uzaklaştırıp sanki tamamen yalan söylediğimin farkındaymış gibi gülümseyerek bana baktı. "Tabii ki hayatım, harikalardı."

Sesi o kadar umursamaz, o kadar ilgisizdi ki elimdeki boş kavanozu alnına fırlatmak istedim. Bana biraz olsun karşılık vermesi için yalvarmak istedim. Onun yerine, kavanozu kısaca durulayıp geri dönüşüm kutusuna bıraktım. Ona karşı hissettiğim sinir, bütün cildimin üstünde kaşındırıcı bir his gibi geziniyordu. "Bu kadar hevesli olma."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu, savunmaya geçerken sesinde hafif bir keskinlik belirmişti. "Gayet iyiydi, Mace ama onlar senin arkadaşların, benim arkadaşlarım değiller."

"Eh, nihayetinde senin de arkadaşların olabilirler," dedim. "Çiftler öyle yapmaz mı? Bir şeyleri paylaşmazlar mı? Hayatlarını birleştirmezler mi?"

O anda daha önce hiç tartışmadığımızı fark ettim. Anlaşmazlığa düştüğümüzde nasıl olduğumuzu bile bilmiyordum. Vaktimiz, gün içinde uyanıkken toplamda belki bir saat kadar kesişiyordu. Birlikte geçirdiğimiz toplam saati hesaplarsak, ne kadar büyük bir felaket olurdu? Birbirimizi tartışacak kadar bile önemsiyor muyduk acaba?

Telefonum tezgâhın üzerinde titredi, alıp Sabrina'dan gelen mesajı okudum.

Tatlım, malum konu hakkında fazla sert çıktıysam özür dilerim.

Aslında şu anda cevap vermemem gerektiğini biliyordum ama bu küçük molayı vermezsem, Sean'a pişman olacağım bir şeyler söyleme ihtimalim vardı. Derin bir nefes alıp cevap yazdım.

Sorun değil.

Belki gelecek hafta öğle yemeği yiyebiliriz? Viv'i şehre getirebilirim?

Nayabına mücadele etmeye diye mi?

Kalp gözlü emojiilerden oluşan bir diziyle yanıt verdi. Özür mesajının aslında konuyu daha yumuşak şekilde yeniden açmak için oyun olduğunu fark ettim. Zamanlaması her zamanki gibi kusursuzdu. Telefonumu ekranı aşağı bakacak şekilde tezgâha bırakıp bu durumu toparlamaya, plan yapmaya, *bir şeyler yapmaya* kararlı şekilde Sean'a geri döndüm.

"Bu haftaki planların ne?" diye sordum.

"Epey sakın geçecek. Phoeb's'i Exploratorium'a götürebilirim. Belki birkaç gece kamp yaparım, diye de düşündüm." Omuz silkip çenesini ocağa doğru kaldırdı. "Su kaynıyor."

Şaka yapmaya çalışarak, "Arka koltukta oturup şoförün işine karışmayın, beyefendi," dedim. "Ben hallederim."

"Salata falan yapmamı ister misin?" diye sordu. Orada bulunacak şeyleri işaret eder gibi dikkatini buzdolabına çevirdi.

"Yapsan için rahatlar mı?"

Gözlerini telefonuna indirerek, "Fark etmez," dedi. "Akşam yemeğinde bir tek soslu makarna yemek istemiyorum, hepsi o."

Birkaç saniye sessizce yüzüne baktım. Yani, şu anda bir *teşekkür* bile harikalar yaratırdı. "Tabii ki istemezsin."

Bunu söyledikten sonra dönüp buzdolabından marulla sebzeleri çıkardım.

O gece yatakta, Sean yanıma sokularak boynuma mırıldandı: "Mmm, hayatım, çok güzel kokuyorsun."

Ne söylemek istediğimi bulmaya çalışarak tavana baktım. Boş günümde bir piknik organize ettim, arkadaşlarımla tanışma fırsatı olsun istedim ama o, onların hayatları, işleri, ilgi alanları hakkında neredeyse hiç konuşmadı. Eve geldik, yemek yapmayı teklif ettim. Hiçbir şey söylemeden yedi, Phoebe'yle masanın öbür ucunda oturup onun tek boynuzlu at çizmesine yardım etti.

Phoebe yemeğin ardından gururla resmini bana gösterdi ama onun dışında, sanki yanlarında bile değilmişim gibiydi.

Aslında hep böyleydi de aralarına dahil olduğum için o kadar

mutluydum ki ben mi fark etmemiştim? O kadar meşguldüm ki aklımda başka hiçbir şey yok muydu? Her şeyin yolunda olmasının verdiği rahatlıkla -ne suçluluk ne sevgi ne korku ne de belirsizlik hiçbir şey hissetmeden- bu rutini geleceğim hâline mi getirmiştik?

Yoksa Elliot yeniden hayatıma girdiğinden beri bir şey mi değişmişti ve Sean ne kadar inkâr etse de bu durum bizim o kolay, sıradan küçük hayatımızda pürüz mü yaratmıştı?

Sean öpücükleriyle köprücük kemiğimden boynuma doğru ilerledi. Sertleşmişti, *boxerını* sıyırdı, hazır durumdaydı ve son iki saattir birbirimize belki üç kelime etmiştik.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedim.

Başını salladı ama çeneme, sonra da ağzıma doğru ilerleyişini durdurmadı. Öperken konuşarak, “Ne istersen,” dedi.

“Tekrar evleneceğin için heyecanlanıyor musun?”

Yanıma uzandı, sanki soruma ancak benimle sevişmeye başladıktan sonra cevap verecekmiş gibi bacaklarımı ayırmaya çalıştı. Ama geri çekildim, iç çekip boynuma yaslandı. “Elbette, hayatım.”

Bu cevaba biraz afalladım. “‘Elbette, hayatım’ mı?”

Sean homurdanarak yanıma gelecek şekilde döndü. “İstediğin şey bu değil mi? Yani,” dedi. “Bir süre biriyle evliydim. Evlilikle ilgili harika şeyleri de o kadar harika olmayan şeyleri de biliyorum. Ama sen istiyorsan-”

Elimi kaldırıp onu durdurdum. “Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?”

Bir anlığına durup düşündü. “Yani, bunun hakkında konuştuğumuz geceyi mi diyorsun?”

Başımı salladım, gerçi “bunun hakkında konuştuğumuz gece” pek de uygun bir tanım değildi. Phoebe’yle birlikte sinemada eğlenceli bir gece geçirdikten sonra onu yatağına yatırmıştık, sonra Sean beni odasına götürmüştü, tatmin etmiş, sonra da göğüslerimin arasında uyuyakalırken mırıldanmıştı: “Phoebe evlenmemiz gerektiğini düşünüyor.”

Ertesi sabah hatırlamış, bana söylediklerini duyup duymadığımı sormuştu.

Önce kafam karışmıştı ama sonunda, "Duydum," demiştim.

"Phoebe için," demişti. "Madem bu işe giriyoruz, tam anlamıyla girelim."

O sırada bunun hakkında konuşacak vaktimiz yoktu çünkü hastaneye yetişmem gerekiyordu ama o sözler bütün gün kafamda şarkı gibi dönüp durmuştu: *Madem bu işe giriyoruz, tam anlamıyla girelim.*

Geriye dönüp baktığımda, o zaman hissettiğim ezici rahatlatma duygusundan başka bir şey hatırlamıyordum. Hayatımın o kısmının böylesine *kolayca* düzene girecek olması bana büyük bir huzur vermişti. İşin içinde hiçbir karmaşa ya da çalkantı yoktu. Sean'la delice mutluluk anlarımız yoktu ama acı dolu, bunaltıcı düşüşlerimiz de olmamıştı. Sean kolay biriydi, Phoebe'yle ikisi benim kolayca... Dahil olabileceğim bir aileydi. Ama şimdi geriye bakıp da Elliot'ın yanında hissettiğim duyguların yoğunluğuyla kıyaslayınca, o gün eve dönüp Sean'a hevesle evet demem neredeyse delilik gibi geliyordu.

O zamandan beri de pek fazla plan yaptığımız söylenemezdi. Hâlâ yüzük seçmemiştik çünkü muhtemelen ikimiz de Phoebe'nin aslında evdeki kadının kim olduğu ya da o kadının yeni annesi olup olmayacağıyla pek ilgilenmediğini fark etmiştik.

Planlamanın nasıl gittiğini düzenli olarak soran tek kişi Sabrina'ydı ve bu işin tamamen saçmalık olduğunu düşündüğünü açıkça söyleyen tek kişi de oydu.

Sean elini kalçamın üzerinden geçirdi. "Bebegim, bence ne istediğine karar vermen lazım."

Gözlerinin içine baktım. "*Benim* ne istediğime mi?"

Başını sallayarak, "Evet," dedi. "Beni, Elliot'ı ya da ikimizi de isteyip istemediğine."

Kim böyle *yapardı* ki? Kim nişanlısını kaybetme ihtimali karşısında bu kadar etkilenmeden, nişanlısının kalçasını okşayarak, ilişki bitebilir ama seks devam edebilir gibi rahat bir şekilde "iyice düşün" diyebilirdi?

"Aramızdaki her şeyin bu kadar tuhaf olması seni rahatsız etmiyor mu?"

Sean elini geri çekti, uzun bir iç çekişle gözlerini kapattı. “Elbette rahatsız ediyor. Ama ben bu iniş çıkışlardan daha önce de geçtim ve hayatımı yönetmelerine izin veremem. Senin neler hissettiğini ben kontrol edemem.”

Söylediği şeylerin içinde bulunduğumuz duruma verilecek ideal tepki olduğunu anlıyordum -bu zor konuşmanın iyi uyarlanmış, ders kitabı versiyonu- ama insan kalbi gerçekten böyle mi çalışıyordu? Kalbine “sakin ol” deyince sakinleşiyor muydu?

Şimdi, kolunu gözlerinin üzerine kapatmış hâlde ona baktım ve içimde beni bütünüyle saran, daha büyük bir duygunun kıvılcımını bulmaya çalıştım. Bazen Elliot’la yaptığım şeyi yaptım: Sean’ın ayağa kalkıp kapıdan çıktığını, bir daha geri dönmediğini hayal ettim. Elliot söz konusu olduğunda midem, karnıma yumruk yemişim gibi tepki verirdi.

Sean söz konusu olunca belli belirsiz bir rahatlama hissettim.

Elliot’a nişanlandığımı söylediğimde yüzünde oluşan ifadeyi düşündüm. Sonra yüzünü düşündüm: oradaki özlem, ayrı yönlere döndüğümüzde gözlerinde gördüğüm küçük acı izi. On bir yıl sonra bile, eskiden sahip olduğumuz şey için hâlâ içi sızlıyordu.

Hissettiğim şeylerden korkuyordum, yeni uyanmış gibiydim. Yoğunluk istemediğimi sanmıştım ama aslında can atıyordum.

Sean’a baktım, tek gecelik bir ilişkiyle aynı yataktaymışım gibi hissettim.

Kalkıp kendimi yukarı iterek yataktan çıktım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Koltuğa.”

Odanın dışına kadar yanımda geldi. “Kızgın mısın?”

Aman Tanrım, şu anda içinde olduğumuz durum, tuhaf durumlar tarihindeki en garip durumdu ama Sean o kadar sakindi ki... Ben bu noktaya nasıl gelmişim?

“Haklısın galiba,” dedim. “Belki de ne istediğime karar vermem gerekiyordur.”

GEÇMİŞ

Cumartesi, 10 Eylül

On iki yıl önce

Elliot yerde uzanmış, tavana bakıyordu. Bir süredir aynı pozisyondaydı, yanındaki yastığın üzerinde yıpranmış *Gulliver'in Gezileri* kitabı duruyordu. Düşüncelerine öyle dalmış görünüyordu ki sayfayı her çevirişimde gözlerimin vücudunda gezindiğini fark etmiyordu bile.

Acaba büyümesi hiç duracak mı diye düşünmeye başlamıştım. Neredeyse on yedi yaşındaydı, bugün şort giymişti ve uzun bacakları sonsuza dek uzanıyor gibi görünüyordu. Hatırladığımdan daha fazla tüyü vardı. Çok yoktu, sadece bronz teni üzerine serpiştirilmiş hafif kahverengi bir tabaka gibiydi. Erkeksi olduğuna karar verdim. Hoşuma gitmişti.

Birini uzun zaman görmemekle ilgili en garip şeylerden biri, onu her gün görseydiniz kaçıracağınız değişikliklerin bütünüydü. Mesela bacak tüyleri. Ya da pazular. Ya da büyümüş eller.

Hayatındaki gelişmelerden bahsederken, annesinin artık gözlük takmak zorunda kalmaması için lazer ameliyatı olmak isteyip istemediğini sorduğunu yazmıştı. Onu gözlüksüz hayal etmeye çalıştım, aramızda siyah çerçeveler olmadan yeşilimsi altın renkli gözlerine bakabilmeyi... Elliot'ın gözlüklerini çok

seviyordum ama gözlüksüz bu kadar yakın olmak midemde sıcak, tuhaf hisler uyandırdı. Kafamda Elliot bir şekilde çırılçıplak kalmış gibiydi.

“Noel için ne istiyorsun?” diye sordu.

Hafifçe sıçradım, irkildim. Eminim, en iyi arkadaşına masum olmayan düşüncelerle bakarken yakalanmış biri nasıl görünüyorsa, tam olarak öyle görünüyordum. Sonrasında tekrar öpüşmemiştik.

Ama gerçekten istiyordum.

Elliot’ın sorusu kafamda yankılandı. “Noel mi?”

Koyu kaşları çatıldı, oldukça ciddiydi. “Evet. Noel.”

Konuyu değiştirmeye çalıştım. “Bu kadar zamandır bunu mu düşünüyordun?”

“Hayır.”

Detay vermesini bekledim ama vermedi.

“Gerçekten bilmiyorum,” dedim. “Bunu bana daha eylül ayından sormanın özel bir sebebi var mı?”

Elliot yanına dönüp bana baktı, başını eline dayamıştı. “Sana güzel bir şey almak istiyorum sadece. İsteddiğin bir şey.”

Kitabımı kenara koyup ben de ona dönerek uzandım. “Bana bir şey almana gerek yok, Ell.”

Sinirli bir ses çıkardı, doğrulup oturdu. Elleriyle halıdan kendini iterek ayağa kalktı. Elimi uzatıp bileğini tuttum. Belli ki aramızda hafif, neşeli bir hava olduğunu düşünen taraf sadece bendim.

“Bir şeye mi kızdın?”

Elliot’la kavga etmezdik, aramızda bir şeylerin ters gitmesi fikri iç dengemi bozdu, anında huzursuz oldum. Derisinin altındaki nabzını, düzenli bir davul gibi hissedebiliyordum.

“Oraya geri dönünce beni hiç düşünüyor musun?” Sözcükleri ağzından keskin şekilde çıktı, sert bir nefesle dışarı verdi.

Ne demek istediğini anlamam bir saniyemi aldı. Evdeyken. Ondan uzaktayken. “Tabii ki düşünüyorum.”

“Ne zaman?”

“Her zaman. Sen benim en iyi arkadaşımsın.”

“En iyi arkadaşın,” diye tekrarladı.

Kalbim göğsümde acı yaratacak kadar burkuldu. “Yani, sadece arkadaşım değilsin. Sen benim en iyi *her şeyimsin*.”

“Bu yaz beni öptün, sonra da hiçbir şey olmamış gibi davrandın.”

Bu söz, ciğerlerime saplanan bir bıçak gibiydi. Gözlerimi kapatıp ellerimle yüzümü örttüm. Gerçekten de öyle *olmuştu*. Onu mutfakta öptükten sonra her şeyi eskisi gibi yapmaya devam etmiştim: sabahları çatıda kitap okumak, gölgede öğle yemeği, nehirde yüzmek. Gözlerinin üzerimde olduğunu, ellerinin titrek kasılmasını hissedebiliyordum. Dudaklarının ne kadar sıcak olduğunu, ağzımın içine homurdandığında kendimi fitili ateşlenmiş bir bomba gibi hissettiğimi hatırlıyordum.

“Özür dilerim,” dedim.

Yanuma eğilerek dikkatle, “Neden *özür* diliyorsun?” diye sordu. “Beni öpmek hoşuna gitmediği için mi özür diliyorsun?”

Ellerim bir anda buz kesildi, şaşkınlıkla ona bakakaldım. “Hoşuma gitmedi gibi mi *hissettin*?”

Çaresizce omuz silkerek, “Bilmiyorum,” dedi. “Hoşuna gitti gibi geldi. Hem de *çok*. Benim de çok hoşuma gitti. Bunu düşünmeden edemiyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, Mace ve sonra sen gittin...” Elliot kaşlarını çatarak bana baktı, yüzü gergindi. “Garipleştin.”

Düşüncelerim birbirine dolandı; garaj yolunda Emma’nın yanında durduğu o ânın hatırası, hayatımdan tamamen çıkacağını düşündüğümde hissettiğim o panik. “Yani, Emma var-”

“*Siktir et Emma’yı*,” dedi, sesi sertti ve o kadar şaşırdım ki geriye yaslanıp ellerime dayandım, ondan uzaklaştım.

Elliot hemen pişman olmuş gibi göründü, elini uzatıp yüzümdeki bir parça saç kenara itti. “Gerçekten, Mace. Emma’yla aramda hiçbir şey yok. Mutfakta aramızda olanlar hakkında konuşmak istememenin nedeni ciddi bu mu?”

“Sanırım bir de arkadaşlığımızı mahvetmekten korkuyorum,”

dedim başımı eğerek. "Hiç erkek arkadaşım -ya da başka bir şeyim- olmadı. Sen, babam dışında gerçekten önem verdiğim tek insansın, seni kaybetmeye dayanabileceğimden emin değilim."

Geceleri gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey Elliot'tı. Gecelerimin büyük kısmında, uykuya dalmadan hemen önce onu arayıp sesini duymak için can atıyordum. Bir sonraki haftanın ötesini düşünmekten nefret ediyordum çünkü gelecekteki hayatlarımızın nasıl örtüşeceğinden emin değildim. Elliot'm Harvard'a gittiğini, benim de Kaliforniya'da bir yere gittiğimi, yavaş yavaş sadece tanıdıklara dönüştüğümüzü hayal ediyordum. Sadece düşünmek bile tiksindiriciydi.

Gözlerine tekrar baktığımda, ağzının kenarındaki sert çizginin yumuşadığını fark ettim. Karşımda oturdu, dizleri benimkine değdi.

"Hiçbir yere gittiğim yok, Mace." Elim tuttu. "Sana, senin bana ihtiyaç duyduğun şekilde ihtiyacım var, tamam mı?"

"Tamam."

Elliot elime baktı, avuçlarımızı birbirine bastırarak parmaklarımızı kenetledi.

"Sen hiç *beni* düşünüyor musun?" diye sordum. Artık konuyu açtığına göre sorabilirdim, bu soru yüzünden içim içimi yiyordu.

"Bazen her dakika seni düşünüyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadı.

Kaburgalarımın altına sıkışmış bir duygu kabarcığı, hassas bir noktaya çarptı. O tekrar konuşana kadar uzun süre kenetlenmiş ellerimize baktım.

Gözlerimi vücudundan uzak tutmakta zorlanıyordum.

"En sevdiğin kelime?" diye fısıldadı.

"*Fermuar*," dedim düşünmeden, onun tepkisini görmekten çok hissederek gülümsediğini fark ettim. "Seninki?"

"Çatırtı."

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordum, bu sözler odaya giren bir rüzgâr gibi etrafa yayıldı, sanki tuhaf bir pencere açılmış gibiydi.

Elliot kaşlarını çatarak ellerimize baktığı yerden başını kaldırdı. "Ciddi bir soru mu bu gerçekten?"

“Sadece emin olmak istedim.”

Elimi bırakıp kitabına döndü. Okumuyordu, daha çok kitabı alıp bana fırlatmak ister gibi görünüyordu.

Biraz daha yanına yaklaştım. “Sorduğum için şaşırmış olamazsın.”

Kitabı yere bırakarak ağzı açık şekilde bana baktı. “Macy. Az önce sana beni düşünüp düşünmediğini sordum. Öpüştükten sonra neden garipleştiğini sordum. Gerçekten kız arkadaşım olsaydı bu konuyu açar mıydım?”

Dudaklarımı ısırdım, utanmıştım. “Hayır.”

“Senin erkek arkadaşın var mı?”

Sırta sırta yüzüne baktım. “Orada burada birkaç tane var.”

Alaycı bir kahkaha attı, başını iki yana sallayarak kitabını tekrar eline aldı.

Elbette, biriyle öpüştüğümü hayal ettiğimde aklıma gelen tek kişi her zaman Elliot’tı. Ve bu konuyu zaten konuşmuştuk: mükemmel bir hayal, olağanüstü bir gerçeklik, potansiyel olarak tehlikeli bir sonuç. Onu öpmeyi sadece düşünmek bile, hemen çirkin ayrılık düşüncelerine sebep oluyordu, sonra da midem acı içinde kasılıyordu.

Yine de... elimde olmadan sürekli ona *bakıyordum*. Bütün o sakarlığını yitirip de ne zaman tamamen kusursuz hâle gelmişti? Şansım olsaydı onunla neler yapardım? Neredeyse on yedi yaşındaki Elliot, uzun hatlarla belirgin çizgilerden oluşan bir sanat eseri idi. Vücuduna nasıl dokunacağım ile ilgili hiçbir fikrim yoktu. Onu azıcık tanıyorsam, muhtemelen bana kendisi söylerdi. Muhtemelen erkek anatomisi üzerine rehber bir kitap verir, birkaç da diyagram çizerdi. O esnada göğüslerime bakarken.

Kıkırdadım. Başını kaldırdı.

“Neden bana bakıyorsun?” diye sordu.

“Ben... bakmıyordum.”

Kısa, duygusuz, inanmaz bir ses çıkardı. “Peki.” Boynunu esnetti, tekrar aşağı baktı. “Hâlâ bakıyorsun.”

“Sadece nasıl çalıştığını merak ediyorum,” dedim.

“Neyin nasıl çalıştığını?”

“Sen... Yani...” Elimle anlamlı bir hareket yaptım. “Erkeklerle ve... İşte, hani yani.”

Elliot kaşlarını kaldırdı ve bekledi. Ne hakkında konuştuğumu anladığı ânı gördüm. Gözbebekleri o kadar hızlı büyüdü ki gözleri simsiyah göründü.

“Bana *penislerin* nasıl çalıştığını mı soruyorsun?”

“Ell! Kız kardeşim yok benim, birinin böyle şeyleri anlatması lazım.”

“Benimle öpüşmeyi konuşmaya bile dayanamıyorsun ama kendimi tatmin ettiğimde nasıl olduğunu anlatmamı mı istiyorsun?”

Boğazımdaki heyecan dolu şişkinliği yuttum. “Tamam, boş ver.”

“Macy,” dedi Elliot, sesi artık daha yumuşaktı. “Neden orada, yaşadığın yerde erkek arkadaşın yok?”

Şaşkınlıkla bakarak bariz olanı söyledim. “Diğer erkeklerle ilgilenmiyorum.”

“Diğer erkeklerle mi?”

Hatamı fark ederek, “Yani,” dedim. “Kimseyle ilgilenmiyorum.”

“‘Diğer’ diyorsun: Bu, bir erkek var” -bir elini açtı, sonra diğerini kaldırdı- “ve sonra diğer erkekler var demek. Ama bu durumda, başkalarıyla ilgilenmediğini söyledin. Yani, ilgilendiğin tek bir erkek var, öyle mi?”

“Benimle münazaradaymış gibi konuşma.”

Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. “Kim o *tek* kişi?”

Ona uzun süre baktım. Derin bir nefes alırken bunun o kadar da kötü olmasına gerek olmadığını düşündüm. “Bütün erkekleri seninle karşılaştırdığımı biliyorsun. Yeni bir bilgi sayılmaz.”

Gülümsemesi genişledi. “Gerçekten mi?”

“Tabii ki karşılaştırıyorum. Nasıl karşılaştırmam ki? Hatırlarsan, sen benim en iyi her şeyimsin.”

“Mastürbasyon hakkında soru sorduğun en iyi her şeyin.”

“Aynen öyle.”

“Diğer hiçbir erkekle kıyaslanamayan, dilinin seninkine değmesine izin verdiğin en iyi her şeyin.”

“Doğru.” Bu gidişat hiç hoşuma gitmiyordu. Konu itiraflara doğru gidiyordu, itiraflar işleri değiştirirdi. İtiraflar, yalnızca nefes almalarına izin verildiği için duyguları yoğunlaştırırdı. İtiraflar aşka yol açardı ve aşkı itiraf etmek, kendini tren rayına bağlamak gibiydi.

“O hâlde belki de en iyi her şeyin, erkek arkadaşın olmalı.”

Ona baktım, o da bana baktı.

Düşünmeden konuştum. “Belki.”

O da “Belki,” diye fısıldadı.

GÜNÜMÜZ

Perşembe, 26 Ekim

Sabrina sözünü tutarak, benimle öğle yemeğinde buluşmak üzere Viv'i şehre getirmişti. İkimiz için de uygun olan ilk zaman, piknikten neredeyse iki hafta sonrasıydı. Bu süre zarfında, kendimi tamamen işe gömmüştüm. Böyle söyleyince garipti ama Sean'ı uyanık hâlde yalnızca üç kez görmüştüm.

Tabii kanepede uyuyor olmamdan da kaynaklanıyor olabilir.

Neden o son adımı atıp valizlerimi toplayarak Berkeley'ye geri dönmediğimi bilmiyordum. İşe gidiş gelişin yorgunluğu olabilirdi ya da geçmişimin, hâlâ orada yaşadığını bildiğim hayaletleri olabilirdi: O evdeki havanın her zerresinde annemle babam vardı.

Üniversiteye gittiğimden beri oraya toplamda sadece yedi gün geri dönmüştüm. Oraya adım atmak, zaman kapsülüne girmek gibi olurdu.

Wooly Pig'e girdiğimde Sabrina'nın yüzündeki ifade, bu sabah gözaltımdaki halkaları kapatmakta ne kadar başarılı olduğum hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Karşısına oturduğumda, "Bu ne yahu?" diye mırıldandı. "Ev-cil hayvan mezarlığından kalkıp gelmiş gibisin."

Gülerek önümdeki suyu kaptım. "Sağ ol."

"Böyle geleceğini bilseydim, sana espresso söyledim."

Elimi kaldırarak, "Kahve olmaz," dedim. "Bu hafta aldığım kalorilerin tek kaynağı kahveydi ve artık biraz... sulu bir şeye ihtiyacım var. *Smoothie* falan gibi bir şeye."

Menüye bakarken Sabrina'nın beni süzdüğünü hissettim.

Bana doğru eğilerek, "Peki, anlat bakalım ne var ne yok," dedi. "İki hafta önce görüştük ama bugün bambaşka birisin."

"Çok fazla çalışıyorum. Yoğun bir dönem, grip sezonu başlıyor." Düşünmeden, masanın yanındaki bebek arabasında uyuyan Viv'e baktım. "Ve Sean'la aramız da pek iyi değil."

"Öyle mi?" dedi ve bunu söyledikten sonra yüzüne bakmadım çünkü ifadesi de sözleri gibi coşkulu olursa neler hissedeceğimi bilmiyordum. "Ne oldu tam olarak?"

Yüzümde *bırak ya* ifadesiyle gözlerine baktım. "Sabrina."

"Ne?"

"Gerçekten böyle konuşmamıza gerek var mı?" Ağlamak üzereymişim gibi hissediyordum. "Neler olduğunu *biliyorsun* zaten." Elim kaldırıp parmaklarımla olayları saymaya başladım: "Sean'ı az buçuk tanıyorum. İki ay sonra nişanlanıyoruz. Saul'ün Yeri'nde Elliot'la karşılaşıyorum ve onu görmek... Bilmiyorum, sanki ruhuma atılan bir tekme gibi. Sonra ne mi oluyor? Elliot yeniden hayatıma giriyor ve sürpriz! Bir bakıyorum ki aslında Sean'la işler pek de iyi gitmiyor."

Sabrina başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi sessiz mi kalıyorsun? Duyunca mutlu olursun sanmıştım."

"Olay şu ki ben *senin* mutlu olmanı istiyorum. Geçen gün gördüğüm o kıvılcımı görmek istiyorum. Birisi sana sadece *baktığında* yanaklarının kızardığını görmek istiyorum."

"Sabrina, Sean'la mutluydum ben. Elliot yanımdayken daha *yoğun* şeyler hissetmem, o hislerin daha geçerli ya da daha mutlu olduğu anlamına gelmez."

"Gerçekten mi? Mutluluğun nasıl görüldüğünü biliyor mu-

sun? Aslında geçen gün bunu merak ediyordum. Piknikten önce seni hiç mutlu görmüş müydüm acaba?"

Bu sözler, beni on yıldır tanıyan birinden gelen şiddetli bir darbe gibiydi. "Şaka yapıyorsun herhalde."

Başını salladı. "Elliot yanımıza geldiğinde... Yemin ederim, seni o şekilde -bütün vücudunla- gülümserken ilk kez gördüm, o zamana kadarki kişiliğin hakkında her şeyi sorgulamama neden oldu."

"Vay be," dedim yavaşça. Bu sözleri... çok büyük sözler gibi hissettirmişti.

"Mutlu olduğunu sanıyorsun ama sadece hayatta kalıyorsun."

"Sabrina, hem asistanlık yaptığım hem de haftada seksen saatin üzerinde çalıştığım için böyle."

Başını kararlı şekilde sallayarak, "Hayır," dedi. Sandalyesinde geriye yaslandı ve yanına kahve kupasını da aldı. "Birinci sınıfı hatırlıyor musun?"

O zamanların soğuk gölgesinin üzerime değdiğini hissettim. "Eh."

"Seninle tanıştığımızdan beri, Elliot her saniye yanımızdaki üçüncü kişiydi. Bazen bana söylediğin şeyleri, yalnızca o yanında değil diye söylediğini hissederdim." Bu noktada cevap vermeye başladığımda elini kaldırdı. "Bu arada şikâyet etmiyorum. Benim hayatımda Dave'im vardı, sen vardın. Senin hayatında da ben vardım... Ama aynı zamanda onu da düşünüyordun; yaptığın her şeyde. Erkeklerle dışarı çıktığın zaman, sanki gece gizlice çıkıp geri dönüyormuşsun gibi bir hâlin oluyordu, sanki biri çıktığın randevudan dolayı sinirlenebilir gibi."

Uzun bir nefes vererek onu inceledim. Böyle yaptığı için, şimdiye kadar sadece hafızamın tozlu gölgelerinde yaşayan bu gerçekleri açık alana çıkardığı için ondan nefret ediyordum.

"Julian'la ilk kez yattığın zaman? Onu hatırlıyor musun?"

İnleyerek kahkaha attım. Hatırlıyordum. Birinci sınıfın ortalarıydı. Gitar çalan, uzun saçlı Julian kampüste yarı tanrı gibi bir şeydi, üçüncü sınıftaydı. Güzel, biraz kendini beğenmiş, dü-

şündüğü kadar derin olmayan bir çocuktuk ya da geriye dönüp baktığımda belki de sadece benim görüşüm böyleydi. Neden- se, ekim ayında peşimden gelmeye başlamıştı, bu da grubunun hayranlarını kışkandırmaya yetmişti. Sonunda onunla çıkmayı kabul etmiştim. O sırada, belki başka biriyle bir şeyler yaşama- nın Kaliforniya'daki her şeyi ortadan kaldırıp yok edebileceğini düşünmüştüm.

İlk buluşmamızdan sonra onun evinde seks yapmıştık. O sı- rada olanlar hakkında çok bir şey hatırlamıyordum ama aklımda kalan tek şey, şu anda bu yatakta olmak isteyecek en az on beş başka kadın olduğu ve muhtemelen işin bütününde oldukça ye- tenekli bir iş çıkardığıydı. Ancak sadece eve gidip top gibi kıvrı- labileyim diye işini bitirmesini beklemiştim.

Sabrina'yla paylaştığım odaya geri dönmüş, tek kelime etme- den, onun en sevdiği mor Docs ayakkabılarının üzerine kusmuş- tum, ardından histerik şekilde çökmüş ve Elliot hakkındaki her şeyi anlatmıştım.

"Zavallı Julian," dedim.

"Tatlıydı," dedi. "Ve bir süre de işe yaradı çünkü kendini vermedin. Sen *hiçbir zaman* kendini vermiyorsun, Macy. Aslında arkadaşın diyebileceğin sadece bir avuç insan var, geri kalan her- kesle yüzeysel ilişkiler kuruyorsun."

Söylediklerine karşı çıkmak istedim ama durdurmak için ukala şekilde elini kaldırdı.

"Bırak içimdekileri anlatayım, piknikten beri bu konuşma üzerine çalışıyorum."

Öfkeme rağmen gülümsedim. "Peki."

"Sean'ın harika bir adam olduğuna eminim ama Julian'la ya- şananların başka bir versiyonu aslında: Her şey yüzeysel. Elliot için hissettiklerini ona karşı hissetmiyorsun ama ilişkiniz kolay: Zaten bir daha öyle hissetmek de istemiyorsun."

Gergin bir hâlde başımı salladım. Sabrina, kendimde sorgu- lamaya başladığım şeyleri yüksek sesle söylediği için gerçekten suçlanamazdı.

“Ama yani, Mace,” dedi nazikçe. “Sence de biraz bencilce değil mi? Sadece vermeye istekli olduğun kadarını veriyorsun. Neyse ki bu sefer Sean kırıntılarla yetiniyor.”

Sandalyeme geri yaslandım. “Aman Tanrım,” dedim. “Gerçekten ne düşündüğünü söyle artık.”

Bana bakarak altdudağını ısırdı. “Yanıldığımı mı söylüyorsun?”

Ellerimle yüzümü ovarken, kendimi bütün hafta olduğumdan daha yorgun hissettim. “O kadar basit değil ve bunu sen de biliyorsun.”

Sabrina gözlerini kapattı, yavaşça nefes alıp verdi. Tekrar bana bakarak nazikçe, “Biliyorum, tatlım,” dedi. “Mesele şu ki... Elliot’tan düpedüz uzaklaşabileceğini iddia ediyorsun. Uzaklaşabilir misin? Uzaklaşamazsan, başka bir adamla nişanlı kalarak ne halt ediyorsun?”

“Biliyorum, biliyorum,” dedim midemde bir kaynama hissederek,

Sabrina’nın ifadesi yumuşadı. “Elliot’la nereye varabileceğini görmek istemiyor musun? Olabilecek en kötü şey, işe yaramaması ve artık hayatında olmaması. Böyle bir şeyi atlatabileceğini biliyorsun. En azından asgari düzeyde.”

Masada çatalımı çevirdim.

“Sean’la kalmaya devam etmenin sebebi ne?”

Ciddi bir cevap istediğini biliyordum ama artık bu konuşmanın yoğunluğundan usanmıştım. “Evinin yeri çok uygun.”

Viv’in uykusunda irkilmesine neden olacak şekilde kahkaha attı. “Cehennemde seni beklerken yastıklarını kabartıyorlar, Macy Lea Sorensen.”

“Cehennemde kimseye yastık falan verdiklerini sanmıyorum,” dedim gülümseyerek ona bakarken. “Şaka yapıyorum. Sadece bu yeni şüphelere güvenmekte zorlanıyorum çünkü birkaç hafta önce Sean’la gayet mutluydum. Ya sadece geçici bir durumsa?”

Şüpheci bir “Hmm hmm” sesi çıkardı.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Lütfen ama."

"Sana lütfen ama. Haklı olduğumu biliyorsun. Sean kolay, anladım. O kaktüs ve Elliot da orkide. Bunu da anlıyorum. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Sadece bu konuda testis gibi davranma," dedi. Sabrina zayıf anlamında *kız gibi* kelimesini kullanmaktan hoşlanmıyordu, özellikle de dört buçuk kiloluk bebeğini eski usul doğurduktan sonra öyle ifadelerden nefret etmeye başlamıştı. "Elliot'la öpüşmeyi düşündüğün zaman neler hissediyorsun?"

Bütün vücudum sıcaklıkla patladı ve bunun hemen yüzüme yansıdığını fark ettim. Elliot'la öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu *biliyordum*. Boşaldığında nasıl ses çıkardığını biliyordum. Sertleştiğinde ellerinin nasıl vahşi ve gezgin hâle geldiğini biliyordum. Dokunmayı, öpmeyi ve haz vermeyi nasıl öğrendiğini biliyordum çünkü benimle birlikte öğrenmişti.

Kısa süreliğine yaşamış olsam da bütün bunların ne kadar iyi olduğunu biliyordum.

"Cevap vermene gerek bile yok." Garson siparişlerimizi almak için geldiğinde arkasına yaslandı.

Garson tekrar gittiğinde telefonum çantamda titredi, gülerek çıkardım. Piknikten beri konuşmadığım Elliot'tan bir mesajdı.

Yılbaşı için Sean'la konuştun mu?

Benimle gelmeni çok isterim.

Bunu, planlamak istemediğin düşün için araştırma yapma şansı olarak düşün.

Telefonumu Sabrina'ya çevirerek gösterince gülüp başını salladı. "Müdahale tamamlanmıştır."

GEÇMİŞ

Cumartesi, 14 Ocak
On bir yıl önce

Elliot yere yayılmıştı, şiltenin üstündeki yeni, tüylü yastığı çekip başının altına yerleştiriyordu. Saat neredeyse öğleden sonra iki olmuştu, babamla ikimiz Volvo'nun kaputunun altından çıkan korkunç kuru tıkırtılar yüzünden buraya kadar zar zor gelebilmiştik. Babamla Bay Nick arabayla uğraşırken, Elliot'la ikimiz ön basamakta kalan soğuk tavukları yemiştik. Evin sıcaklığına geri dönünce, bütün bölümü okumaktan ziyade şekerleme yapma olasılığım daha yüksekti.

Elliot'ın sesi, geçen hafta sonuna göre bile daha kalın geliyordu: "En sevdiğin kelime?"

Gözlerimi kapatıp düşündüm. "*Çileli.*"

"Vay be." Elliot duraksadı, ona baktığımda merakla bana bakıyordu. "İğneli bir cevap oldu. Güncel bilgi?"

Ayakkabılarımı çıkardım, biri neredeyse başına değecekti. Son bir saattir birlikteydik ama mavi duvarlı, yıldızlı dolabın içinde, Elliot'ın sıcak ve iri bedeni yanımda olunca, içimdeki her şeyin gevşediğini hissediyordum. Dokuzuncu ve onuncu sınıfta işler zordu ama on birinci sınıfta? Kesinlikle en kötüsü bu yıld.

"Kızlar berbat. Dedikoducular, küçük hesaplar peşindeler ve berbatlar," dedim.

Elliot kitabındaki yerini işaretleyip kapattı, yanına koydu. "Ayrıntı ver lütfen."

"Arkadaşım Nikki vardı ya?" dedim. "Ravesh adında birinden hoşlanıyor. Ama Ravesh bahar balosuna beni davet etti. Hayır dedim çünkü o benim sadece arkadaşım ama Nikki yine de bana kızıyor, sanki Ravesh'in ona değil de bana sorması benim suçummuş gibi. Sonra arkadaşımıza dedi ki-

"Nefes al."

Derin bir nefes aldım. "Arkadaşımız Elyse'e şöyle demiş: Bana sorsun diye ben Astrid'e Ravesh'le gitmek istediğimi söylemişim, sonra da onu reddetmişim. Elyse'e böyle anlatmış. Elyse de ona inandı, artık Nikki de Elyse de benimle konuşuyor."

"Ne Nikki ne de Elyse seninle konuşuyor," diye düzeltti, bakışlarımdan sonra alçak sesle özür dileyip ekledi: "Belli ki Elyse de Nikki de sürtükler."

Güldüm, sonra daha da çok güldüm. Dolapta her şey çok kolay geliyordu. Neden kendimi hep böyle hissetmiyordum?

Elliot çenesini kaşırken beni izledi. "Bahar balosuna *beni* götürmelisin."

"Gelir miydin? O tarz şeylerden nefret ediyorsun."

Elliot başını sallayıp dikkat dağıtıcı şekilde dudaklarını yaladı. "Gelirdim."

"Herkes seninle tanışmak istiyor." Tadını hayal ederken gözlerimi ağzından alamadığımı fark ettim.

"O zaman, tamamen dengesiz bir durum. Benim herkesle tanışmak gibi bir isteğim yok." Gülümsedi. "Ama seni pijama, kot ya da şort dışında bir şeyle görmek istiyorum."

"Gerçekten benimle bahar balosuna gelir miydin?"

Başını yana eğdi, kaşları çatılmıştı. "Seni saçma bir baloya götürmek isteyebileceğimi kabul etmek bu kadar mı zor?"

"Neden?"

“Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın, Macy ve senin o saçma suskunluğuna rağmen-”

“Güzel aliterasyon.”

“-ben seni istiyorum. Birlikte olmak *istiyorum*.”

Midem heyecan ve endişeyle ters döndü. “Başka kızları öpüyorsun.”

“Nadiren.”

“Yani, sonuçta *öptün*.”

“Seni öpebilseydim tabii ki başka kimseyi öpmezdim.”

İç çektim, dudağımı ısırdım ve huzursuzca kıpırdandım. “Neden herkes senin gibi olamıyor?”

“Dünyanda o kadar çok yer kaplayabilirim ki herkes öyleymiş gibi hissettirebilirim.”

Ona bakıp tanıdık bir ihtiyaç kabarcığını bastırarak hafifçe gülümsedim. Elliot’ı gerçekten, bütün kalbimle sevdiğimi görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

“*Senin* en sevdiğin kelime ne?” diye sordum.

Bir anlığına düşünürken altdudağını ısırdı. Ardından sessizce, “*Eziyet*,” dedi.

GÜNÜMÜZ

Çarşamba, 8 Kasım

Sabrina'yla öğle yemeği sırasında gelen o tek mesajdan sonra, Elliot'la olan durum kartopu gibi büyüdü ve lisede bile yapmadığımız bir şeyi yapmaya başladık: Neredeyse her gün konuşmak. Belki sadece birkaç dakika. Bazen sadece mesajla. Ama varlığını neredeyse sürekli hissediyordum, kendime ne kadar açıklamaya çalışırsam çalışayım, düşüncelerimdeki o yumuşak rahatlama uğultusunun onunla ilgili olduğunu biliyordum.

Muhtemelen bununla bağlantılı olarak, Sean'la olan durum... en iyi ihtimalle garipti. Hiç tartışmamıştık. Ne yaptığımızla ilgili tek bir konuşma bile yapmamıştık. Onları uyanık yakaladığımda, Phoebe beni görünce mutlu olmuş gibi görünüyordu, Sean da mutlu görünüyordu. Eminim yarın büyük bir düğün planlasam Sean yine de mutlu bir şekilde gelirdi. Eminim planı süresiz olarak ertelesem, Sean sebebini asla sormazdı.

Ayrıca eminim ki ayrılısam, o durumda da hâlinden memnun olurdu.

Bir parçası olduğum en tuhaf ilişki buydu ama bir yandan da lanet olsun, öyle *kolay* olabilirdi ki. Benden hiçbir şey talep etmiyordu, kalbimden hiçbir katılım gerektirmiyordu ve hiç şüphem

yoktu ki o da bana *ihitiyaç* duymuyordu. Seks, maddi güvenlik, başımızı sokacak bir çatı ve akşam yemeğinde ufuk açıcı sohbetler sağlayan bir ilişkimiz olabilirdi ama onun dışında tamamen ayrı hayatlar yaşayabilirdik.

Fakat asıl gerçekler -birbirimize gerçekten âşık olmayışımız, hiçbir zaman olmadığımız ve bu eksikliğin beni rahatsız etmesi- küçük farkındalık damlaları hâlinde gelmiyordu. Birdenbire, keskin siyah-beyaz hâlde *beliriyorlardı*, lavaboda birbirimizin etrafında nezaketle hareket ederken gülümseyip durduğumuz her defasında *bağırıyorlardı: Bu İlişki Cidden Bitmiş Durumda.*

Bundan bıkmıştım artık. En iyi çıkış yolunu bulmak için yanıp tutuşuyordum. Ne yazık ki Sean'ın en büyük tepkisinin hayal kırıklığı olmasından korkuyordum. Ben ona ne kadar uygunsam, o da bana o kadar uygun bir sevgiliydi ama onun durumunda, daha fazlasına ihtiyacı olmayabilirdi: Hayatının aşkı, altı yaşındaki kızı biçiminde hâlihazırda yanındaydı.

İyi bir başlangıç, şehirde kendi başıma yaşayacak kadar param olduğundan emin olmak gibi görünüyordu. Nadiren kullandığım bir izin günü alıp, aylardır ertelediğim şeyi yapmak için El Cerrito'ya gittim: finans danışmanımla görüşmek. Daisy Milligan babamın eski finans üstadıydı. Becerileri hakkında özel bir bilgim olmasından çok, duygusallık ve tembellik yüzünden iletişimi koparmamıştım.

Yine de yetmişine yaklaşmasına rağmen, bana güven fonumdaki varlıklarım hakkında (ev onarımlarıyla vergileri karşılamaya yetecek kadar ama fazlası yoktu) ve neden evlerimden birini satmam gerektiği hakkında (iki mülke sahip olmaktan çok emeklilik hesabına ihtiyacım olduğu için) ders verirken neredeyse hiç dosyama bakma ihtiyacı duymadı. San Francisco'da yaşadığımı ve Berkeley'deki evden kira geliri bile elde etmediğimi söylemeye cesaret edemedim.

Para konuşmaktan nefret ediyordum. Daha da çok nefret ettiğim şey, mali açıdan ne kadar kötü organize olduğumu görmektir. Sonrasında kendimi biraz gergin ve huzursuz hissettim

ve Elliot günümün nasıl geçtiğini soran bir mesaj atınca, körfezin onun tarafında olduğumu söylediğimde... buluşmak oldukça bariz bir seçenek gibi görünüyordu.

Berkeley'deki Fatapple'ın Yeri'ni önerdi, oranın evime ne kadar yakın olduğundan habersizdi tabii. Bu yüzden onun yerine, Berkeley tepelerinin zirvesindeki Tilden Park'ta, Wildcat Deresi Patikası'nın girişinde buluşmayı önerdim.

Buluşma yerimize ondan önce vardım. Arabamın dışında, rüzgârla savaşmak için polar montumu boynuma kadar çektim. Sis tepelerin üzerinden yuvarlanıyor, gri ufkun her seferinde birkaç santim kadar vadinin içine çöktüğü izlenimini veriyordu.

Tilden'ı çok seviyordum, buraya annemle birlikte geldiğimiz pek çok anım vardı: midillilere bindiğimiz, Küçük Çiftlik'te inekleri beslediğimiz. Annem öldükten sonra babamla neredeyse her hafta sonu göletteki ördekleri beslemeye gelirdik. Sessiz sessiz oturur, suya ekmek parçaları atar, ördeklerin birbirleriyle rekabet ederek yakalayışlarını izlerdik.

Tilden'm yarattığı nostalji, Elliot'ınkilerle birleşip kanımda güçlü bir karışım oluşturarak, içimden geçip gitti. Her ne kadar Elliot'la ikimiz buraya birlikte hiç gelmemiş olsak da gelmişiz gibi hissediyordum. Sanki o benim hücre çekirdeğimin bir parçasıymış, DNA'ma dolanmış gibiydi.

Bu yüzden otoparktaki sisin içinden çıkarak uzun, gevşek adımlarıyla ve dar siyah kot pantolonuyla bana doğru geldiğini görmek... kaygımın öylece... buharlaşmasına neden oldu.

Bariz bir aydınlanma ânında Sabrina'nın haklı olduğunu fark ettim: Onun yokluğunda *yaşamıyordum*. Sadece hayatta kalıyordum. Bu hayatı bir şekilde onunla paylaşmak istiyordum. Sadece... öyle bir hayat nasıl görünür, hiçbir fikrim yoktu.

Kolunu arkamdaki sırtlığın üzerine uzatarak, yanıma banka oturduğunda ruh hâlimi okuyormuş gibiydi. "Merhaba. Her şey yolunda mı?"

Ona sarılma dürtüsü neredeyse felç ediciydi. "Evet, sadece... uzun bir gün oldu."

Elliot güldü, eliyle atkuyruğumu nazikçe kavrayıp hafiften çekti. "Ve daha sadece öğlen oldu."

"Babamın eski finans danışmanıyla görüştüm."

Diğer eliyle yukarı uzanıp kaşını kaşdı. "Öyle mi? Nasıl geçti?"

"Evlerden birini satmamı istiyor."

Elliot sessizliğe gömüldü, söylediklerimi sindiriyordu. "Böyle olması sana kendini nasıl hissettiriyor?"

"Pek iyi değil." Ona baktım. "Ama haklı olduğunu biliyorum. İkisinde de yaşamıyorum. Sadece ikisinden de kurtulmak istemiyorum."

"İkisi de pek çok anı taşıyor. Hem iyi hem de kötü."

İşte böyle, her şeyin özüne hemen inmişti. İlk kez annemi sorduğu zamandan beri, yumuşak ama amansızdı.

Bir bacağıma yukarı çekip ona döndüm. Çok yakındık ve dışarıda, halka açık bir parkta olmamıza rağmen, etrafımızda kimse yoktu, o yüzden çok içli dışlıymışız gibi hissediyordum. Gözleri bugün kahverengiden çok yeşildi. Bu sabah tıraş olmamış gibi hafif sakallıydı. Uzanıp çenesini avuçlamamak için elimi dizlerimin arasına koydum.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Elliot'ın gözleri kısaca ağzıma kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Her zaman."

"Sence ben duygularımı içimde mi tutuyorum?"

Doğrulup sanki bir tanığa ihtiyacı varmış gibi etrafına baktı. "Ciddi bir soru mu bu?"

Şakayla onu ittim, o da canı acımış gibi yaptı. "Sabrina, insanları kendimden uzak tutma alışkanlığım olduğunu söyledi."

Kelimelerini dikkatle seçerek, "Şey," dedi. "Benimle her zaman konuşurdun ama sanki başka hiç kimseyle konuşmuyormuşsun gibi bir hisse kapılırdım. Yani, belki hâlâ öyledir?"

Bir araba geçti, dizel motoru parkın içinde gürültüyle çalışıyordu, dikkatimiz bir anlığına birbirimizden ayrılıp çimenlerle çevrili alana kaydı. Hayvan seslerinin hafif yankısı, yukarıdaki toprak yoldan, Küçük Çiftlik'ten bize kadar ulaşıyordu.

Ben cevap vermeyince devam etti. "Yani, belki şu anki durumumuzdan dolayı taraflı bakıyorumdur ama sanki gerçekten... bir şeylerden bahsetmiyorsun gibi hissediyorum. Ve belki hadimi aşıyorumdur ama Sean'ın da öyle biri olduğunu düşünüyorum."

O kısmı görmezden gelmeyi seçtim, Elliot'la Sean hakkında konuşmaktan tamamen kaçınmak istiyordum. Artık ne yapmam gerektiğini biliyordum ama önce Sean'la konuşmamam haksızlık olurdu. Profesyonel şekilde konuyu değıştirerek, "Eskiden babamla konuşurdum," dedim. "Seninle konuştuğum gibi değildi belki ama okul hakkında. Ve annem hakkında."

"Evet ama biz şu *andan* bahsediyoruz," dedi. "Her zaman biraz içine kapanıktın ama şimdi kimse var mı? Sabrina'dan başka?"

"Sen varsın." Garip bir sessizlikten sonra ekledim: "Yani... *artık* varsın." Bir duraksama daha. "Yeniden."

Elliot'ın ifadesi ciddileşti ve yerden bir dal parçası aldı, dirseklerini dizlerine dayayıp dalı parmaklarıyla çevirdi. Huzursuzdu.

Biliyorum-

Biliyorum-

Neyin geleceğini biliyorum.

"Macy?" Omzunun üstünden bana baktı. "Sean'ı seviyor musun?"

Böyle bir sorunun geleceğini biliyordum, evet ama sorusunun ağırlığı yine de beni yerimden kaldırıp banktan iki adım uzağı itti.

Ayağı kalkmadan yumuşak bir sesle, "Seni daha önce âşıkken gördüm," dedi. "Ona âşıkmuşsun gibi görünmüyorsun."

Cevap vermememe rağmen yine de içimi okumuştu.

"Anlamıyorum," diye homurdandı. "Neden *onunlasın*?"

Yüz ifadesini yakalamak için tekrar ona döndüm; kaşları çatılmış, ağzı duyguyla gerilmişti. Kelimeleri kulağı fazla melodramatik gelmeyecek şekilde bir araya getirmek için birkaç defa nefes alıp vermem gerekti.

“Çünkü,” dedim. “Duygusal olarak darmadağın insanların, çok berbat bir anlaşmasını yapmıştık -herhalde yakın zamana kadar adı konmamıştı- birbirimize yalnızca kendimizin bir kısmını veriyorduk. Onu kaybetmek beni hiçbir şekilde yıkmazdı.” Başımı sallayıp ayakkabıma baktım, topuğumla toprağı eşeledim. Elliot kendini koruma içgüdülerime dokundukça az önce yaşadığım güçlü, paylaşılan yaşam hakkındaki aydınlanmamın yavaşça solmaya başladığını hissettim. Sabrina’nın haklı olmasına sinir oluyordum. İlk refleksimin kozama çekilmek olmasına sinir oluyordum. “Kulağına kadar korkakça geldiğinin farkındayım ama birini gerçekten sevip sonra kaybetmeyi bir daha kaldıramam sanırım.”

Elliot soru değilmiş gibi sessizce, “Canım o kadar yaktı,” dedi. “Yaptığım şey. Bunu ne zaman *konusacağız?*”

“Sadece *seni* kaybetmedim,” diye hatırlattım.

Durdum, nefes almak için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Elliot’ı son gördüğüm zamana dair anılar eskiden midemi bulandırırıldı. Artık sadece vücudumdan dalgalı bir sarsıntı olarak geçiyorlardı.

Durumu anlamlandırmaya çalıştığını görebiliyordum. Yüzümü inceliyor, kelimeleri zihninde evirip çeviriyor, sanki bir şeyi kaçırdığını biliyor gibi farklı açılardan bakıyordu.

Ya da belki de sadece paranoyaklık ediyordum.

“Hikâyesi ne?” diye sordu.

“Sean’ın mı demek istiyorsun?”

Elliot başını salladı, yerden başka bir dal parçası aldı. “Evli miydi?”

“Evet. Kadın finans sektöründeymiş, bir iş seyahatinde koka-in bağımlısı olmuş.”

Başı birden havaya kalktı, gözleri şok içindeydi. “Gerçekten mi?”

“Evet. Berbat, değil mi?” Arkasına, otoparka doğru baktım. “Yani, sanırım onun için olayın bir kısmı şu: Bir kızı var ve Ashley’yi hiçbir zaman tam olarak arkasında bırakamadı. O yüzden... birbirimize gerçekten *ihtiyaç* duymadan kalıcı bir şeyin içine girmek, ikimiz için de çok kolay oldu.”

Elliot öne doğru eğildi. "Macy."

"Elliot."

"Phoebe yüzünden mi *kalıyorsun*?"

Gerçekten şaşkın hâlde yüzüne baktım. "Ne?"

"Phoebe."

"Hayır, ismi duydum. Sadece nasıl- Ah." Ne demek istediğini anladım. "Hayır."

"Yani, annesi olmayan küçük tatlı bir kız..." Bunu, orada kalmamın açık bir nedeniymiş gibi söylüyordu ve evet, dışarıdan bakınca neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum. Ama onları tanımıyordu.

"Bana ihtiyacı yok," diyerek onu temin ettim. "Harika, ilgili bir babası var. Ben sadece..." Emin olamadan elimi havada salladım. "Bir *aksesuarım*. Yani, dürüst olalım: Nasıl 'anne' olunacağını gerçekten bilmiyorum, o yüzden benden bir şey bekliyor gibi de görünmüyor."

Elliot hafifçe homurdandı, yavaş yavaş ve metodik şekilde parçaladığı dal parçasına baktı. "Peki."

Ters ters yüzüne baktım. "'Peki' ne demek şimdi?"

"Peki demek."

"Bu kadar uzun uzun düşündükten sonra 'peki' diyemezsin. Tepeden bakan bir 'peki' oluyor."

Gülüp dal parçasını yere attıktan sonra bana baktı. "Peki."

Bu bir meydan okumaydı. Benimle uğraşmak istiyordu, anlayabiliyordum.

"Lanet olsun." Dönüp eğitim merkeziyle arkasında toplanan gri bulutlara baktım.

Sessizce, "Regl olduğunda bir anneye ihtiyacı olabilir," dedi. "Ya da arkadaşları ona kötü davrandığında."

"Belki de onun yerine, dolabın içinde kendisini dinleyen bir arkadaş olur," diye karşılık verdim, sonra yüzüne bakmak için şüpheyle başımı çevirdim. "Neden Sean'la kalmamı sağlamaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum? Ters psikoloji mi uyguluyorsun?"

Gülümseyerek pes etti. "Hadi, başka bir şeyden bahsedelim. En sevdiğin kelime?"

Tenimin üzerine bir sıcaklık dalgası yayıldı. Tamamen hazırlıksızdım, zihnim durdu ve birden hiçbir kelime yoktu, hiçbir yerde.

"Düşünmem gerek. Seninki?"

Elliot'm kahkahası kalın, alçak bir uğultu gibi çıktı. "*Melodik.*"

Burnumu buruşturdum. "Söylemesi zor gibi."

Kelimelerine anlamlı bir ton katarak, "Kesinlikle öyle, haru-mefendi," diye homurdandı.

Bunun üzerine ona bir çakıl taşı fırlattım.

Banktan kalkıp bana doğru yaklaşıırken, "Sesin *melodik* bir tınıya sahip," diye mırıldandı. "Lütfen ama. Sıra sende. Üzerine fazla düşünemezsin, numaracı. Kuralları biliyorsun."

Ağzıma bakarken dudaklarının aralanışını izledim. Dilinin dışarı çıktığını gördüm.

"*Saplantılı aşk.*"

Onun gibi başka bir kelime yok: *Başka birine saplantılı şekilde tutulma hâli.*

Elliot'ın gözleri benimkine sıçradı, gözbebekleri göle düşen mürekkep damlası gibi büyüdü. "Çok kötüsün."

"Kötülük yapmaya çalışmıyorum."

Patika işaretine doğru başını salladı, beni peşinden gelmeye davet etti. Yoldan aşağı yürüdük ve bu yürüyüş bana onunla Armstrong Ormanı'nda ya da yazın kurumuş dere yatağında yürümeyi hatırlattı. Ne kadar tuhaftı, bir ömür önceymiş gibi geliyordu ama aynı zamanda iki hafta önceymiş gibiydi de. Adımlarımız yavaşça, çakılların üzerinde birlikte ilerleyen *hışır... hışır... hışır* sesine dönüştü. Benimkine uydurmak için adımlarını kısaltmıştı.

"Mutlu muydun?" diye sordum.

Sorum o kadar aniden gelmişti ki biraz afallamasını bekledim ama hiç öyle bir hâli yoktu. "Mutlu olduğum anlar oldu, evet."

Bu cevap hoşuma gitmedi. Onun neşeli olmasını, sevilmesini, kendisine hayran olunmasını, her zaman dopdolu bir hayat yaşamasını istiyordum.

“İtiraf edeceğim,” diye ekledi. “Senin yakınında olunca daha çok öyle hissediyorum.”

Bunu sağlayacak güce sahip olduğumu bilmek baş döndürücüydü.

“Sen mutlu muydun?” diye sordu.

“Değildim,” derken yüzümün yan tarafına baktığını hissettim. “Bana bunu seninle yan yana olmak fark ettirdi.” Ormanın ortasında minicik, kaygan bir köprüde durup birbirimize baktık. “Sen bana o kadar çok şey hissettiriyorsun ki,” diye fısıldadım.

Elini kaldırıp atkuyruğumu nazıkçe avucundan geçirdi. “Ben de aynı durumdayım. Hep böyleydi.” Elini kaydırıp saçımın ön kısmını avucuyla düzeltirken mırıldandı: “Bu arada, seni Sean’la kalman için ikna etmeye çalışmıyordum. Sadece kendine fazla yüklendiğini düşünüyorum.”

Gözlerimi kuşkuyla kıstım. “Ben mi?”

Başını sallayarak, “Bence Sean’la birlikte olduğun için kendini hırpalıyorsun,” dedi. “Phoebe’yi ve... şeyi o yüzden sordum.”

“Ashley’yi mi?”

“Evet. Ashley.” İşaretparmağının ucuyla gözlüğünü itip önümüzdeki sık ağaçlara baktı. “Onunla sadece kolay olduğu için birlikteymişsin gibi davranıyorsun. Ama bazı yönlerden o, bu hikâyede baban gibi ve sen de annenin ardından gelen kadın gibisin. Sean’ın verecek çok şeyi yok ama nedenini anlıyorsun. Sonuçta kimsenin yerini almaya çalışmak istemezdin.”

Şok içinde ona baktım. Elliot sadece birkaç cümlede, Sean’la birlikte olmamın neden mantıklı olduğunu açıklamakla kalmamıştı, aynı zamanda kendisinin -Elliot’ın- benimle ilgili bu şeyi gerçekten anlayan tek kişi olduğunu da kanıtlamıştı. Ben bile bu gerçeği şu âna kadar fark etmemiştim.

“Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Her şeye rağmen?”

Elliot bana bakarken başını yana eğdi. Elbette o durumu böyle görmüyordu. O sadece kendi ihanetini biliyordu, benimkini değil. “Çünkü seni seviyorum?”

Duygularla boğazım düğümlendi, kelimeleri çıkarabilmek

için birkaç kez yutkunmam gerekti. "Sanırım şimdiye kadar ne kadar hissizleştığımı fark etmemişim. Ya da belki de umursamamışım."

Bu sözümün ona fiziksel olarak nasıl çarptığını gördüm. "Mace..."

Kulağa ne kadar berbat geldiğini düşünüp kasvetli bir kahkaha attım. "Korkunç, değil mi?"

Birden öne atıldı, beni göğsüne çekti. Bir eli başımın arkasını kavradı, diğeri omuzlarımı sardı ve sanki on yıldır gerçekten ağlamamışım gibi hissettim.

GEÇMİŞ

Cumartesi, 31 Haziran

On iki yıl önce

Babamla ikimiz, Healdsburg'da geçirilecek yaz için bütün hayatımızı toparlayıp yola çıktık. Mideme gergin bir tırmalanma hissi yerleşmişti. Bu yaz her şey farklı geliyordu: On birinci sınıfı bitirmiştik, son sınıf olmanın eşiğindeydik. Okul daha ilgi çekici, arkadaşlar daha az dramatik görünüyordu. Ve Elliot'la bahar balosuna birlikte gitmemiş olsak da -aslında ben hiç gitmemiştim- yaz mevsimi her zaman aramızdaki şeylerin köklü biçimde değiştiği zaman gibiydi.

On yedi yaşındaydım. Elliot neredeyse on sekiz yaşındaydı. Geçen yaz öpüşmüştük. Hislerimizi itiraf etmiştik. Ve o zamandan beri bana farklı bakıyordu: Korunması gereken biri gibi değil de yutulacak bir şeymişim gibi. Her ne kadar eskiden olduğumuz türde arkadaş olarak kalabileceğimizi düşünmeye çalışsam da ben de daha fazlasını istediğimi biliyordum. Zaten hayatımdaki en önemli iki insandan biriydi. Onu kaybetmekle ilgili endişelenmek yerine, nasıl hayatımda tutacağımı düşünmeye odaklanmalıyım.

Varışımızdan sonraki cumartesi günü odaya girdiğinde, köşedeki yastıkların üstüne yayılmış vaziyetteydim.

"Merhaba," dedi.

Sesini duyar duymaz fırlayıp ona koştum, kollarımı boynuna doladım. Bu seferki farklı bir tür sarılmaydı. Her zamanki gibi dikkatli, omuzlarımızın değdiği ama başka hiçbir yerimizin temas etmediği üçgen sarılmalarımızdan değildi; göğsümden karnıma, kalçalarıma kadar bütün ön tarafımı onunkine bastırdım. Elbette Elliot'ın birkaç hafta önce, en son eve geldiğimizdeki Elliot'la aynı insan olduğunu biliyordum ama yazın nasıl geçeceğine dair bütün o gergin takıntılarımdan sonra, ben kendimi artık aynı Macy gibi hissetmiyordum.

Bir an dondu, sonra küçücük, kusursuz bir rahatlama homurtusuyla karşılık verdi. Eğilip kollarını vücuduma doladı, başımın tepesine sessizce, "Hey," diyerek nefes verdi.

Birkaç nefes boyunca her şey durdu, bütün dünyam Elliot'ın kalbinin benimkine karşı atışı ve elinin belimin alt kısmına yayılışıydı.

Boynuna doğru, "Yaz geldiği için çok heyecanlıyım," dedim.

Elliot geri çekilirken hâlâ gülümsüyordu. "Ben de." Aramızdaki o nefessiz sessizlik işte yine oradaydı. Sonra elinde iki kitap sallayarak sessizliği bozdu. "Sana okuyacak bir şeyler getirdim."

"Kütüphanemiz için bir şeyler mi?"

Alayla güldü. "Aslında hayır. Bunları açıkta bırakmak istemeyebilirsiniz."

Sözleri beni şaşırttı, ta ki kapaklara bakana kadar: Anaïs Nin'in *Venüs Üçgeni* ve Henry Miller'ın *Tropic of Cancer* (Yengeç Dönencesi) isimli kitapları.

Kitapkurdu olduğum için bunların lise kütüphanesinde bulabileceğim kitaplar olmadığını zaten biliyordum.

Onay arayarak, "Bunlar ne?" diye sordum.

Omuz silkti. "Erotik edebiyat."

"Ne zaman aldın bunları?"

"Birkaç yıl önce. Ocak ayında okudum."

Zar zor yutkundum. Elliot'la aramızda bir şeylerin kesinlikle değiştiğini fark ettikten sonra, bu kitaplar elimde tuttuğum kavurucu taşlar gibiydi.

Elliot şiltenin üzerine uzandı. "Erkeklerle seks hakkında merakların var, belki okumak istersin diye düşündüm."

Bütün yüzümün ısındığını hissettim, gözlerinden kaçınarak kitapları geri verdim. "Şey, gerek yoktu."

İleriye doğru bir adım atmaya hazırdım. Ama seks ve Elliot fikri başımın dönmesine yetmişti.

Kuşkuyla, "Gerek mi yok?" diye sordu.

"Hoşuma gitmezler bence." Sesim kalın çıkıyordu, yalan dilimden kolayca akmak istemiyordu.

Küçük bir sırtışla, "Tamam. Ben çoktan okudum ikisini de," dedi Elliot. "Senin için de uygunsa burada bırakayım."

Tatil başlayalı bir hafta olmuştu ve pes ettim. İsimsiz kitap sırtları bana bakıp meydan okuyordu. Onları rafın üzerine, *Otostopçunun Galaksi Rehberi* ile *Zen ve Motosiklet Bakım Sanatı*'nın arasına koymuştum: Başka bir deyişle isterse evine götürebileceğine dair bir ipucu olarak, doğrudan Elliot'm bölgesine.

Merak etmediğimden değildi. Alıp okumak için can atmadığımdan da değildi. Fakat Elliot her gün önümde uzanmış, boş boş karnını kaşıyor veya ayaklarını üst üste koyuyordu, bu hareket bir şekilde kotunun düğmelerinin altındaki şeyi yeniden tanımlayıp vurguluyordu. Gerçekten daha fazla erotik kitaba ihtiyacım olup olmadığından emin değildim.

Ne yazık ki, önce *Venüs Üçgeni*'ni okudum. Güneş doğarken başladım, -aklımca- Elliot gelmeden saatler öncesiydi.

Ama her zamanki gibi, sanki neler yaptığımı biliyormuşçasına geldi.

Kapıdan, "Oo. Ne okuyorsun?" diye sordu. Arkasından gelen zayıf gün ışığı odamı zar zor aydınlatıyordu, omuz genişliğiyle ışığın büyük kısmını engelliyordu.

Yanaklarımda yükselen ısıyı görmezden gelip kendime hatırlatmam gerekiyormuş gibi kapağa baktım. "Ah. Bana verdiğin kitaplardan biri sadece."

"Ah," deyince sesindeki tatmin olmuş sırtışı duydum. "Erken de kalkmışsın. Hangisi?"

İsmiini söylemek istemeyerek ve yüzümün kızardığını bildiğim hâlde rahat görünmeye çalışarak kitabı kaldırıp ona doğru salladım.

"Dolaba yanına gelsem sorun olur mu?"

"Nasıl istersen." Sırtüstü dönüp okumaya devam ettim.

Vay be.

Kelimeler, neredeyse düşüncelerimin mahremiyeti için bile fazlaydı. Cinsel şeyleri her zaman soyut şekillerde, dille değil görsellerle düşünürdüm. Ve daha da yoğun şekilde? Bunları okurken Elliot'ı hayal ettiğimi fark ettim. Yanıma gelip bana dokunmasını, neler söyleyebileceğini ya da nasıl görünebileceğini hayal ediyordum. Ama *titremek, arzuyla işkence görmek ve onu boşalana kadar içime çekmek* gibi kelimeleri hiç düşünmemiştim.

Beni izlediğini hissedebiliyordum ama yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Düşünceli şekilde, "Hmm," dedim. "İlginç."

Elliot sessiz bir kahkaha attı.

Biraz sonra alaycı şekilde, "Ne okudun az önce?" diye sordu. "Gözlerin kafandan fırlayacak."

"Erotik edebiyat sonuçta," dedim. "Erotik bir şey okuduğum açık."

"Paylaş."

"Hayır."

"Evet."

"Rüyada görürsün."

Kitabına dönerek, "Utanman sorun değil," dedi Elliot. "Zorlamayacağım."

Yoğun şekilde utanmıştım. Ama aynı zamanda heyecanlanmıştım, şaşırmıştım. Cinseldi ama çok da kişisel değildi. Daha fazla duygu katmak istedim. Eller Elliot'ın elleri oldu. Kadının elleri benim ellerim oldu. Sayfada olmayan duyguları hayal ettim. Elliot okurken de aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ettim ve her şeyin ne kadar... mesafeli görüldüğünü fark edip etmediğini.

Titrek bir nefes alıp okudum: "Ve böylece Venüs, denizden bu küçük tuzlu bal özümü doğdu ki onu, bedeninin karanlık köşelerinden sadece okşamarlar ortaya çıkarabilirdi."

Elliot kitabına bakarken kaşlarını çatı, bilgece başını salladı. Sesi biraz kısık çıktı: "Güzel bir satır."

Şaşkınlıkla, "'Güzel bir satır' mı?" diye tekrarladım. "Bu..."

Aslında cümlemin sonu yoktu. Düşünce seviyesini gerçekten ifade edebilecek kapasitem ya da deneyimim yoktu ama bana bir şekilde eski biçimde tanıdık geliyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Gerisini sevdin mi?"

"Fena değil." Sayfaları çevirdim. "Pek kişisel değil ve... bazı hikâyeler biraz üzücü."

Elliot güldü, şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?" diye sordum.

"Önsözü okudun mu, Macy?"

Kaşlarımı çatı. "Erotik kitabın önsözünü kim okur ya?"

Yine gülüp başını salladı. "Hayır, okuman lazım. Hikâyeler zengin bir adam tarafından sipariş edilmiş. Sadece seks istiyor-muş. His yok, duygu yok."

Birdenbire çok daha anlamlı gelen kitaba bakarak, "Ah," dedim. "Evet, hayır. Hoşuma gitmedi. Böylesi değil."

Altındaki puf koltuğu ayarlayarak başını salladı.

"Sen okudun mu bunu?" diye sordum.

Elliot onaylayan bir mırıldanma sesi çıkardı.

"*Senin* hoşuna gitti mi?"

"Galiba tepkim seninki gibiydi." Küçük bir inlemeyle bacaklarını uzattı, ellerini başının arkasına koydu. Kotunun düğmelerine bakmadım. Kesinlikle iki kez bakmadım. "Cinsel ama aynı zamanda mesafeli."

"Neden okudun bunu?"

Başını kaldırıp bana bakarken şaşkınlıkla, "*Neden* mi?" diye tekrarladı. "Bilmiyorum. Okumayı sevdiğim için? İnsanları kelimelerle ikna edebileceğini, kızdırabileceğini ya da eğlendirebileceğini görmek hoşuma gidiyor. Ama kelimeleri..." Omuz silkti, biraz utanmış gibiydi. "İnsanları tahrik etmek için de kullanabilirsin."

Başka ne söyleyeceğimi bilemeden tekrar kitaba baktım.

"Seni nisandan beri görmedim," dedi Elliot. "Bahar balosunda ne oldu peki?"

Gülerek, "Nikki, Ravesh'le gitti," dedim.

"Gitmiştir tabii. Böyle olaylar her zaman mümkün olan en sıkıcı sonuçla çözülür. Ama ben seni soruyordum."

"Ah." Kitabı düşürdüm, tırnağımı yemek için elimi kaldırdım. "Evde kaldım."

Beni izlediğini hissedebiliyordum, dirseğine dayanarak kalktı. "Gelirdim, biliyorsun değil mi?"

Ona bakarken, gerçekten gitmek istemediğimi gözlerimle anlatmaya çalıştım. "Biliyorum."

"Arkadaşlarınla tanışmamı mı istemiyorsun?" diye sordu, ses tonu şaka yapıyor gibiydi ama uzaklarda bir yerde samimi bir endişe vardı.

Hızla başımı salladım. "Öyle değil." Ona baktım, artık neredeyse mükemmel orantılara sahip yüzüne, ifadeli gözlerine, dolgun dudaklarına, açılı çenesine. "Tamam, galiba kısmen öyle. Onlarla tanışmanı istiyorum ama onların *seninle* tanışmalarını gerçekten istemiyorum."

Burnunu buruşturdu. "Peki?"

Yüzünde beliren alınmayı yumuşatmak ister gibi, "Yani," dedim. "O zamanlar Nikki ve Elyse'e gerçekten güvenmiyordum, seni görürlerse flört edebilirler diye düşündüm -özellikle o dans sırasında- ve ben de öfke topuna dönerdim."

Kaşlarını anlayışla kaldırdı. "Ah."

"Ve ayrıca..." Yine aşağıya baktım, bu lafları dizime söylemek daha kolay geldi. "Burası bizim küçük balonumuz gibi." Elimini odanın içinde belli belirsiz salladım. "Emma'yla tanıştığımda o durum benim için değişti. Önceden sadece bir isimdi, her hafta benimle geçirdiğin zamandan daha fazlasını onunla geçirmeni görmezden gelebiliyor gibi davranabiliyordum."

"Ama öyle değil, Mace--"

Tekrar yukarıya bakarak, "Sadece örnek olarak kullanıyo-

rum," diye açıkladım. "Bu vakit geçirdiğim isimlerin yüzlerini gerçekten görmek isteyeceğinden emin değildim."

Elliot'ın yüzüne bir aydınlanma dalgası vurdu. "Ah. Anladım galiba."

Sanırım gerçekten anlamıştı.

"Seninle ilgilenen bir çocuk var."

Başımı salladım. "Evet."

"Birkaç tane çocuk var. Onlar da baloda olurdu. Biz de tuhaf sevgili olmayan bir çifttik ve sen nasıl davranacağını... bilemezdin." Sözcükleri havada asılı kaldıktan sonra, "Benim kendimi dışlanmış gibi hissetmemi istemedin," dedi.

Şiltenin üstünde bacaklarımı altına aldım. "Evet. Sadece garip olabileceğini düşündüm. Sen benim dışımda değilsin, *her yanındasın*. Ama o anda bunu böyle görmeyebilirdin ya da bana inanmayabilirdin." Başımı kaldırıp ona baktım, aceleyle ekledim: "Sadece... Emma meselesindeki kendi deneyimimden yola çıkarak söylüyorum."

"Tamam," diye mırıldandı.

Bir parmağımı *daha fazlanın* engin arazisine uzatarak dikkatli dikkatli, "Bütün hayatımda olmanı istiyorum," dedim. "Sürekli şunu düşünüyorum: Gerçek korkum başka kızlar değil, seni kaybetmek. Artık hayatımda olmazsan hissedeceğim şeylerden korkuyorum."

Gözleri hafifçe kısıldı, sesi saygılı bir tonda çıktı: "Böyle bir şey *asla* olmayacak."

"Ve eğer başlarsak... Bir şekilde bir şeyler ters giderse..." Bu sözleri söyledikten sonra bu ihtimalin içimde yarattığı fırtınayı bastırmaya çalışarak birkaç kez yutkunmam gerekti. "Neyse. Sanırım o balo, başlamak için doğru yer değildi. Bu hayatı ötekine taşımak için... en başından çok fazla olurdu."

"Anlıyorum." Ayağa kalktı, şilteye doğru yürüyüp yanıma oturdu. "Söyledim zaten, Mace. Erkek arkadaşın olmak istiyorum."

Elini uzatıp ona yaslanana, sonra da başımı kucağına koyana

kadar beni kendine çekti. Kitabını tekrar eline aldı, ben de kendi kitabımı aldım, nefes alışlarının düzenli ritmini dinledim.

Ben tavana bakarken, o bir elini saçlarımın arasından yavaşça, tekrar tekrar geçirirken, "Biliyor musun," dedim. "Bu kitaplar aslında mükemmel hediyeler oldu."

"Nasıl yani?"

"Annem listesindeki kırk yedinci maddede bana, seks hakkında konuşamadığım sürece seks yapmamamı söylüyor."

Altımda, Elliot birden çok hareketsiz kaldı. "Öyle mi?"

"Sanırım iyi bir öğüt, yani. Hakkında konuşamıyorsan, yapmamalısın demek bence de."

Küçük, gergin bir kahkaha attı. "Seks hakkında *bugün* konuşmak ister misin?"

Kıkırdayarak bacağına hafifçe yumruk attım, o da canı acımış gibi yaptı.

Erkek arkadaşım olmasını ben de istiyordum. Ama o zaman bile çok küçük adımlarla ilerlemem gerektiğini biliyordum. Yavaş bir geçiş istiyordum. Onun kıymetli, bir tanecik parçasını bile kaybetmek istemiyordum.

GÜNÜMÜZ

Çarşamba, 8 Kasım

Sean, gece yarısından sonra eve geldiğimde kanepede beni bekliyordu. Elliot'la yaptığım yürüyüş dışında, berbat bir gün geçirmiştım. Ne yapmam gerektiğini bilip yine de kaçınarak, öğleden sonra üç gibi işe gitmiştım; korkunç bir karardı. Sonunda iki hastaya ölümcül teşhis koymak zorunda kalmış ve üçüncünün kemoterapisini durdurmuştım çünkü küçük kız bir dozu daha kaldıramıyordu (kanseri kaldırabilmesine rağmen). Zihinsel olarak *iyi* bir şey yaptığımı biliyordum ama hiç öyleymiş gibi gelmiyordu. Sean'ı kanepede görmek kendime olan öfkemi daha da arttırmıştı.

"Hoş geldin, hayatım." Oturduğu yerde yanındaki mindere vurdu.

Sürüklenip yanına çöktüm. Tam olarak üstünde ya da sarılır bir pozisyonda değildim. Birincisi, üzerimde hastane önlüğü vardı ve düş almak istiyordum. İkincisi de ona yaslanmak tuhaf geliyordu. Aramızda görünmez bir kuvvet alanı varmış gibi, beni geri itiyordu.

Sean sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Sanırım konuşmamız lazım," dedi.

“Evet, galiba konuşmamız lazım.”

İki eliyle sol elimi tuttu, başparmaklarıyla avuç içimi ovmaya başladı. Dokunuşu dikkat dağıtıcıydı çünkü harika şeyler hissetmeme neden oluyordu ve Sean’ın vücudunun geri kalanıyla da yapabildiği diğer harika, dikkat dağıtıcı şeyleri hatırlatıyordu.

“Mutlu olmadığından eminim,” dedi.

Dönüp ona baktım. Yüzünün netleşmesi birkaç saniye sürdü çünkü hem çok yakınımnda duruyordu hem de çok yorgundum ama netleştğinde aramızdaki bu durumun onu da ne kadar yıpratmış olduğunu görebiliyordum. Bu konudan bahsetmemesi, düşünmediği anlamına gelmiyordu.

Sean’la ikimiz tamamen aynıydık.

“Peki *sen*?” diye sordum.

Omzunu tek taraflı kaldırıp itiraf etti: “Pek değilim.”

“Bir şey sorabilir miyim?”

Gülümsemesi içtendi. “Tabii ki, hayatım.”

Cevabı nasıl hissettiğimi değiştirmeyecekti ama bilmem lazımdı. “Beni seviyor musun?”

Sean’ın gülümsemesi yok oldu, birkaç nefes boyunca ifademi inceledi. “Ne?”

Tekrar, “Beni seviyor musun?” diye sordum. “Cidden.”

Ciddiye *aldığını* anlayabiliyordum. Ve soruma değil, kendi içgüdüsel cevabıma şaşırdığını da anlayabiliyordum.

Sessizce, “Sorun değil,” dedim. “Cevap ver sadece.”

“Sanırım *hoşlanmak* ve *sevmek* arasındaki kelimeyi istiyorum, bu da şu demek...”

Gülümseyerek, “Kendisine büyük saygı duyuyorum, demek,” diye cevap verdim.

Tarihteki hiçbir ayrılığın bu kadar nazik olduğunu sanmıyordum. Suda neredeyse hiç dalga yoktu. Belki de biz, gerçekten ayrılacak kadar bile birlikte değildik.

Kaşlarını çatarak, “Sen *beni* seviyor musun?” diye sordu.

“Emin değilim.”

Gülümseyerek, “Yani hayır,” dedi.

"Seni seviyorum... Arkadaş olarak," dedim. "Phoebs'i seviyorum. Bu ilişkinin bu kadar kolay oluşunu ve şu an benden neredeyse hiç şey istememeni seviyorum."

Başını salladı. Anlamıştı.

Alnuna bir öpücük kondurarak, "Ama bunu hayal etmeye çalışmak" -ellerimle aramızdaki boşluğu gösterdim- "bütün hayatım boyunca?" dedim. "Biraz moral bozucu. İkimiz de en az direnç gösteren yolun peşinden gidiyormuşuz gibi hissediyorum."

"Mace?"

"Evet?"

"Senin için en az dirençli yol, Elliot'la olan yol değil mi?" diye sordu.

En iyi cevabı düşünerek hareketsiz kaldım. Bazı açılardan evet, tabii ki Elliot'ın yatağına atlamak en kolayı olurdu ve Sean bunu biliyordu. Dürüst olmamak için hiçbir sebep yoktu.

Ama içimde, Elliot'la ikimizin her zaman sadece iyi arkadaş olmamız gerektiğine inanan bir taraf vardı. Gençken onunla bir sonraki adıma geçmekten çok korkmuştum, geçtiğimiz anda da her şey bozulmuştu.

Dikkatlice, "Mazimiz var," dedim. "Çoğunlukla kötü bir mazi değil. Ama o hata yaptı. Ben de hata yaptım. Ve üzerine gerçekten hiç konuşmadık."

"Neden?"

Tanırım. Ne kadar basit ve ne kadar açık bir soruydu.

"Çünkü..." diye başladım. "Çünkü, bilmiyorum... Hayatımın o dönemi gerçekten zordu ve nasıl açıklayacağımı pek bilmediğim bazı kötü kararlar aldım. Görünüşe göre içim çoğunlukla ölmüş durumda ve duygularımı ifade etme konusunda pek iyi değilim."

Sean ciddi şekilde bana bakarak doğruldu. "Biliyor musun? Ashley eve gelse, tamamen temiz olsa ve bana şöyle dese: 'Sean, bazı kötü kararlar aldım. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.' Bence yeterli olurdu."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Onu özliyorum."

Kollarımı etrafına sarıp onu göğsüme sıkıca yasladım. Sean'ın Ashley'nin gitmesi veya bir daha asla geri gelmeme ihtimali yüzünden hiç ağladığını sanmıyordum. Ya da daha da korkunç olan olasılık, bir gün zili çalıp para isteme ihtimaliydi.

Hatta bundan da kötüsü kapıda bir polisin olması, Sean'a Ashley'nin artık aramızda olmadığını söylemesiydi.

"Arkadaşım olarak kalır mısınız?" diye sordum.

Yüzünü boynuma bastırarak, "Evet," diye fısıldadı. "Evet, buna benim de ihtiyacım var."

Birkaç gün sonra taşındım. Aslında taşınmak dediğim, sadece buraya birkaç ay önce getirdiğim iki bavulu toplayıp yaklaşık altı sokak öteye götürmem anlamına geliyordu. Aylık yedi yüz doların altında bir ücrete, Nancy Eaton'ın evindeki boş odayı kiraladım: Kendisi birimde doktordu, kızı doğu tarafına üniversiteye yeni gitmişti. Geçici bir durumdu. Nancy odasını süresiz olarak teklif etmediği için değil, öyle *hissettiğim* için. Berkeley'de evim vardı, kolayca satıp şehirde bir yer alabilirdim ama bunun üzerine düşünmek bile ihanet gibi geliyordu. Evimi kiraya verip şehirde kendi yerimi kiralayacak parayı karşılayabilirdim ancak o da ailemin bütün eşyalarını elden geçirmemi gerektirirdi, ona da henüz hazır değildim.

Ben hızlıca Berkeley evine ne yapılacağıyla ilgili detayları anlattıktan sonra Elliot telefonda, "Sesin berbat geliyor," dedi.

Hiçbir fikri yoktu. Sean'la işlerin bittiğini ona bile söylememiştim. Elliot, Sean'la ayrıldığımızı bilseydi, hemen şehre gelirdi ve pes edene kadar bana dik dik bakardı, onu öpmek için uzanırdım. Sean şu anda aramızdaki tek engeldi. Düşünmek için bana zaman veren tampondu. Elliot'm beni tekrar âşık olmaya sürüklemesini ya da karar vermeye zorlamasını istemiyordum. Zamana ihtiyacım vardı.

Arka planda bir şeyin çarpma sesi geldi, hayal kırıklığıyla, "Siktir," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Lavabodaki tencereyi devirdim, bir şey yok. Bulaşıkları yıkamam lazım."

"Evet, yıkaman lazım."

"Sean nasıl?" diye sordu.

Konu değişikliği o kadar anıydı ki hazırlıksız yakalandım. "İyi," dedikten sonra düşünmeden ekledim: "Sanırım."

Elliot'ın diğer uçta duraksadığını hissettim. "Sanıyor musun?"

"Evet," diyerek konuyu değiştirdim. "Yoğundum."

"Benimle kaçamak mı konuşuyorsun?"

"Hayır," dedim, en iyi yarım gerçeği ararken yüzümü buruşturdum. Doğru cevabın duvarda bir yerde belireceğini umarak yeni odamda etrafa bakındım. "Son birkaç gündür pek görüşmedik."

"Şükran Günü için ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Bu sizin birlikte geçireceğiniz ilk Şükran Günü olacak, değil mi?"

Siktir.

"Çalışıyorum galiba."

Tekrar, "Galiba mı?" diye sordu, sesi sanki yemek yiyormuş gibi geliyordu. "Doktor asistanlarının programları yıllar önceden planlanmış olmuyor mu?"

Burun köprümü sıkarak, "Evet," dedim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. "Noel'de çalışmamak için günleri değiş tokuş yapacaktım ama henüz organize etmedim. Muhtemelen izinliyim."

Elliot duraksadı, muhtemelen yalan söylediğimin farkındaydı ve nedenini anlamaya çalışıyordu. "Peki, planın var mı yok mu yani?"

"Sean'la Phoebe, Sean'ın anne-babasının evine gidecekler." Nefesimi tutarak tereddüt ettim. "Ben gitmeyeceğim."

Bunun üzerine soruşturma başlatmasını, "O ne demek?" diye sormasını bekledim ama bunu yapmadı.

Sadece boğazını temizleyip, "Peki, o zaman buraya geliyor-sun. Sen gelmeden ben de bu bulaşıkları yıkayayım," dedi.

GEÇMİŞ

Çarşamba, 12 Temmuz

On bir yıl önce

Healdsburg yazı, arıların, meyvelerle güneş ışığının sıcak ve nemli uğultusundan, kuruyan derelerin çatırdayan kırılğanlığıyla dinmek bilmez sıcağa dönmüştü. Günler geçtikçe, sanki biz de daha yavaş hareket etmeye başlamış gibiydik. Nehir ya da dolap dışındaki hiçbir yer yeterince serin değildi. Ama mavi, yıldızlı sığınağımız bile klostrofobik gelmeye başlamıştı. Elliot o kadar uzundu ki sanki dolabın bütün uzunluğunu kaplıyor gibiydi. Neredeyse on sekiz yaşındaydı, cinsel yoğunlukla âdeta sarsılıyordu, ona dokunmamaya çalışırken ben de tamamen gergin bir enerjiyle dolup taşıyordum. Sabahları evlerin yakınındaki ormanlarda dolaşır, öğleden sonraları yoldan aşağı yürür ya da bisikletle kasabaya dondurma yemeye giderdik... Ama sonunda yolculuğu her zaman yine dolapta bitirirdik: yerde uzanmış hâlde boyalı yıldızları izleyerek.

Ona bakıp, "Okul yakında başlıyor," dedim. "Heyecanlı mısın?"

Elliot omuz silkti. "Tabii."

"Santa Rosa'daki derslerin hoşuna gidiyor mu?"

Kaşlarını çatıp baktı. "Neden soruyorsun bunu şimdi?"

Sadece bir süredir bunun hakkında düşünüyordum. Sonba-

harda okulun başlayacağını, lise bitişine biraz daha yaklaştığımızı... Okul bittikten sonra ikimizin ne yapacağını, birbirimize daha yakın yaşayıp yaşamayacağımızı düşünüyordum.

Birlikte yaşamayı.

"Sadece üzerine düşünüyordum, o kadar," dedim.

"Evet, bitirmeye biraz daha yaklaşacağım için heyecanlıyım sanırım," dedi. "Ve SRJC'deki dersler iyi. Keşke haftada birkaç gün Kaliforniya Üniversitesi'ne gitmeye karar verseymişim diyorum şimdi."

"Böyle bir seçeneğin mi vardı?" diye sordum, şaşırmıştım.

Omuz silkti. Bariz bir *evetti*.

Not defterime karalama yapmaya geri dönerek, "Sonbahar balona Emma'yla mı gideceksin?" diye sordum.

"Macy. Ne?" Yüzüme şaşkın şaşkın baktıktan sonra keskin bir kahkaha attı. "Hayır."

"Güzel."

"Sen benimle gelmek ister misin?" diye sordu.

"Okul dansına seninle gelmeini mi istiyorsun?"

Yüzünü buruşturarak, "Hayır? Evet? Hafta sonundaki hayatlarımızı, hafta içindeki hayatlarımızla doğru şekilde harmanlama konusundaki konuşmalarımızdan sonra, doğru cevabın ne olduğundan emin değilim," dedi. "Ama benimle gelmezsen, muhtemelen ben de gitmem."

Kalbini küt küt atarken, "Gerçekten mi?" diye sordum. "Çünkü gidip de sana bayılan bütün o şıllıklardan bakış yemek istemem ama senin de ben olmadan gitmeni, orada sana dik dik bakmalarını istemem."

Başını sallayıp gülmeye başladı. "Öyle bir şey yok."

"Yani artık Emma sana sürekli e-posta atmıyor mu?"

"Pek değil."

"Yalan söylüyorsun."

"Atmıyor." Gözlerini kaçırmadan gözlerime baktı. "Ondan hoşlanmıyorum, o da bunu fark etti."

Kirpiklerimi kurnazca kırıştırdım. "Kıskandığımdan değil."

“Değil tabii ki.”

Tam o anda telefonu titreşince baktı, mesajı okudu, sonra tekrar cebine koydu. Çok suçlu görünüyordu.

“Emma’dan geldi,” diye tahmin ettim.

“Evet.” Pantolonundaki var olmayan tüyleri ayıklıyormuş gibi yaptı. “Sanki evren şu anda beni yalancı çıkarmak istiyormuş gibi.”

“Ne yazmış?”

“İlginç bir şey değil.” Şüpheli bakışımı görünce güldü. “Yemin ederim, normalde bana hiç mesaj atmaz.”

“İlginç değilse neden söylemiyorsun?”

Elliot dikkatle yüzüme baktı. “Sadece takılalım mı, diye sormuş.”

“Hepsi o kadar mı?”

“Aynen.”

“Peki, o zaman telefonu bana ver. Meşgul olduğumu söylerim.”

Sırıttı. “Kıskançlıktan delirmiş gibi davrandığın kısmı da ekleyecek misin?”

Sırtüstü uzanıp gözlerimi kapattım. “Neyse.”

“Ya da göğüslerinin birkaç fotoğrafını çekip ‘yanlışlıkla’ ona gönderebiliriz.”

“Üff. Ver şu telefonu.”

Uzandım ama uzun maymun kolu sayesinde kolayca benden uzak tuttu, sonunda onun üstüne düştüm. Göğüslerim tam olarak yüzüne geldi. Yüzünü tamamen göğsüme bastırarak boğuk, mutlu bir ses çıkarıp bir dizi anlaşılmaz kelimeyle güldü.

Çığlık atarak uzaklaşmaya, göğsünü itmeye çalıştım. “Sapık!”

Elliot belimi kavradı, otururken beni çevirip kucağına doğru çekti, deli gibi uzun parmaklarıyla kaburgalarımı dokunarak gıdıkladı.

Nefes nefese kıkırdadım, kıvranarak güldüm, kolunu belime dolamışken üzerime yuvarlanana kadar gıdıklamaya devam etti.

Beni nazikçe yere bastırdı, kalçaları bacaklarımın arasına mükemmel şekilde oturdu.

İkimiz de nefessiz kalmıştık, donakalmış hâlde birbirimize baktık.

On yedi yaşındaydım ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sertti, üzerime yaslanmıştı.

Bir dakika önceki güreşerek gıdıklama eğlencesinden sonra, hava bir anda tamamen değişmişti.

Elliot gözlerini ağızma indirdi, sonra tekrar yüzüme baktı. Bir şey söylemek istedim, pantolonundaki sertlik hakkında şaka yapmak, herhangi bir şey. Ama boğazım düğümlenmişti, yüzüm yanıyordu.

Bir dirseğini başımın yanına koyarak sessizce, "Affedersin," diye fısıldadı, ardından üzerimden inmeye başladı.

Bacağımı uyluğunun etrafına dolayarak tuttum, gözleri tekrar benimkine döndü.

"Kal," diye fısıldadım.

Galiba.

Bunu bilinçaltım söylemiş olabilirdi çünkü gerçekten kalkmasını istemiyordum. Pantolon düğmelerinin altındaki şeye takıntılıydım, ondan da öte, bilmek istiyordum. Yani, ne olabileceğini görmek istiyordum.

Yüksek sesle yutkundum. "Tamam."

Kalçalarımı yukarı kaldırdım, ağzının açılışını, gözlerinin kapanışını izledim.

Elliot sert uzunluğunu bana bastırarak ileri geri hareket etti, sonra yine ileri geri. Ve yine. Nefesi daha ağırdı, ensemdeki saçlara üflüyordu, sonra elini bacağıma koydu, nefesini tuttu, sonunda gerçekten birlikte birbirimize sürtünmeye başladık. Vücudum tamamen içgüdüyle hareket ediyordu, uzaktaki tanıdık bir şeyi kovalar gibiydi.

Aman Tanrım, ne yapıyorduk?

Ellerimi sırtından aşağı indirdim.

Fazla düşünürsem her şeyi mahvederdim.

Karşımdaki Elliot'tı.

Benim Elliot'ımdı.

Tişörtünün etrafında elimi yumruk yaptım, aklımdan çok garip şeyler geçti: ağırlığının üzerimde nasıl hisler yarattığı, onu öpmek istediğim ama içimde biriken o hissi biraz bile kaybetmek istemediğim. Sonra bunu hayal edip etmediğimi merak ettiğim garip bir döngüye girdim.

Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken sevişiyorduk.

Çok sessizdi ama galiba ben de sessizdim çünkü ne düşündüğüne dair herhangi bir ipucunu duymak için dikkat kesilmiştim.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı. Daha önce, tek başıma onu düşünürken bile böyle bir sıcaklığı hiç hissetmemiştim. Tüm bedenime yayılan bir coşkuyla, karnımın alt kısmında yoğun bir ihtiyaç olarak belirliyordu. Ağzının boynuma inişinin sıcaklığı içimden küçük, çaresiz bir ses çıkmasma neden oldu. Emmiyor ya da yalamıyordu, sadece ağzım bastırıyordu. Nefesi kulağıma daha da yaklaştıkça, her keskin nefes verişinde tepkisini duyabiliyordum.

Alçak, hırıltılı bir ses çıkardı, sürtünerek kendimi vücuduna bastırdım, çok yakındık. Çıkardığım sesi duydum: Benden kopan *daha hızlı* yalvarışını duydum.

Elliot güçlü bir şekilde, kalçamın üzerine koyduğu eliyle beni durdurdu.

“Siktir,” dedi. “Bekle. *Siktir.*”

Birdenbire geri çekilip ayağa kalktı. Ben de dudaklarımdan beceriksizce dökülen kelimelerle doğruldum ama Elliot çoktan kapıdan çıkmıştı.

Az önce tam olarak ne olmuştu?

O...? Yoksa neyi başlattığımı fark edip paniğe mi kapılmıştı? Sonuçta, Elliot gerçekten erkek arkadaşım olmak istiyor muydu, yoksa o konuyla ilgili tamamen yanılmış mıydı?

Dümdüz paniğin içine savrulduğum.

İşte böyle başlıyor. İşte dostluk; mükemmel ve en iyi arkadaşın, sadece garip, pis bakışlarla dolu hâle böyle geliyor.

Dolabın içindeki büyük kitaplıktan rasgele çektiğim bir kita-

bın sayfalarına bakarak, tek kelime dahi okumadan yalnız başıma bir saat oturdum.

Bine kadar sayacaktım, sonra evine gidip özür dileyecektim.

Bir... iki... üç...

Yirmi sekiz... yirmi dokuz...

İki yüz on üç...

“Ne okuyorsun?” Elliot’ın kapıdan geldi ama içeri girip yanımda yere oturmak yerine, orada kapı pervazına yaslanarak bekledi.

Gözlerim onunkilerden kaçarken fazla neşeli bir sesle, “Merhaba!” dedim. Kıyafetlerini değiştirdiğini fark ettim. Yüzüm ateş gibi yandı, aşağı baktım, gözlerimi elimdeki kitaba diktim. Başlıktaki harfler yavaşça tek bir kelimeye dönüştü, aptalca ona gösterdim. “Şey, *Ivanhoe*’ya başladım. ‘D’ yok.”

Başımı kaldırdığımda, yüzünde anlık bir şaşkınlık parladı, ardından içeri girdi. “Gerçekten mi?”

Odaya doğru gelişini izleyerek yavaşça, “Evet,” dedim. Dudakları yarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Neden öyle diyorsun? Bu kitabı elli kere falan okumuşsundur.”

Şakağını kaşıyarak şakayla ciddiyet arasında bir sesle, “Sadece... hâlihazırda yarısına kadar gelmişsin gibi görünüyor,” dedi. “Etkileyici.”

Rasgele açtığım sayfaya baktım. “Ah.”

Aramızdaki hava gergindi ve yoğunlaşmıştı, göğsüm ağrıyordu. Onu utandırıp utandırmadığımı sormak istedim ya da... lanet olsun. Canını mı yakmıştım?

“Macy...” diye başlayınca o sesi tanıdım. O ‘alıştırma alıştırma söyleme’ sesiydi.

Gülmeye çalıştım ama dışarı nefes almaya çalışıyormuşum gibi çıktı, rahat görünmek için çabalarken bunu hiç becerememişim. “Çok utanıyorum, Elliot, gerçekten. Çok özür dilerim. Bundan bahsetmeyelim.”

Elliot başını salladı, gözleri aşağı inmişti. “Tamam.”

Kulağına fısıldayarak, “Böyle bir şey yaptığım için özür dilerim, tamam mı?” dedim.

"Ne? Macy, hayır-"

"Bir daha asla olmayacak, yemin ederim. Sadece eğleniyordum. 'Birlikte olmayalım çünkü bu her şeyi bozabilir' falan di-yordum, sonra da gidip öyle bir şey yaptım. Çok özür dilerim."

Raftan bir kitap çekti, ben de yeniden *Ivanhoe*'ya döndüm -şimdi en baştan başlayarak- iki saat okudum ama neredey-se hiçbir şey anlamadım. Bunu ruh hâlime bağladım. Ona zarar vermiş, utandırmış ya da kızdırmış olabileceğim düşüncesi, midemde bir asit damlası gibi içimi kemiriyordu. Bu düşünce büyüdü, beni içten içe yedi, sonunda midem öylesine sıkıştı ki kusacakmışım gibi hissettim.

"Ell?"

Elliot başını kaldırdı, gözleri anında yumuşamıştı. "Evet?"

"Canını acıttım mı?"

Dudaklarının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı, gülmemek için kendini tutuyor gibiydi. "Hayır."

Saatler sonra ilk kez nefes almışım gibi hissettim. "Tamam, iyi." Ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

Kitabını yere koyup bana doğru yaklaştı. "Canımı acıtmadın." Gözlerimi aradı, bir şeyler bekliyordu. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kaşlarının yavaşça kalkışını izledim, sonra o kurnaz ve baştan çıkarıcı gülümsemesiyle sırttı.

"Yani sen... Şey..." Elimle dairesel bir hareket yaptığımda güldü.

"Evet. Ben..." Aynı hareketi taklit etti, gözleri alaycıydı.

Kalbim göğsümün içinde bir zafer canavarına dönüştü, dışarı fırlamak ister gibi çarptı.

Onu boşaltmıştım.

Elliot alçak sesle, "Önce senin boşalmanı sağlamaya çalışı-yordum," dedi. "Ama çıkardığın ses... Bana daha hızlı hareket etmemi söylediğinde..." Yutkundu, sessiz bir "Eh, ne yapalım" ifadesiyle omzunu hafifçe kaldırdı.

“Ah.” Yüzüne baktım, yanaklarına yayılan sıcak pembeliği gizlemeye çalışmasını izledim. “Özür dilerim.”

“Macy, *özür* dileme. Söylediğim şey şu: Seksiydi.” Gözlerini dudaklarıma çevirince ifadesi yeniden ciddileşti. “Bazen birlikte olmamamız benim için çok zor oluyor. Sınırın nerede olduğunu hiç bilemiyorum. O sınırları her zaman aşmak istiyorum. Öpüş-tük, birbirimize dokunduk ama sonra yine sadece arkadaş olduk, çok kafa karıştırıcı. Bugün yaptığınız şey? Benim için yeterli bile değildi.” Ellerini kaldırdı, gözleri büyüdü. “Daha fazlasını *yap-malısın* demeye çalışmıyorum. Sadece seninle her şeyi istiyorum demek istiyorum. Sürekli bunu düşünüyorum.”

Ben de bunu ne kadar çok istediğimi düşündüm. Ve daha önce, aramızdaki kıyafetlerle vücudunun üzerimde olmasından çok daha fazlasını istediğimi düşündüm. Bugün ona her şeyimi verirdim. Fakat ağzımdan çıkan sözler şunlar oldu: “Ama arkadaşlığın olmadan ölürdüm.”

Gülümsedi, yanağıma eğilip bir öpücük kondurdu. “Ben de.”

GÜNÜMÜZ

Perşembe, 23 Kasım

Elliot'ın binası dar, soluk turkuaz sıvalıydı ve bir zamanlar muhtemelen çok güzel Viktoryen bir evdi ama dikkatsizce dört sıkışık daireye bölünmüştü.

Ön kapı, sağda dar bir koridora ve yukarıdaki dairelere çıkan dik bir merdivene açılıyordu. Elliot dört numarada yaşıyordu. *Yukarı çıkıp sağa dön*, demişti. Botlarımın altında bastığım her basamak gıcırdıyordu.

Ön kapısı düz kahverengiydi, önündeyse üzerinde Emily Dickinson alıntısı olan ince bir paspas vardı: *Ruh kapısının her zaman aralık olması gerekir*.

Elimi kaldırıp kapıyı çaldım.

Acaba ayak seslerinin ağırlığıyla yürüyüşünün ritmini tanıyor olabilir miydim? Ya da içeride yalnızca onun olduğunu biliyordum çünkü erken gelmişim? İki durumda da kalbim öyle hızlı atmaya başladı ki kolu çevirip kapıyı açtığında başım dönüyordu.

Elliot son on yıl içinde saçlarını nasıl kontrol edeceğini, nasıl giyineceğini öğrenmişti. Siyah bir kot pantolonla rengi solmuş -ya gerçekten ya da yapay olarak- koyu renkli bir kot gömlek giymişti, kolları dirseğine kadar kıvrılmıştı. Ayakları çıplaktı.

Çıplak ayaklar. Elliot'm dairesi. Orada bir yerlerde Elliot'ın yatağı vardı.

Dikkatli olmazsam, bu gece eve bile gitmeyebilirdim.

Siktir, berbat durumdaydım.

"Macy." Beni sarılarak kendine çekti ve kolunu omzuma dolayıp içeri aldı. Geri çekilip kapıyı arkamdan kapattığında, yüzündeki gülümseme küçük bir şehri aydınlatabilecek kadar güçlüydü. "Buradasın. Benim dairemdesin!"

Eğilip yanağıma kısa bir öpücük kondurdu. "Yüzün ne kadar soğuk!"

"BART'tan buraya yürüdüm. Dışarısı serin." Dudaklarının tenime değdiği noktadan yayılan sıcaklık içimi sardı, getirdiğim turtayı masaya bırakıp ceketimi çıkarmak için ellerimi boşalttım.

Elliot şaşkın bir bakışla biraz geri çekildi. "Arabayla gelmedin mi?"

Gülümseyerek, "Arabalarla aram pek yok," dedim.

Sessizce ceketimi aldı. "Gelip alabilirdim seni."

Avucumu göğsüne bastırarak fısıldadım: "İstasyondan altı sokak uzakta yaşıyorsun. İyiyim, sorun değil."

"Özür dilerim, gerginim." Gevşemeye çalışıyormuş gibi omuzlarını hafifçe salladı. "Bu gece hakkında... soğukkanlı davranmaya çalışacağım. Muhtemelen başarısız olacağım."

Bu sabah aldığım cevizli turta dilimini uzatarak güldüm. "Maalesef annenin tarifi değil. Onlar da geliyor mu?"

Başını salladı, sonra kafasını eğip beni daha içeri gelmeye davet etti. Küçük bir oturma odasından geçip daha da küçük bir mutfığa doğru onu takip ettim. "Andreas'ın müstakbel kayınvalidesiyle kayınpederinin evine Mendocino'ya gidiyorlar. Bütün Petropoulos klanının üstlerine yığılmasını istemedik: Nişanlısı Else tek çocuk, hepimiz gitsek ne yapacaklarımız bilemezler, sanmıyorum. Sadece annem, babam, Andreas ve Alex gidiyor."

"Bugün kim geliyor?" diye sordum, turtayı tezgâha koyuşunu izlerken. Küçük alanda ihtiyacı olan her şeyi düzenlemeyi

başarmıştı ve boyutuna rağmen her şey titizlikle yerine yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

Elliot dönüp tezgâha yaslandı ve nazikçe kenarından tuttu. Gömlek göğsünde gerildi, yaka kısmı açılarak köprücük kemiğinin kenarını, göğüs tüylerinin ipuçlarını ortaya çıkardı. Kalbim içimden vücuduma yumruk atmaya başladı.

“Arkadaşım Desmond,” dedikten sonra bir elini çenesini kaşımak için uzattı. “Ve Rachel.”

Donup kaldım, gözlerim kocaman açılmış hâlde ona baktım. İçgüdüsel olarak ne giydiğime baktıktan sonra tekrar ona baktım.

“Rachel mı geliyor?”

Başını sallayıp dikkatle beni izledi. “Seni rahatsız eder mi?”

Dışarı çok yansıtmamaya çalıştım ama kaşlarımın aşağı çekildiğini, alnımda bir çatık oluştuğunu hissettim. “Sanmıyorum?”

Sessizce, “Resmen soru gibi bir cümleydi,” dedi. Kendini tezgâhın üzerinden itip bana doğru iki adım attı. “Söylemem gerekirdi. Burada yaşayan akrabası falan yok. Yani... burada yaşayan çok fazla arkadaşı da yok.”

Bulunduğumuz odaya baktım. “Burada seninle mi yaşıyordu?”

“Hayır,” dedi. “Ama burada epey zaman geçirdi.”

Ah. Ocağa baktım, bu tanımadığım Rachel’ı Elliot duş alırken orada, iç çamaşırlarıyla yumurta yaparken hayal ettim. Sonra Elliot’ı ona kahve dökerken, çıplak, açık tenli omzunu öperken gördüm. Şunu merak ettim: Acaba bu yakıcı kıskançlık, Elliot’ın da Sean’la birlikte olduğumu, onunla aynı yatakta uyuduğumu, Elliot’ın daha yeni yeni dokunmaya başladığı biçimlerde onun bana dokunmasına izin verdiğimi bildiğinde hissettiği şeyle aynı mıydı?

Ona bakarak, “Bugün eski kız arkadaşın gelecek diye sinirlenmemeye çalışıyorum,” dedim.

Elliot omzunu kaldırdı. “Anlıyorum. Bu akşamı çok iyi planlamamış olabilirim.”

“İkimizin aynı anda burada olmasını, beni... kıskandırmak için kasıtlı olarak yapmadın, değil mi? Azıcık bile olsa?”

“Yemin ederim, hayır.”

Yüzüne bir bakış atınca ona inandım. Elliot bazen hayatındaki diğer kızların beni nasıl etkilediğinin farkında olmuyordu ama zalim biri değildi. Başımı sallayarak yere baktım. “Beni tanıyor mu?”

“Evet.”

Aklıma başka bir düşünce geldi. “O benim burada olacağımı biliyor mu peki?”

Tereddüt etti, suçluluk hissi boynuna doğru kızarma şeklinde yayılıyordu.

“Evet.”

“Yani o biliyordu ama ben bilmiyordum? Elliot, *ciddi misin?*”

Elini kaldırıp başının üstünü kaşdı. “Gelmeni istedim.” Gözleri, bir şeyler konusunda acil davranılması gerektiğini hissettiğinde olduğu gibi sıcak ve yumuşaktı. “Gerçekten, gerçekten gelmeni istedim. Ve bugün onun yalnız kalmasını da istemedim. Ama sana söylersem geri adım atarsın diye endişelendim.”

Muhtemelen geri adım atardım. Elliot’ın eski kız arkadaşıyla akşam yemeği kadar garip bir şey olamazdı.

“Bizim... tekrar bir araya geldiğimizi mi sanıyor?”

“Ne düşündüğünü bilmiyorum,” dedi. “Ama bir bakıma önemsiz değil mi?” Dikkatle beni izledi. “Nişanlısın.”

Suçluluk içimi keskin bir şekilde yardı, kaburgalarım bir ağrı gönderdi. Elliot’a bekâr olduğumu söylemeye hazır değildim ama duygusal anlamda kronik olarak sadakatsiz olduğumu düşünmesine de izin veremezdim. “Oradaki durumlar... karışık.”

Bu sözlerin içinde birkaç an boyunca duraksıyormuş gibi göründü, sonra elime uzanıp çekti. “Gel. Sana evi gezdireyim.”

Oturma odası genişliğinden daha uzundu. Dar ucunda, şaşırtıcı derecede güzel bir arka bahçeye bakan yüksek kurşun camlı bir pencere vardı. İncir ağaçları, erik ağaçları ve minik, yemyeşil bir çim alanı gördüm: Körfez Bölgesi’nde nadir görülen bir şeydi.

“Çim sahte,” diye açıkladı. “Ev sahibi, bu açık alanı korumamız konusunda ısrarcı.”

Üst kısma bağlı kayan merdivenle birlikte yerden tavana kadar uzanan kitap raflarına ve oturma odasına baktım. Kanepe canlı mavi ve temizdi, üzerinde parlak çok renkli yastıklar vardı. Odasının diğer ucunda, ön kapıya daha yakın bir yere katlanabilir bir masa yerleştirmişti ve üzerine keten masa örtüsü, Amerikan servisleriyle küçük bir dekoratif kabak, kızılıcak koymuştu. İçeri girerken yanından geçmiş olmalıydım, o kadar heyecanlı ve gergindim ki fark etmemiştim.

“Evin çok güzel,” diye fısıldayıp saçımı kulağımın arkasına attım. Elliot yine kayan saçımı izleyip yutkundu. Muhtemelen saçımı onun için açığının farkındaydı. “Romanını anlat bana.”

Kitap raflarına bakarak, “Epik fantastik,” dedi. Sonra dönüp bana baktı, gözleri bastırmaya çalıştığı bir keyifle parlıyordu. “Ejderhalar var.”

“Yani porno mu yazıyorsun?” diye şaka yapınca kahkahalarla güldü.

“Tam olarak öyle değil.”

“Sadece bu kadarcık mı anlatacaksın?”

Gülümseyerek tekrar elimi tuttu. “Turu bitirelim.”

Mutfaktan oturma odasının diğer tarafındaki bir kapıya, oradan da küçük bir koridora geçiliyordu. Sol tarafında yatak odası, sağ tarafında banyosu vardı.

Banyoda küçük bir küvet vardı, duş yoktu ve sadece musluğa takılmış, aşağıya sarkan, yenik bir boyun gibi duran düz bir hortum duruyordu.

Geri gidip onun şahsi alanında olmanın ani mahremiyetini hissederek, “Düşün yok,” dedim. Her şey tamamen onun tarzındaydı: Yerden tavana kadar kitaplarla dolu raflar dışında az mobilya.

Elliot beni koridor duvarına yaslanmış şekilde izliyordu. Alan minikti ama o boyuyla ve göğsünün sağlam genişliğiyle her yeri dolduruyormuş gibi görünüyordu.

Geveleyerek, “Sadece küvetle idare edebilir miydim, bilmiyorum,” dedim.

“İsmi *shath*,” dedi.

“Kulağa pis geliyor.”

Göğsüne baktım ama sesindeki gülümsemeyi duydum: “Galiba o yüzden öyle diyorum.”

Elliot bir adım daha yaklaştı. “Kendi evime sahip olmak hâlâ gerçeküstü bir durum gibi geliyor. Burada yalnız yaşamam küçük bir mucize gibi. Büyüdüğüm ortamdan çok farklı.”

“Yalnız yaşamak hoşuna gidiyor mu?” diye sordum.

Kulağımdaki üç hızlı kalp atışı süresince tereddüt etti. “Ne kadar dürüst olmamı istiyorsun?”

Ona baktım. Ah. Sanırım söyleyeceği şey beni muhtemelen parçalayacaktı ama yine de cevapladım. “Her zaman dürüst olmanı istiyorum.”

“Tamam,” dedi. “O zaman, yalnız yaşamayı seviyorum ama seninle yaşamayı tercih ederdim. Yalnız uyumayı seviyorum ama yatağında olmanı isterdim.” Dudaklarının üzerinden parmağını geçirdi, sonraki sözlerini düşünüyordu, konuştuğunda sesi daha alçak ve sessiz çıktı. “Şükran Günü’nde arkadaşlarımı ağırlamayı seviyorum ama sadece ikimiz olmayı, çift olarak ilk Şükran Günü’müzü geçirmeyi, kemiğinden hindi yemeyi, birlikte yerde sarılmayı tercih ederdim.”

Düşünmeden, “İç çamaşırlarımızla,” dedim.

Elliot’m buna ilk tepkisi sessiz bir şok oldu ama sonra yavaşça kanımı kaynatıp, tüm bedenimi ısıtan bir şekilde gülümsedi. “Durumların ‘karışık’ olduğunu söyledin, öyle mi?”

Sean hakkında sessiz kalma kararlılığım, arkasındaki kapıdan tıklama sesi geldiğinde yıkılmaktan kurtuldu. Elliot bana baktı, gözlerinde acil bir ışık vardı, sanki önemli bir şey söylemek üzere olduğumu biliyormuş gibiydi.

Neredeyse on sessiz saniye boyunca birbirimize bakarken çenemi kapıya doğru kaldırdım. “Açsan daha iyi olur galiba.”

Yenik, küçük bir hırıltı çıkararak döndü ve kapıyı açıp diğer iki misafiri içeri aldı.

Önce Desmond girdi. Elliot’tan kısa ama kaslıydı, pürüzsüz teni koyuydu ve gözlerinde sürekli sabitlenmiş gibi görünen bir

gölümsemesi vardı. Elliot'a içinde renkli salata olan bir kâse verdi, sırtını sıvazlayıp davet ettiği için teşekkür etti.

Sonra Rachel içeri girdi ama Desmond'ın yanıma gelip yoğun bir Avustralya aksanıyla kendini tanıtmaya sebebiyle dikkatimi girişine veremedim. "Ben Des. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıkarak, "Macy," dedikten sonra garip şekilde ekledim: "Evet, sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum."

Ashında, Elliot'la ne zamandır arkadaş olduklarım bilmiyordum. Ağzımın kuruduğunu hissettim, ellerim terliydi.

Kafamı kaldırıncaya Rachel'in bana baktığını gördüm. Gözlerini kırptı, gergin şekilde Elliot'a gülümseyerek tanıtılmayı bekledi.

Elliot onu öne doğru yönlendirerek, "Rachel," dedi. "Bu Macy."

Kısa koyu saçları, parlak mavi gözleri ve burun köprüsüyle yanaklarına serpiştirilmiş çilleri vardı. Bu sefer gülümsediğinde, en azından kısmen samimi görünüyordu ve parlak, düzgün bir diş seti ortaya çıkarmıştı. Tamamen hoş bir kadındı.

"Merhaba, Rachel." Elimini uzattım, o da gevşek bir şekilde elimi sıktı.

"Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum," deyip tekrar gülümsedi.

Sözler daha ne dediğimi fark edemedi ağzımdan çıktı: "Gel-diğin için teşekkürler."

Sanki burada bir milyon kez bulunmuşum gibi. Sanki burada yaşıyormuşum gibi, sanki *ev sahibi* benmişim gibi.

Elliot'a döndü, gözleri tekrar kısıldı. Elliot eğildi ve ona güven verici şekilde gülümsedi.

Kalbim kıskançlık ve sahiplenme duygusuyla burkuldu. Ses-siz şekilde anlaşmaları hoşuma gitmemişti. Geçmişleri, ritimleri, söylenmemiş bir dilleri olduğunu hissetmek hoşuma gitmemişti.

İçinde birkaç şişe şarap olan bir kanvas çantayı kaldırıp, "Bunu nereye koyayım?" diye sordu.

"Buzdolabı," dedi Elliot, omzunu sıkarak ona bir kez daha uzun, cesaret verici bir bakış attı, sonra yanıma geri döndü.

Rachel gittikten sonra Elliot, onun gidişiyile başını sallayan Des'e baktı.

Des sessizce, "Her şey yolunda, dostum," dedi. "Devam." Sonra bana dönüp gülümsemeye başladı. "Ve sen. İşte buradasın. Kanlı canlı."

Olası konuşmayı bir soruyla saptırdım: "İkiniz nasıl tanıştınız?"

Des, "Ragbi," dedi.

Gülüşüm beklediğimden yüksek çıktı ve Des'in gözleri heyecanla açıldı. "Seni tanımıyorum, Macy ama sanırım çok iyi arkadaş olacağız."

Elliot gülerek, "Hey!" diye itiraz etti.

Dikkatini tekrar bana çeviren Des ekledi: "Aslında gerçekten oldukça iyiydi."

"Olamaz," dedim, bütün kitap kurdu ihtişamıyla Elliot'a bakarken gülümsememi zor tutuyordum. "Bu adam mı? Ragbi mi?"

Elliot, "Lütfen ama," derken bana şakayla incinmiş bir bakış attı.

"Seni kaymayı öğrenirken izlediğimi hatırlıyorum sadece," dedim.

Desmond'ın gözleri kısıldı. "Buz pateni mi?"

Büyük bir kahkaha patlattım, Elliot beni nazikçe kafa kilidine alıp saçlarıma doğru, "Kaykay, seni pislik," diyerek homurdandı.

Bir saniyeliğine güreştik, sonra birden durup durgun sessizliğin sesine baktık. Rachel mutfaktan gelen kapının hemen önünde, elinde açık bir şarap şişesi tutuyordu.

Des'in gözleri, onunla Elliot'ın arasında gidip geldi.

Rachel, "Şarap ister misiniz?" diye sordu. "Ya da... sadece ben mi istiyorum?"

Des şaka yaptığını sanarak sevinçli bir kahkaha attı ama Rachel gülümsemedi, şişeyi dudaklarına eğip büyük birkaç yudum aldı. Şişeyi indirip ağzını elinin arkasıyla sildi.

Elliot beni yavaşça serbest bırakarak gömleğini düzeltti ve ben de saçlarımı topladım. Sanki suç teşkil eden bir şey yapar-

ken yakalanmışız gibi hissediyordum. İşte buradaydık, sade salonunda duruyorduk ve önümüzde açık bir gerçek vardı: Daha önce hiç sonuçlarla yüzleşmemiştik. Hayatımızın en karışık kısımları hep okul haftasına bölünmüş ya da on yıl boyunca özel tutulmuştu. Elliot'ın nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Elliot sessizce, "Rach," dedi. "Lütfen."

Bana karşı kullanacağını asla hayal edemeyeceğim, nazik bir azarlama tonuna sahipti ama yine de bir baştan çıkarma, biraz belirsiz, fazla samimi bir güvence vardı.

Rachel, "Lütfen ne?" diye sordu.

Elliot, "Burada olmak istediğini sanmıştım," dedi.

"Görünüşe göre, düşündüğüm kadar kolay değilmiş."

Tanrım, neden böyle bir şeyin kolay olacağını düşünmüştü ki?

"Kalmama gerek yok," demeye başladım ama hem Des hem de Elliot hemen müdahale etti.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Elliot bana dönerek.

Des, "Saçmalama," dedi. "Sorun yok."

Rachel'a baktım: Bana öyle düz bir öfkeyle bakıyordu ki tam olarak ne düşündüğünü biliyordum: *Ben hiç de iyi değilim.*

Sessizce, "Elliot'ı resmen perişan ettin," dedi.

Elliot uyarı dolu alçak bir sesle, "Rachel," dedi. "Dur."

"Durayım mı?" Gözleri onun yüzüne döndü. "Konuştunuz mu? Herhangi bir fikri var mı?"

Des tam o anda banyoya koşması gerektiğini düşündü ve hemen kiskandım çünkü o gidebiliyordu, ben ise üzerimize garip şarapnel yağmuru yağarken burada durmak zorundaydım.

Ama aynı zamanda, Rachel'ın ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Neyi duymam gerektiğini düşünüyordu merak ediyordum.

Elliot'a, "Ne hakkında fikrim var mı?" diye sordum.

Elliot başını salladı. "Bunu şu anda konuşmuyoruz."

Rachel mutfağın kapısına yaslanarak cevap verdi: "Elliot'ı nasıl sikip attığın hakkında. Nasıl hiç kimse-"

"*Rachel.*" Elliot'm sesi odayı bıçak gibi kesti. Onun bu tonla konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım, kollarımda ürpertiler yarattı.

Elliot'a bakmaya devam ettim, burada ne kaçırdığımı düşünerek dağılmamak için büyük bir çaba harcıyordum. Ayrıldıktan sonra hayatımın ne hâle geldiğini biliyordum ama onun hayatını da düşünmeye katlanamıyordum.

"Birbirimizi karşılıklı olarak sikip attığımızdan eminim," dedim. "Bence düzeltmeye çalıştığımız şey de bu, değil mi?" Tekrar Rachel'a baktım. "Ama bunların hiçbirisi seni ilgilendirmez."

"Beş yıl boyunca ilgilendirdi," dedi. *Beş yıl.* Biz de o kadar vakit geçirmiştik. "Ve en az bir yıl boyunca beni *gerçekten* ilgilendirdi."

Sikeyim, bu ne demekti şimdi?

Elliot elini kaldırıp yüzünü sildi. "Bu konuşmayı yapmak zorunda mıyız?"

"Hayır." Rachel önce ona, sonra bana baktı, ardından odanın karşısına geçip çantasını aldı ve kapıdan çıkıp gitti.

GEÇMİŞ

Cuma, 25 Ağustos
On bir yıl önce

Yaz tatili, kavurucu bir ağustos günü sona erdi. Babam, Elliot ve ben arabayı toparladık, ardından Elliot bariz şekilde kenara çekildi, her zamanki vedalaşmamızı bekliyordu.

Bu vedalaşmayı dördüncü kez yapıyorduk -uzun öğleden sonralarla geçen bir yazın ardından ayrılıyorduk- ama bu seferki açık ara en zoruydu. Her şey değişmişti.

Aramız her zamanki gibiydi -iki adım ileri, iki adım geri- bir daha öpüşmemiştik, tabii ki yerde birbirimize sürtünmeye benzer vakitler de geçirmemiştik. Ancak aramızda yeni bir hassasiyet vardı. Bir şeyler okurken eli benim elimi buluyordu. Omzumda uyuyakalıyordum, uyanınca parmakları saçlarıma dolanmış, bedeni yanımda gevşemiş, bacağım kalçasının üzerine atılmış hâlde oluyordu. Nihayet birlikteymişiz gibiydi.

Babam da fark etmişe benziyordu, yeni Audi *station* arabasının bagaj kapağını tok bir sesle kapattıktan sonra bize gergin gergin gülümseyip eve geri girdi.

Elliot sessizce, "Konuşmamız lazım," dedi. Ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu.

"Tamam."

Elimi tuttu, beni evlerimizin arasındaki gölgeye doğru götürdü. Orada, sırtlarımızı evin yan duvarına verip ellerimiz kenetlenmiş hâlde, yemek odası penceresinin altındaki çime oturduk. İki evden de kimsenin bizi göremeyeceği bir yerdi.

“Biraz ileri gittik,” diye fısıldadı. “Ve... birbirimize dokunuyoruz... arkadaşlıktan fazlası gibi.”

“Biliyorum.”

“Birbirimizle konuşma şeklimiz, birbirimize bakışımız da arkadaşlıktan fazlası gibi...” Sesi yavaşladı ve başım kaldırıp ifadesindeki yumuşaklığı yakaladım. “Eve gittiğinde bunları başkalarıyla da yaptığımı düşünmeni istemiyorum.”

Dudaklarım büzüldü, uzun bir çimen sapı kopardım. “Ben de senin bunları başkasıyla yaptığını düşünmek istemiyorum.”

“Ne yapacağız?”

Bunun yalnızca öpüşme-dokunma, kız-erkek arkadaş olma meselesiyle ilgili olmadığını biliyordum. Daha büyük anlamda soruyordu: Hayatlarımız dolaptan ya da onun çatısından biraz daha dışarı taşıdığına, sadece ayda bir ya da iki hafta sonuyla yetinmemiz gerektiğinde ne yapacağımızı kastediyordu.

Sol elinin arkasındaki tendon hatlarını izledim. Sağ eliyle parmağını yavaşça bacağımın yukarıdan aşağıya, dizimden uyluğumun ortasına doğru gezdirdi.

Bakmadan, “En sevdiğin kelime ne?” diye sordum.

Tereddüt etmeden, “*Olgun*,” dedi, sesi kısıktı.

Yanaklarım birden kızardı, gözlerime bakmayı bırakmasına rağmen sıcak, kırmızı bir duygunun yanaklarımda uzun süre kaldığını hissettim.

“Seninki?”

Başımı kaldırıp ona baktım, ela gözleri büyük ve meraklıydı, irisin çevresindeki siyah halkanın içinde zor zapt edilen bir vahşilik vardı. Yüzeyin altında, *Seninki?* kelimesinin altına gizlenmiş daha aç bir şeyler vardı: derime diş, tırnak batırması, adımları hurlayarak söylemesi. Elliot *seksiydi*. Bizim yaşımızdaki hangi çocuk “*olgun*” kelimesini kullanırdı ki?

Dünyada ona benzeyen başka kimse yoktu.

Sessizce, "*Aydınlanma*," dedim.

Dudaklarını yalayıp gülümsedi. Yüzeyin altındaki *o şey* daha koyu, daha ısrarcı hâle geldi. "O da iyi bir kelime."

Elinin tersini başparmağımla okşayarak aşağıya bakıp şöyle dedim: "Bence birlikte değilmişiz gibi yapmayı bırakmamız lazımdır."

Başımı tekrar kaldırdığımda gülümsemesi büyü müştü. "Katılıyorum."

"İyi."

"Vedalaşmak için öpeceğim seni," dedi.

Yüzümü ona doğru eğdim, yine nefesini ağzımda hissettiğimde eli çenemi kavrarken, "Tamam," dedim. Dudaklarım dudakları için açıldı, öncekine benzer şekilde ağzını emmek, dilinin dilime değmesine izin vermek ve seslerini tatmak doğal görünüyordu. Parmağı saçlarıma kaydı, artık başımı iki eliyle kavırıyordu, ağzı aceleliydi.

Bunu niye, sırtımızı dayayıp dudaklarımız uyuşana, bedenlerimiz yanana kadar öpüşemeyeceğimiz bir yerde, burada yapıyorduk ki? Bu küçük dokunuşla bile *yanıyordum*. Onu tekrar üzerimde istiyordum, bacaklarımla arasına baskı yapan ağırlıkla ihtiyacının sert varlığını son kez hissetmek istiyordum.

Küçük, gergin bir nefes verdiğimde geri çekildi, gözleri benimkilerin arasında gidip geldi.

"Ağırdan alacağız," dedi.

"Ben ağırdan almak falan istemiyorum."

"Yaptığımız her şeyi doğru yaptığımızdan emin olmanın tek yolu bu."

Yüzümü kavradığı ellerine doğru başımı salladım, beni bir kez daha öptü. "İki hafta sonra görüşürüz."

GÜNÜMÜZ

Perşembe, 23 Kasım

Des, sanki eski sevgililerin savaşımdan saklanmak için değil de olağan nedenlerle oraya gitmiş gibi, ellerini kot pantolonuna silerek banyodan çıktı. Yukarı baktı ve yüzüne parlak bir gülümseme yayıldı, sonra Rachel'in artık yanımda olmadığını fark edince gülümsemesi yavaş yavaş soldu.

Elliot'a, "Cidden mi?" diye sordu, o da çaresiz çaresiz omuz silkti.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Elliot. "Sorun olmayacağını söyledi. Ama belli ki sorunmuş."

Elliot dönüp mutfığa gitti. Rachel'm kaçması onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Sebebi Rachel'la uzun vadeli bir şeyleri mahvetmesi değil de Elliot'ın yüce gönüllü bir insan olması diye düşünmek istiyordum.

Ama, Tanrım... Böyle bir durumda sorun olacağını herkes kilometrelerce öteden görebilirdi.

Küçük ocak başında durup hindiyi kontrol etmek için eğildi, sonra iki eliyle ocağın yanlarını tutarak derin birkaç nefes aldı.

Des'in gözlerine baktım, çenesini kaldırıp içeri girmemi söyledi. "Elliot bu konularda berbat."

Bu laf beni şaşırttı. Des'in tamamen haklı olduğundan emin-
dim ama gerçekten inanmak için yeniden düşünmem gerekiyordu:
İkimizin arasında, Elliot her zaman karmaşık duyguları yönetme konusunda daha iyi olan taraftı.

Büyük bir penceresi olmasına rağmen mutfak küçükmüş gibi geldi. Ellerimi Elliot'm sırtına koydum, kaslarının gerildiğini hissedince ovarak omuzlarına çıktım.

Dokunuş o kadar samimiydi ki Sean'la ilgili ona yalan söylemeye devam edemeyeceğimi biliyordum, yoksa baştan çıkarmak için oyun oynuyor gibi görünecektim. Omzunun üzerinden bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Özür dilerim," dedim. "Belki de gelmesem daha iyi olurdu gibi hissediyorum."

Bana dönüp ocağa yaslandı. "Burada olmanı gerçekten istiyorum. Davet edilmen tartışmaya açık bir konu değildi. Gelip gelmemek onun seçimiydi."

"Biliyorum ama onunla uzun zamandır arkadaşsın."

Yan tarafa dönerek pencereye baktı; çenesi gergindi, düşünüyordu. Yan profilden çok... yetişkin görünüyordu. Beynim hâlâ genç Elliot görüntüleriyle doluydu. Şimdi ona bakmak, teleskopla geleceğe bakmak gibiydi. Ona bu kadar yakın olmak, ben olmadan geçirdiği bütün o zamanları hayal etmek çok garipti.

"Bir noktada artık gerçekten konuşmamız gerek," diye fısıldadı.

"Rachel hakkında mı?"

Kaşlarını çattı. "Hepsi hakkında, Mace."

Söyleyeceği şeyleri duymam gerektiğini biliyordum -ve Tanrım, kendi hikâyemi duymayı da hak ediyordu- ama bugün burada, onun dairesinde başka bir kadın daha dağılmayacaktı, orası kesindi.

Des'in yan odada olduğunu aklımda tutarak, "Öyleyse," diye fısıldadım. "Bir zaman bulalım. Belki... Andreas'ın düğününden sonra?"

"Ne?" Kaşlarını çatarak bana döndü. "Bir ay var daha."

"Bence bir ay iyi." Tezgâhta tiz sesli bir zamanlayıcı alarmı çalmaya başladı ama ikimiz de görmezden geldik.

Elliot başını salladı. "Zaten on bir yıl geçti."

Des oturma odasından, "Zamanlayıcı çalışıyor," diye bağırdı.

"Bugün izinliyim, o yüzden Noel'de çalışmam gerekecek." Arkasına, ocağının üzerindeki davlumbaza baktım. "Düğün için Yeni Yıl'da dört gün izin alıyorum, dolayısıyla şimdiyle o zaman arasında neredeyse her gün çalışıyorum, ayrıca ihtiyacım var..." Anlatacaklarımın detaylarına inebilmek için işten uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Sean hakkında, on bir yıl önce Elliot'ı gördüğüm son gece hakkında ve sonrasında olan her şey hakkında.

Des mutfak kapısına yaslanıp tekrar geri çekilmeden önce bağırdı: "Hey, bir şey ötüyor!"

Elliot elini uzatıp sesi kaba bir tokatla susturdu.

Bana dönerek eğildi, bakışlarımı arayıp gözlerimle buluştu. "Macy, senin için her gün zaman ayıracağımı biliyorsun. Sahip olduğum bütün zaman dilimleri senin."

Bu kolayca paylaşılan gerçek, nişanımın bitişiyle Elliot'a tekrar dalış arasında kendimi kontrol etme, nefes alma içgüdülerimi felç etti. İlk itirafım dudaklarımdan döküldü: "Sean'la ayrıldık."

Boğazındaki nabzının hızlanışını izledim. "Ne?"

Gökyüzünden buraya bir bomba bırakmıştım. "Hiç... gerçekten istediğim şey değildi."

"Sean'dan mı ayrıldın?"

Gözlerinde gördüğüm umut yüzünden ortaya çıkan ağlama isteğimi yuttum. "Yanından taşındım, evet."

Elliot'ın eli kotumun önüne geldi, işaretparmağı tam içeriden kıvrılıp göbeğime kaydı ve beni kendine çekti. "Nereye taşındın?"

"Şehirde bir oda kiraladım."

Kan cildimin yüzeyine yükseldi, geleceğini hayal ettiğim şeye açtı: ağzının dudaklarıma inmesi, bunun getirdiği muazzam rahatlama, dilinin dudaklarımın üzerinden kayması, sesinin titreşimi.

Gözlerimi kapatıp bir saniyeliğine hayale teslim oldum: ellerinin gömleğim boyunca belime doğru kaymasının, beni kaldırmasının, tezgâha koymasının, bacaklarımın arasına geçip daha yakınuma gelmesinin nasıl olacağını düşündüm.

O yüzden kendimi tutup titreyerek geri çekildim. "Tilden'da neler söylediğimi hatırla," diye başladım. "Senin bana çok daha fazla şey hissettirmen hakkında?"

Başını salladı, bakışı dudaklarımda sabitlenmişti, nefesi düzensizdi.

"Hiçbir şeye körü körüne atlamak istemiyorum." Acı bir ifadeyle yutkundu. "Özellikle seninle. Hâlihazırda bir kez elimize yüzümüze bulaştırdık."

Gözlerime bakarken, ifadesi biraz yumuşadı. "Evet, bulaştırdık."

Aramızda her zaman var olan bir yoğunluk vardı. Bu bana önceden, onun benim en yakınım olduğuna, benim de onun en yakını olduğuma dair güven verirdi. Ve şimdi, bunun için kız arkadaşını bırakmıştı, ben de nişanlımı bırakmışım ama gerçekte on bir yılın ardından sadece bir aydır temas hâlindeydik. Diğer odadaki en iyi arkadaşı bana yabancıydı, az önce çıkan kadın Elliot'ın kalp kırıklığını benden daha iyi biliyordu. Hâlâ çok berbat hâldeydik.

Parmağını kotumdan nazikçe çekerek, "Biraz hindi yiyelim," dedim. "Söyleyeceklerimi toparlamak için biraz çaba göstermem gerekecek, tamam mı?"

Elliot elini kalçama kaydırıp mırıldandı: "Tamam. Tabii ki. Ne gerekirse."

Kendime bir tane daha samimi dokunuş izni verip bu izni ellerimi, deli gibi atan kalbinin üzerine bastırmak için kullandım.

GEÇMİŞ

On bir yıl önce

Gönderen: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Tarih: 1 Eylül, 06.23

Alıcı: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Konu: Seni özledim

Deli gibi.

Gönderen: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Tarih: 1 Eylül, 06.52

Alıcı: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Konu: ynt: sen özledim

Daha sadece birkaç gün oldu ama şimdiden ne zaman geri geleceğini merak etmeye başladım.

Gönderen: Macy Lea Sorenson <minlilleblomst@hotmail.com>

Tarih: 1 Eylül, 20.07

Alıcı: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Konu: ynt: Seni özledim

Bu hafta sonu olur diye düşünüyorum. Bu öğlen Nikkilere gittim, Danny de oradaydı. Oyun oynuyorlardı, çok eğleniyorlardı. Sadece senin de yanımızda olmanı istedim.

Gönderen: Macy Lea Sorenson <minlilleblomst@hotmail.com>

Tarih: 1 Eylül, 20.12

Alıcı: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Konu: ynt: Seni özledim

Lanet olsun. Babam bu hafta sonu olmaz, belki sonraki hafta sonu dedi. Salı günü okul başladığı için bu hafta birkaç işi halledelim istiyor.

Gönderen: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Tarih: 1 Eylül, 21.18

Alıcı: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Konu: ynt: Seni özledim

Galiba bu hafta sadece işlerimize odaklanmamız daha iyi bir fikir. Yoksa çok zor olacak. Deliriyorum.

Gönderen: Macy Lea Sorensen <minlilleblomst@hotmail.com>

Tarih: 1 Eylül, 21.22

Alıcı: Elliot P. <elliverstravels@yahoo.com>

Konu: ynt: Seni özledim

Sence kötü bir fikir mi? Birlikte olmamız?

Elimde duran telefonum çaldı, ekranda Elliot'ın fotoğrafı belirdi. O fotoğrafı daha bir hafta önce çekmiştim: Evlerimizin arkasındaki ormanda, yosunlu bir kayanın üzerinde duruyordu, gördüğü bir kuşu tanımlamaya çalışarak ağaçlara bakıyordu. Fotoğrafta güneş, yüzünü yandan aydınlatmış, çenesiyle gömleğinin altındaki göğsünün hatlarını belirginleştirmişti.

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki telefonu açtığımda sesim kalın çıktı. "Alo?"

Hemen, "Macy, hayır," dedi. "Öyle demek istemedim."

Duvarımda sekiz yaşından beri asılı duran, kaldırmaya üşendiğim parlak tek boynuzlu at posterine bakarak başımı salladım. "Tamam."

"Sadece şunu demek istedim," dedi alçak sesle. "Haftanın her günü on dakikada bir mailleşerek kendimizi delirteceğiz."

Yatağıma oturdum, spor ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. "Tabii ki haklısın. Artık kendimi farklı hissediyorum sadece. Ayı kalmak daha korkutucu."

"Farklı değil." Merdivenleri koşarak çıkıyormuş gibi nefesi kesilmişti. "Her zaman böyle hissettik. Ben buradayım. Sen oradasın. Tıpkı eskisi gibi, hâlâ birbirimize aitiz."

"Tamam."

Arka planda kapının kapandığını duydum, "Ve buraya geldiğinde," dedi. "Birlikte olabildiğince fazla zaman geçireceğiz."

Yastığıma sarıldım, telefonu yüzüme yaklaştırdım. "Sadece bu gece seni öpmek istiyorum," diye fısıldadım. "Sadece burada olmanı, yanımda olmanı, beni öpmeni istiyorum."

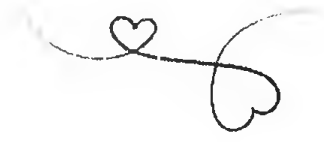
İnleyip sessizliğe gömüldü, kalbim göğsümün içinde sızladı.

“Mace,” dedi. “Benim de yapmak istediğim tek şey bu.”

Sonra sessizliğe daldık, onunla telefondaiken uyumama izin verip vermeyeceğini merak ettim. Elim gömleğimin altına kayd, karnımın sıcaklığını hissettim, onun avucunun orada olduğunu hayal ettim.

Sonunda, “Yalnızca bir yıl daha böyle olacak,” dedi. “Öyle düşün. Baharda mezun oluyoruz. Hayatlarımız artık ayrı olmayacak. Zaman çok hızlı geçecek, ondan sonra gerçekten birlikte olabileceğiz.”

GÜNÜMÜZ

Pazar, 31 Aralık

Geldim.

Hemen çıkıyorum.

Mütevazı L&M Motel'deki odamdan çıkıp, asfaltın üzerine düşen kış güneşinin keskin parıltısına adım attım. Bir elimle gözlerimi koruyarak, Elliot'ı yalnızca on adım ötede, sürücü tarafındaki kapıya yaslanmış ve elinde dağınık yabancı çiçeklerden küçük bir buket tutarken gördüm. Doğrulup bana bakışını görür görmez aklıma bütün gençlik romanztizmi kahramanları geldi.

Geçen otuz yedi günden sonra, gözlerim de onu görmeye susamıştı; smokinli, saçlarının düzgün taranmış, yüzünün tıraşla pürüzsüzleşmiş hâlini kana kana içiyordu.

Şükran Günü'nden bu yana birkaç kez mesajlaşmıştık, düğün için ne giyeceğimle ilgili sorum olduğunda ya da bugün beni nereden alacağını kontrol etmek istediğinde telefonda ara sıra konuşmuştuk ama ön kapısında, karnımız hindi ve şarapla doluyken yanaklarımı öptüğünden ve üç sessiz nefes boyunca anlamlı şekilde bana baktığını gördüğümünden beri görüşmemiştik.

"Bana bir şans ver," demişti.

Vereceğime dair söz vermiştim. Sorun, söylediklerimi duyduktan sonra hâlâ bir şans isteyip istemeyeceğiydi.

Noel’imi 22 Aralık’ta Sabrina, Dave ve Viv’le kutlamıştım. Sadece mutfak taburesinde oturup şarabımı yudumlarken onları izlemek, ritüellerinin şekillendiğini görmek kolay gelmişti: Kanada Brass’ın Noel albümü çalıyordu. Dave bir dükkâna yetecek kadar Noel kurabiyesi pişirmişti. Sabrina oturma odasına gidip devasa ağaçlarının etrafına minik beyaz ışıklar asmıştı. Bütün ay boyunca meslektaşların boş zamanlarında ne yapmayı planladıklarını dinlerken yaşadığım farkındalıklara benzeyen, küçük başka bir bıçak darbesiydi: partiler, buluşmalar, yemek pişirme, şehir dışına uçuşlar.

Elliot’ı ve tabii ki babamı kaybettikten sonra, geleneklerle bütün bağımı da kaybetmiştim. Geri almak için kendimi aç kurt gibi hissediyordum. Noel sabahı yaban mersinli kek yapmak, gece *kalenderly*ler yakmak istiyordum. Doğum günlerinde *aebleskiver* ve kitaplar olsun, Yeni Yıl’da plajda sosisli sandviç yiyeyim istiyordum. Ama ayrıca, Şükran Günü’nün, sadece ikimizin iç çamaşırlarımızla yerde oturup kemiğinden hindi yediğimiz gün olmasını da istiyordum. Yıl dönümümüzü bütün gün yatakta kutlamak, ağızlarımız birbirinden sadece bir santim uzaklıktayken konuşmak istiyordum.

Hazırdım.

O yüzden topuklularla dengesiz bir şekilde ona doğru zarifçe yürümeye çalışarak, asfaltı çatlak otoparkın üzerine adım attım. Esasen kollarına atlamak istiyordum ama kendimi tutmayı başarıp bir adım ötesinde durdum. Çok güzel kokuyordu, güneşin altında güneş gözlüğünü yukarı itince gözleri neredeyse kehribar renginde görünüyordu. Geçen ay boyunca defalarca prova ettiğim açılış sözleri -*Christian’ın evinden çıkınca kulübeye gittim. Yerde uyuyakaldım, babam beni orada buldu*- uzak bir yankıya dönüştü.

Elliot çiçekleri elime bastırdı ve eğilip çenemin hemen altına, nabzımın en çılgın attığı yere bir öpücük kondurdu. Eğilip çiçek-

leri kokladım, aslında hiç kokuları yoktu ama renkleri o kadar parlaktı ki neredeyse floresan gibiydiler. “Çiçekler. Mükemmel bir düğün partnerisin gerçekten.”

Mülkün kenarındaki küçük, başıboş yabani otların olduğu tarafa başını sallayarak, “Şuradan topladım,” diye itiraf etti. Geri dönüp gülümsediğinde, yine on sekiz yaşında gibi görünüyordu. “Annem süitten gül almama izin vermedi.”

Baştan aşağı beni süzdü, bakışları göğsüme, boynuma, yüzüme doğru ilerlerken ısındı. Yeni bir elbise giyiyordum ve kabul etmem gerekirdi ki kendimi harika hissediyordum. Vücuduma oturan kırışik ipekten, turuncu ve kırmızının alev gibi karıştığı, ince boncuklu askıları olan bir elbiseydi. Kahverengi tenimi altın gibi gösteriyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda gülümsememin yüzüme yayıldığını hissettim. Bütün yükümüzü daha sonra ortaya dökecektik. Bu yükün üzerimizden kalkacağına dair beklenti bana kendimi ağırlığım yokmuş gibi hissettiriyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Hazırım.”

Elliot arabayı devasa Viktoryen malikânenin önüne park etti ve ortaya çıkan sessizlikte motor tıkırdadı. Bana dönüp sessizce sordu: “İyi misin?”

Yolculuk on dakika sürmüştü, o süre boyunca kapı kolunu ölümüne kavrayışımı fark etmemesi imkânsızdı.

“İyiyim.”

Nefesini vererek, “Peki,” dedi, elini çıplak bacağımın, dizimin hemen üstüne koyarak dışarı çıkmamı engelledi. Dokunuşu anlam yüklüydü, o da bunu aynı anda fark ederek parmaklarını yavaşça geri çekti. “İzin ver ben açayım.”

Arabadan atladı, koşarak külüstür Civic’inin önünden geçti, şövalye gibi bir hareketle kapımı açtı.

Madrona Malikânesi, arkasında peri masalından çıkmış gibi

yükseliyordu; geniş, nefes kesici çimler devasa mülkü çevreliyordu. L&M Motel'den çok uzak bir görüntüydü. Elbette, şu anda kimsenin kiralamadığı Healdsburg'daki *kendi* evimde *kalabilirdim* ama her ne kadar daha sonra içimizi dökecek olsak da orada babam olmadan, tek başıma kalma fikri biraz moral bozucuydu.

Elliot ayakta durdu, arabadan çıkmamı bekliyordu ve sonunda elini uzattı. "Ayakkabın mı sıkıştı?"

Hayır, sadece sana bakıp sessizce eriyorum.

Doğrudum, ayağa kalkınca elimi tuttu. "İyiym. Sadece... burası çok güzel."

Hava serin olduğu için omuzlarımın etrafına şal sarmıştım; Elliot bir adım öne çıktı, kolumdan kaymış olan kısmı düzeltti.

"Böyle daha iyi." Başparmağını şalın altından omzumun üzerinde gezdirdi. Teninin rengi benimkinden daha açıktı, aradaki renk farkı kusursuz görünüyordu. "Böyle üşümeyecek misin?"

Başımı salladım, kolumu koluna geçirince ana binaya doğru ilerlemeye başladık. Öğle vaktiydi ve güneş ağaçların tepelerinde parıldıyordu, kenarları balla kaplanmış gibi altın sarısına bürünüyordu. Sonoma Bölgesi tepelerinde yer alan Madrona Malikânesi, dönümlerce ormanlık alanla çevriliydi ve geniş üzüm bağlarına bakıyordu. Her tarafta bahçeler var gibiydi. Doğrusu, bu kutsal yer hakkında meraklı olmalıydım ama bir ay her şeyi düşünmek için zaman ayırdıktan sonra Elliot'a bu kadar yakın olmak, bedeninin benimkine neredeyse tamamen değmesi ve her an onu durdurup, ona dönerek öpebileceğimi bilmek... Kendimi bir kanyonun kenarından aşağı, dibinde dev bir top havuzu olan bir yere bakıyormuşum gibi hissediyordum. Direkt atlayıp oynamaya başlamak istiyordum.

Malikânenin içinde, koridor dümdüz ileriye uzanıyordu, ana girişin yanlarından odalara çıkıyordu. Elliot yukarı çıkıp, damat odasında Andreas'a bakmayı planlıyordu. Elliot'a dün gece Berkeley'den buraya kadar araba sürdüğümü söylemiştim ancak aslında bir araba tutmuş ve Xanax alıp yol boyunca uyumuştum.

Motele varmış, sendeleyerek odama girmiş, sabah saat tam altıda vücudumun iç saati uyandırana kadar uyumaya devam etmiştim.

Bütün bunların anlamı şuydu: Hâlâ ailesinden hiç kimseyi görmemiştim ve dürüst olmak gerekirse, biraz gergindim. Aslında tören öncesinde Petropoulos ailesini kendi hâllerine bırakıp yalnız başıma bahçeyi gezmekten memnun olurdum ama Elliot izin vermezdi.

“Benimle gel,” dedi geniş merdivenlere yönelerek. Noel süslemeleri henüz kaldırılıp kutulara koyulmamıştı ve çelenkler hâlâ merdiven korkuluklarına neşeyle sarılmıştı. Üst kattaki sahanlığı altın renkli küçük bir Noel ağacı aydınlatıyordu. “Yukarıdalar.”

Geri çekilip tereddüt ederek, “Hazırlanma sürecine engel olmayayım,” dedim.

“Saçmalama.” Güldü. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Sensiz çıkarsam direkt geri yollarlar.”

Bay Nick’in George’a arabadan bavul getirmesini söylediğini, Nick Jr.’ın Alex’le bir şeyler hakkında dalga geçtiğini duyunca göğsümde bir kuş sürüsü hareketlendi. Bayan Dina’nın hâlâ aynı olan o tok kahkahasını ve Andreas’a papyonunu kendisinin bağlamaması gerektiğini çünkü boynunda “gevşek Peter” a benzediğini söyleyişini duydum.

Kapıyı itip içeri girdik, gıcırdayan menteşelerin sesiyle birlikte bütün oda bir anda sessizliğe gömüldü. Andreas, aynada kravatıyla uğraşmaktan vazgeçip döndü. Nick Jr. ve Alex kanepenin yakınlarında güreşiyor gibi göründükleri yerden doğruldular.

Bayan Dina, eli saçındaki bir tokanın üzerindeyken donakaldı. “Macy!” diye inledi. Gözleri bir anda doldu. Tokayı elinden düşürüp ellerini ağzının üzerine kapattı.

Titreyen elimi kaldırıp selam verdim. Yüzlerini görmek beni on yıl öncesine götürmüştü, sanki çok uzun zamandır ilk kez eve dönmüşüm gibi hissediyordum. “Merhaba, millet.”

Elliot beni yanma çekti. “Çok güzel görünmüyor mu?”

Şaşkınlıkla ona baktım ama haylaz gülümsemesi, ailesinin meraklı bakışları altında ufacık bile rahatsızlık hissetmediğini belli ediyordu.

Bay Nick, "Büyüleyici," diye onayladı.

Alex koşup gelerek kollarını omuzlarıma doladı. "Beni hatırladın mı?"

Onu en son üç yaşındayken görmüştüm, o zamandan beri her gün onu düşündüğümü söylemem imkânsızdı. Gülerek uzun, narin vücuduna sarıldım ve "Peki sen *beni* hatırladın mı?" diye sordum.

Bayan Dina başını sallayarak, "Yapmayın," dedi. "Ağlayacağım."

Nick Jr. bakıp güldü. "Anne, zaten ağlıyorsun."

Elliot beni bıraktı ama herkes sarılmaya geldiğinde geri çekilmedi. Andreas yanıma yaklaştığında sessizce, "Geldiğin için teşekkürler," dedi, ben de kendi sessiz, "Tebrikler, odun kafalı," cevabımı verdim.

Alex babasıyla, saçını toplamaya izin verilmesi gerektiği konusunda tartışmaya başlayınca oda yeniden gürültüye boğuldu. George, Bayan Dina'yla bavulun nerede olduğunu tartışıyordu. Elliot, Andreas'a kravatında yardım ediyordu. Liz içeri girdi, düğün için atıştırmalıklarla dolu bir tepsi taşıyordu. Parlak mavi bir elbise giymişti, belli ki nedimelerden biriydi.

"Merhaba, Macy!" dedi yanıma gelirken. Ailenin geri kalanının karışık bakışları arasında, onlara işte birbirimizi her gün gördüğümüzü hatırlattık, oda yeniden coşkuyla doldu. Hepsi bunun ne anlama geldiğini hatırladı -küçük Macy artık bir *doktor!*- ve tekrar sarılma faslı başladı.

Şaraplar dolduruldu, Alex'in saçları tarandı, sonra babasıyla abilerinin şaşkın bakışları arasında tekrar yukarı toplandı. Tüm bu süre boyunca Elliot oradaydı, kolu koluma değiyordu, ikiz kalp atışımın gibi içime huzur veriyordu.

Elliot sonunda alçak, boğuk bir kahkahayla, "Baba," dedi. "On dört yaşında. Kolları kapalı, yere kadar uzun bir elbise giyi-

yor. Birisi boynunun arkasını görürse hamile kalacak hâli yok.”

Bay Nick birkaç saniye Elliot’a sert bir bakış attı, ardından kızıyla eşine bakarak başını salladı. “Toplayın. Umurumda değil. Sadece *çok fazla* cilt gösteriyor.”

Alex öfkeyle, “*Boynum!*” diye bağırdı. “Bu kadar rahatsız oluyorlarsa erkeklere bakmamalarını söyleyin.”

“Aynen öyle,” dedim Alex’e gülümseyerek. Teşekkür dolu gülümsemesi pencereden içeri sızan güneş ışığı gibiydi.

Tartışma yeniden alevlenirken, Elliot eğilip kulağımın hemen dibine kadar yaklaşarak alçak sesle sordu: “Bahçede biraz yürümek ister misin?”

Yakınlığının etkisiyle ürperip başımı salladım ve elini belimin alt kısmına koyarak beni kapıya doğru yönlendirdi, sonra parmaklarıma uzandı. Odadaki herkesin dikkatinin birleşen ellerimizde olduğunu hissettim. Çıkarken Alex’in şaşkın, “Erkek arkadaşı yok muydu?” sorusunu, ardından Bayan Dina’nın onu keskin bir, “Şşşş!” sesiyle susturmasını, Andreas’ın “Ayrıldılar ya, hatırladın mı?” sözlerini arkamızda bıraktık.

Elliot bana bakıp gülümsedi. “Nasıl, hatırladığın gibi mi?”

Omzuna yaslandım. “Daha da iyi.”

Düzenleme

Ny.ozlem

GEÇMİŞ

Cumartesi, 9 Eylül

On bir yıl önce

Yazdan sonraki ilk yolculuğumuz -birlikte olduğumuzu ilan ettikten, o tatlı, iç yakan öpücükten sonra- eylül ortasında oldu. Hava, ısrarcı pastırma sıcaklarıyla ağırlaşmıştı, ben de bunu bütün hafta sonunu bikini giyerek geçirmek için bahane olarak kullandım.

Elliot... fark etti.

Ne yazık ki babam da fark etmişti ve resmen zamanımızı dolapta *değil*, alt katta ya da dışarıda geçirmemiz için yasak koydu.

O cumartesi Elliöt'ın dağınık ön çimenlerine, devasa kara meşe ağacının altına bir battaniye serdik. Arkadaşlar, okul ve favori kelimelerimiz hakkında yeni bilgileri paylaştık ama artık hepsinin farklı bir ağırlığı vardı. Yana yana, yüz yüze uzanmış şekilde fısıldaşarak konuşuyorduk, Elliot'm parmakları saçlarının uçlarıyla oynuyor veya boynuma dokunuyor, bakışları göğüslerimin üzerinde dans ediyordu.

Kural yirmi dokuz gereği -*Macy on altı yaşını geçtiğinde, ilk ciddi erkek arkadaşı olduğunda, korunmasına dikkat et-* babam beni o ziyaretin hemen ardından doğum kontrol haplarma başlattı. Daha on sekizime birkaç ay vardı. Babam, "kadın doktorumu" arama-

yı planladığını söyledi ama aramadan önce garip ve sarsak bir ders verdi: Kendime Elliot'la seks yapmam için izin verilmiş gibi düşünmemem gerektiğini, sadece geleceğimizi korumaya çalıştığını belirtti.

Endişelenmesine hiç gerek yoktu. Ekim boyunca her hafta sonu görüşmemize rağmen, Elliot'la ikimiz bir daha hiç o kadar yakınlaşmadık: dolapta o günkü gibi, vücudu benim üzerimde, içgüdüyle hareket ederek. Ağırdan alan taraf ben değildim, Elliot'tı. Bana sürekli küçük her adımın ilk olduğunu, birlikte yaptığımız her şeyin hayatımız boyunca, yalnızca bu kişiyle ve yalnızca ilk kez yapılacağını hatırlatıp duruyordu.

Sonsuza dek birlikte olmamız kaçınılmaz bir sonuç gibiydi. Henüz "*seviyorum*" dememiştik. Sözler vermemiştik. Ama Elliot'tan uzaklaşmayı hayal etmek, nefesimi bir saat tutmayı hayal etmek kadar imkânsızdı.

Bu yüzden keşif yolculuğumuzda dikkatlice ilerliyorduk. Saatlerce öpüşüyorduk. Nehirde birlikte yüzüyorduk: bacaklarım kaygan ve soğuk, belinin etrafında, karnım ürpermiş hâlde, çıplak gövdesinin üzerimdeki baskısına karşı çok hassas.

Okula geri dönülen hafta içi günleri bu umutsuz beklentiyle doluyordu. Haftada bir kez Skype'ta görüşmeyi kabul etmiştik -çarşamba günleri- bu günlerde ders dinlemek can sıkıcı oluyordu. O akşamlar, gözleri kocaman şekilde kameradan bana bakardı. Onu öpmeyi düşünürdüm. Hatta ne düşündüğümü söylerdim, o da inleyip konuyu değiştirirdi. Sonrasında onun da aynı şeyi yaptığını bilerek, yatağa tırmanıp parmaklarımın onun parmakları olduğunu hayal ederdim.

Ve hafta sonları, ufacık bir boşluk bulduğumuz her an, birbirine karışan öpücüklerle, dudaklarımız acıyana, nefeslerimiz arzunun çabasıyla kesilene kadar süren bir bulanıklığa dönüşürdü.

Ama hepsi o kadardı. Öpüşüyorduk. Giysiler üzerimizde kalıyor, eller olması gereken yerde duruyordu.

Ta ki artık durmayana kadar.

Ekim sonuydu. Dışarıda deli gibi yağmur yağıyordu, berbat bir hava vardı. Babam alışveriş yapmak için arabayla kasabaya gitmiş, Elliot'la ikimizi evde yalnız bırakmıştı. Planlı değildi. Hatta biz odada, odun sobasının yanında kitap okurken arkasına dönüp bakmamıştı bile. Sadece sütümüzün bittiğini, akşam yemeği için bir şeyler alacağım söylemişti.

Kapı sessiz bir tık sesiyle kapanmıştı.

Arabanın lastikleri çakılların üstünde gıcırdamış, sonra ses kaybolmuştu.

Odanın karşısındaki Elliot'a baktım, içim heyecanla doldu.

Hâlihazırda zeminde bana doğru sürünüyordu, sonra titrek ateşin gölgeleriyle üzerimde durdu.

Gömleğimi kaldırırsın, göbek deliğimden köprücük kemiği-me doğru öpüşünü hâlâ hatırlıyordum. Sutyenimin kopçasını çözmeyi başardığı ilk seferi hatırlıyordum, parmakları elastikle mücadele ederken gülerek dudaklarımı öpüyordu. Açıldıktan sonra parmağıyla avucunun kaburgalarımın etrafında, telin altından kayışını hatırlıyordum. Eli çıplak göğsümün üzerine geldi, parmaklarıyla ucunu kavradı. Sanki bütün gözeneklerimden ışık akıyordu, zevkle ihtiyaç neredeyse kör ediciydi. Sonra ıslak diliyle, dudakları üzerime kapanarak, emerek devam etti. Bacaklarımın arasına bacağını çektim, rahatlama ihtiyacıyla delirmiştim, eriyene kadar ona karşı sallandım ve ilk kez onun önünde boşaldım.

Bana baktı, gözbebekleri kocaman ve siyahtı, dudakları aralıktı.

"Sen...?"

Başımı salladım, sersemlemiş şekilde gülümsedim.

Arabanın lastikleri çakıllı yola geri geldi, Elliot uzaklaşarak keskin, sinirli bir kahkaha attı.

"Zaten eve gitmem lazım." Başıyla aşağıyı işaret etti.

Oraya baktım, elleri kotunun önüne bastırılmış hâlde rahatlama yolu arıyordu.

Ayağa kalkmaya başladı ama durdu, hâlâ bacaklarımın ara-

sında diz çökmüş hâldeydi ama artık çıplak göğsüme bakıyordu. Gerçekten ilk kez bakıyordu, bakışlarının yoğunluğu damarlarımdaki yakıtı ateşleyen kibrit gibiydi. Serbest eline uzandım.

Araba kapısı çarptı.

Elliot, "Macy," diye uyardı, ancak gözlerini kırpmadı ve elini tenime doğru çektiğimde kolu direnmeden hareket etti.

"Hâlâ torbaları çıkarması gerekiyor." Parmaklarını karnıma koydum, vücudumun üstüne doğru kaydardım.

Bagaj kapısı da çarptı. Elliot kolunu hızla çekti.

Yavaşça oturdum, sutyenimin kopçalarını takıp gömleğimi indirdim.

Babamın anahtarları kilidi açtı, oturma odasında bize bakarak içeri girdi. Tam bıraktığı yerdeydim. Elliot kanepenin diğer ucunda bekliyordu, ellerini cebine sokmuştu.

"Hoş geldin, baba," dedim.

Durdu, kolları alışveriş torbalarıyla doluydu. "Her şey yolunda mı?"

Elliot başını salladı. "Eve gitmek için dönmeni bekliyordum."

Gülümseyerek ona baktım. "Çok tatlı bir hareketti."

Babam ona gülümseyerek, "Teşekkürler, Elliot," dedi. "Akşam yemeğine katılmak istersen buyur."

Babam mutfağa yürüdü. Neredeyse takıntılı şekilde kotun altından hissetme ihtiyacıyla Elliot'ın pantolon fermuarına baktım.

Yüzüne bakmak zorunda kalmam için eğildi. "Nereye baktığını görüyorum," diye fısıldadı. "Çok kötüsün."

Uzanıp dudaklarını öptüm. Sessizce, "Yakında," diye karşılık verdim.

GÜNÜMÜZ

Pazar, 31 Aralık

Madrona Malikânesi'nde sekiz dönümden fazla arazi vardı ve her metresini yürüdüğümüze yemin edebilirdim. İki saat boyunca dolaştık, görüşmediğimiz zamanlarda yaşananlarla ilgili arayı kapattık, küçük şeyler hakkında boş boş konuştuk: en sevdiğimiz şarküteriler, geç başlayan Castelvetro zeytini takıntıları, sevdiğimiz ve nefret ettiğimiz kitaplar, politik korkularla umutlar, hayalimizdeki tatil yerleri.

Ve birlikte geçirdiğimiz son yılbaşı, hâlâ avucumun içinde kavanozda tutulan radyoaktif bir göktaşı parçası gibiydi. Her saniye varlığını hissedebiliyordum. En azından şimdilik açmamak için elimden geleni yapıyordum.

Öğleden sonra güneşi ağaçların arkasına inerken serinlik çöktü. Uzaktan araba lastikleri çakıllı yolda gıcırdayıp bizi tören öncesinde çiçekli çelenklerle süslenmiş, ısıtıcı lambalar, kokteyl masaları ve or-dövr dolaştıran garsonlarla dolu büyük çim alana geri çağırıyordu.

"Hazırlanmak için yukarı çıkmam lazım. Sorun yok değil mi?"

Başımı salladım, Elliot yüzümü avuçlayarak eğildi. Alnıma, sonra da yanağıma -neredeyse içgüdüsel olarak- öpücük kondurdu. Uzaklaşırken yaptığı şeyi fark etmeden gülümseyerek bana baktı. Damatla buluşmak için eve doğru giderken, benim

olduğu zamanlarda beni defalarca böyle öptüğünü hatırlayan gözlerle arkasına dönüp bakmadı bile.

O gittikten sonra etrafıma bakıp kimseyi tanımadığımı fark ettim. Bütün Petropoulos ailesi içerideydi; kuzenleri, teyzeleri, amcaları zaman zaman görmüş olsam da hiçbirini sohbet başlatmak kadar iyi tanıımıyordum.

Kulağımda Sabrina'nın sesi çınladı: *Belki de çevren o yüzden bu kadar küçüktür.*

Tepside yanımdan geçen domuz pastırmasına sarılı karidese uzanırken alayla, *Küçük çevre kaliteli çevredir,* diye karşılık verdim.

Tam ağzıma götürüyordum ki biri dirseğimden tuttu. Şaşkınlıkla dönüp, "Ah, pardon!" diye atıldım, ordövrü geri vermeye yelteniyordum, sonra gelenin sadece Alex olduğunu ve karidesi onun eline düşürdüğümü fark ettim.

Önce karidese, sonra bana bakıp omuz silkerek ağzına attı. Lokmanın arasından, "Benimle gel," diye mırıldandı. "Önde oturacağız."

"Ne?" dedim, beni öne doğru çekerken direndim. "Hayır, ben-"

Öne doğru yürüyerek, "İtiraz yok," dedi. "Annemden kesin talimat var: Sen aileden birisin."

Bu söz boğazıma takıldı, pamuksu bir duygunun topu orada sıkışıp kaldı. Şalım omuzlarımin etrafına çekip peşinden damadın tarafındaki ön sıraya kadar gittim.

Alex üçüncü koltuğa oturup beni de yanına, dördüncüye çekti. "Az sonra başlayacak," dedi. "Annem bana insanların da yerlerine geçmesi için oturmamı söyledi. Geçiyorlar mı?"

Arkasına baktım ve evet, insanlar koridorun girişinde bekleyen çalışanlara doğru yürümeye başlamıştı. Koltuklar doluyor, güneş batıyordu ve manzara nefes kesiciydi.

Alex sunağa -o kadar canlıydı ki gerçek mi diye bakmak için yaprağını tutmak istediğim çiçeklerle süslü, küçük, ahşap bir kemerdi- doğru bakarken, "Yıllardır seninle tanışmak istiyordum," dedi. "Yani, *yeniden* tanışmak."

"Benimle mi?" Elliot'la aramızın bozulduğu zaman sadece üç yaşmdaydı.

Aramızın bozulduğu zaman.

Tanrım, ne garip bir ifadeydi. Başkalarının arası bozulurdu. Bizim yaşadığımız şey kopuş gibiydi. Ama gerçekten öyle miydi? Belki fay hattı boyunca oluşan bir çatlaktı. Zayıf noktamıza vurulan bir çekiçti. Ve kader, elinde bir matkapla içeri dalmıştı.

Alex başını çevirip bana baktı. On dört yaşındaki Elliot'a o kadar benziyordu ki bir an için sanki karın boşluğuma yumruk atılmış gibi nefesim kesildi. Gözleri elaydı ve gözlüklerinin arkasında kocamandı. Saçları gür ve koyu renkliydi, yüzünün etrafına takılmış çiçeklerle zar zor dizginlenmiş durumdaydı. Boynu uzun, kuğu gibiydi; elleri ise ince ve kemikliydi. Alex'te bunlar, muhtemelen dans ettiği ve ince yapısını avantaja çevirmeyi öğrendiği için bir şekilde zarif duruyordu. Elliot'ın vücudu her zaman biraz alet kutusu gibi görünürdü: sakarca kullanıldığında tehlikeli olan keskin açılar, uzun kemikler.

"Seni çok seviyor," dedi. "Yemin ederim, eve *hiçbir zaman* hiç kimseyi getirmedi."

Kalbim yavaşladı.

Başını salladı. "Cidden. Ailem eşcinsel olduğunu düşündü. Şöyle derlerdi: 'Elliot, ne olursa olsun seni sevdiğimizi biliyorsun. Tek isteğimiz mutlu olman' ve o da 'Gerçekten takdir ediyorum, arkadaşlar' derdi, sonra hepimiz ona bakardık, sanki, 'Peki erkek arkadaşını ne zaman eve getireceksin?' der gibi."

Ne diyeceğimi bilemeden hafifçe güldüm. Duraksayarak mırıldandım. "Ama sonunda birini eve getirdi. Eminim onu sevmişlerdir?"

Omuz silkti. "Rachel iyi biriydi."

Kalbim bir kez daha yavaşladı. Eve getirdiği ilk kız arkadaşı Rachel miydi? Ne zamandı, bir yıl önce miydi?

Alex, yerleşme sürecinin durumunu kontrol etmek için omzunun üzerinden arkasına baktı. Ortalık biraz dolmuştu, o yüzden gitaristle vokalist giriş müziğini çalmaya hazırlanırken bana biraz daha yaklaştı. "Annem, akşam yemeğine ilk kez geldiğinde ona üç kez 'Macy' dedi."

“Of,” dedim, “tatsız.” Rachel’la tanıştığım için ona çok daha fazla sempati duyuyordum. İlk karşılaşmamızla ilgili birçok şey artık daha mantıklı geliyordu.

Alex bana gülümseyerek, “Her neyse,” dedi. “En sonunda liseden beri sana âşık olduğunu bize itiraf etti. Hayatına geri dönmene sevindim.” Hızla ellerini kaldırarak ekledi. “Sadece arkadaş olsanız bile. Tamam, artık susuyorum.” Dudağını ısırды, sonra aceleyle, “Ve baban için çok üzgünüm, Macy,” dedi. “Onu hatırlamıyorum ama annem çok iyi bir adam olduğunu söyledi.”

“Teşekkür ederim, tatlım.” Kolumu omzunun etrafına dolayarak, onu kollarıma çektim. “Hepinizi deli gibi özledim.”

Gitaristin başlamasıyla kalabalığın üzerine bir sessizlik yayıldı; vokalist *Jeff Buckley*’nin “*Hallelujah*” yorumuna yumuşakça giriş yapmadan önce, basit ama hüznü bir giriş çaldı. Koridordan gelen ilk ikili yaşlı bir çiftti, muhtemelen Else’nin büyükannesiyle büyükbabasıydı. Karşı tarafımızdaki bölüme oturdular. Bayan Dina’yla Bay Nick ise aralarında Andreas’la birlikte bize doğru geliyorlardı. Bayan Dina’nın gülümsemesi öylesine parlaktı ki nefesim boğazıma takıldı, gözlerimin yüzeyinde yaşların birikişini hissettim. Sadece düğün olduğu için değildi, düğünlerde hep ağlardım zaten. Şarkı yüzünden, mekân yüzünden, dünyada en çok sevdiğim insanların kollarına geri dönmüş olmam yüzündendi. Hatırlayabildiğim kadar uzun zamandır ilk kez kendimi yalnız hissetmiyordum.

Andreas, koridorun başında gözlerinde gelininin ortaya çıkışının beklentisiyle duruyordu. Bayan Dina, Alex’in yanına oturdu ama dizlerinin üzerinden uzanıp elimi tuttu, öyle sıkı tuttu ki o tek, titreyen dokunuşta sevgisini, kafa karışıklığını ve -her şeyin ötesinde- rahatlamasını hissettim.

Sırada damadın erkek kardeşi Nick Jr. vardı, gelin nedimelerinden biriyle birlikteydi. Göğsü babası gibi genişti, boyu iki ebeveyni kadar uzundu. Tam sakallı hâliyle bölge savcısından çok oduncuya benziyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu parlak kumaşlı takım elbiseyle hayal edemiyordum.

Sonra kol kola, rahat gülümsemelerle George'la Liz geldi. O kadar mükemmel mutlu yüzler ve kendinden emin adımların karışımıydı ki gözlerim dolu dolu gülümsediğimi fark ettim.

Alex bana bir mendil uzattı. "İki tarafımda ikiniz de ağlıyorsunuz."

Bayan Dina fısıltıyla, "Şşş," dedi. "Bekle biraz. Aynı bela seni de bulacak."

Bir sebeple buna hazırlıklı değildim -Elliot'ın koridorda yürüyeceğini unutmuştum- ve onu minyon sarışın nedimeyle kol kola, toplanan misafirlerle göz teması kurarken sakın bir gülümsemeyle yürürken görmek, midemin tam ortasına duygusal bir yumru gibi oturdu. İçimdeki sıcaklık dışarıya sızdı.

O kadar iyi görünüyordu ki.

Gülümsüyordu, artık bir seksenden uzun boyuyla barışıktı. Nedimeyi sunağın yakınına bıraktıktan sonra bana baktı ve gözlerimiz buluştu, kenetlendi.

Eski nişanlımı düşünmeyeli saatler olmuştu ama şimdi Elliot'ı -sunağın önünde, smokin içinde- görmek, Sean'la her şeyin ne kadar devasa şekilde ters gittiğini fark etmemi sağladı. Elliot'tan başka *herhangi* biriyle olmanın ne kadar yanlış olacağını da.

Elliot bir adım geri çekildi, sağdıçların başındaki yerine geçti ve müzik değişirken, gitar *Elvis Costello*'nun "*She*" şarkısının giriş notalarını çalmaya başlarken gözlerini benden ayırmayı başardı.

Kalabalık ayağa kalktı. Geline bakmam gerektiğini biliyordum ama ileri dönük olan tek kişiydim, gözlerimi Elliot'ın üzerinden ayıramıyordum.

İlgimi hissettiğine emindim çünkü gözlerini kırptı, başını hafifçe çevirip gözlerime baktı. Gözlerinde bir soru vardı, alaycı bir netlikle: "*Derdin ne be senin?*"

Başka ne yapacağımı bilemediğimden sadece sessiz sessiz dudaklarımla şu kelimeyi şekillendirdim: *Evet*.

Evet, seninim.

Evet, hazırım.

Evet, seni seviyorum.

GEÇMİŞ

Cuma, 8 Aralık
On bir yıl önce

Elliot sayfayı çevirirken, “Tanrım, bu kitap inanılmaz,” diye fısıldadı.

İçimden böbürlendim. Züppe Klasiksever Bey, nihayet Wally Lamb okuyordu.

Karnımın üstüne dönerek ona baktım, kanepede oturuyordu. “Sana bayılacağını söylemiştim.”

“Söylemiştin,” dedi. “Ve gerçekten bayıldım.”

Sonunda yeniden birlikte dolaba girmemize izin verilmişti -kapı açık şekilde- çünkü dışarıya çıkmak için hava fazla soğuktu, babam bütün gün aşağıda fısıldaşmalarımızı dinlemek istemiyordu.

Son sınıf zaten tamamen çılgınca geçmişti, kasım ayındaki çoğu hafta sonunu Berkeley’de üniversite başvurularına, SAT’lere ve onur tezlerine hazırlanarak geçirmiştik. Aynı şehirlerdeki, hatta mümkünse aynı okullardaki üniversitelere başvurmaya çalışıyorduk, bu koordinasyon ihtiyacının yoğunluğu yüzünden sürekli olarak birbirimizle iletişim hâlindeydik. Bu, beş haftadır Elliot’la birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonuydu, aramızda güçlü bir akım vardı, kapı açık olmasına rağmen bizi birbirimize doğru daha da yakınlaştırıyordu.

“Bana tapman lazım,” dedim ona.

Gözlüğünün üzerinden bana baktı, kaşları kalkıktı. “Tapiyorum.”

Sırıttım. “Ya da kölem olman lazım.”

“Olurum.” Kitabı kapattı, dirseklerini uzun bacaklarına dayadı. “Zaten öyleyim.” Artık bütün dikkati üzerimdeydi.

“Beni palmiye yapraklarıyla serinletip minik, sulu üzümlerle besle.”

Aramızdaki hava birden durmuş gibiydi.

Elliot boğuk bir sesle, “Tekrar söyle şu kelimeyi,” dedi.

“Serinlet.”

“Hayır.”

“Minik.”

Sabırsızca iç çekti. “Macy.”

“Üzümler.”

Yorgun bir homurtu çıkararak kitabına geri döndü. “Baş belası.”

Gülümsedim, dudaklarımı yalayıp ona istediği şeyi verdim: “Sulu.”

Başını kaldırdı, gözleri kararmıştı.

Kapı açıktı.

Tekrar, “Sulu,” diye fısıldadım, o da yere doğru sürünerek geldi, gıdıklayarak boynuma doğru öpücükler kondurdu. Kıpırdandım, kapıya baktım. “Sen tam bir kelime manyağısın.”

Dili boğazımı takip etti. “Elini pantolonumun içine sok,” dediğinde gülümsemesini duydum.

Kahkahamı bastırdım, keskin bir fısıltıyla, “Ne? Hayır. Babam kelimenin tam anlamıyla altı metre ötede,” dedim.

Tam o anda araba motoru girişte çalıştı, lastikler gıcırdayarak daha da aşağı indi, sonra da uzaklaştı.

“Tamam. Sanırım altı metreden biraz daha uzakta,” diye mırıldandım.

Elliot geri çekilip bana baktı, gözleri karanlık ve yırtıcıydı, sanki içimdeki bir şeylerin düğmesine basmış gibiydi. Elimi uzattım ve

nihayet

nihayet

elimi kot pantolonunun düğmelerinin üzerine koydum. Orada gerçekten, *gerçekten* hissetmek istediğim şeyi hissettim.

“Şimdi ne olacak?” dedim. Oluyordu. *Oluyordu*. Dokunuyordum. Elliot’a. Ona, *penisine*.

Elliot’ın kaşları saç çizgisine kadar kalktı. “Bilmiyor musun?”

“Emin değilim?” dedim, kısık bir gülümsemeye homurdanıp ağzımı kendi ağzıyla kapattı.

Yere devrildik, bacaklarımızla kollarımız birbirine dolanmıştı, dudaklarımız dişlerimize çarpıyordu, dağınık, çaresiz ve tamamen kusursuzdu. Bütün o zorunlu fiziksel mesafeyle birbirimize yapmak istediklerimiz hakkındaki konuşmalardan sonra, ne zaman ya da nasıl yalnız kalabileceğimizi bilmeden, bu küçücük zaman dilimi avuçlarımıza düşen bir umut elması gibiydi.

Hiç böyle bir his tanımamıştım, midemde filizlenen ve sıcak şekilde aşağıya yayılan, duyularımı aşan, bütün evrenimi bu tek histe toplayıp sonrasında gelecekleri istememe neden olan bu sancıyı.

Gömleğim çıktı. Pantolonumun fermuarı açıldı, çıkarıldı. Çıplakken bile bu yeni açlığı doyurmaya yetmeyeceğinden korkarak daha da yaklaştım.

Elliot eğildi, boynumu, göğüslerimi yaladı, sonra tekrar bana döndü, açgözlü dudakları dudaklarımı emdi, ardından tekrar göğsümün üzerinden aşağı indi. Eli karnımın üzerindeydi, parmakları iç çamaşırlarımın kenarında dolaştı.

“Çok mu hızlı?” diye sordu, nefes nefeseydi, ağzı göğüslerimi keşfederken beni göremese de başımı salladım.

Yüksek sesle, “Hayır,” dedim. Çok yavaştı. Çok hızlı değil, çok *yavaştı*. Bütün sinir uçlarım çıtırdıyordu ve tam olarak ne olduğunu bilmesem bile daha fazlasını istiyordum.

“Siktir, Macy, ben... Bu çılgınlık. *Güzel* çılgınlık. Sen altımdayken harika hissediyorum.”

Güldüm çünkü Elliot’ın nadir görülen tutukluğu garip şekilde güven vericiydi, sonra dudakları dudaklarımdaydı, kahkaha-

mı içine çekip kendi kahkahası hâline getirdi. Dili benimkinin üzerinden kayarken eli göğsümü kavradı, sıktı, seslerimiz neredeyse hiç nefes alamayacak kadar birbirimize yakın olmamız yüzünden boğulmuştu.

Parmakları yeniden aşağı indi, kaburgalarımın üzerinden, göbeğimin üzerinden, pamuklu kumaşın altına, tam da ihtiyacım olan yere kaydı. O anda o boğuk bir ses çıkarırken ben de anlaşılmasın bir şeyler fısıldadım. Kalçaları üzerimde hareket etti, parmak uçları derimin üzerinde kayarken aynı ritmi arıyordu.

Bir anda aşağı indi, iç çamaşırımı çekip çıkardı. Karnımı, kalçalarımı, sonra daha da aşağıyı öptü, aynı arzuyla neredeyse delirmiş gibiydi. Altımda, uyluklarımın arasında titriyordu, omuzları avuçlarımın altında sarsılıyordu. Üzerimdeki ağırlığını özledim ama ağzıyla yapmaya karar verdiği şey beni başka hiçbir düşünceye yer bırakmayacak kadar dağıtmıştı. Sıcaktı, yumuşaktı, emiyordu, elleri bacaklarımdaydı, başının etrafında kapanmak isteyen kaslarıma karşı koyuyordu. Dili, dudakları ve nefesinin delirten sıcaklığı. Kendime hayal etmeye bile tam olarak izin vermediğim şeyi yapıyordu.

Ben nefes nefese kalınca tekrar yukarı çıktı, bütün cildimi ısıtıp öperek ilerliyordu, tahmin edebileceğimden çok daha vahşiydi ama o an aramızda başka türlüünün asla mümkün olamayacağını fark ettim.

"Pardon," dedi. "Devam etmek istedim ama-" Gözlerini kapatırken altdudağını ısırды, bir inilti çıkardı, kendini zor tutuyor gibi bir hâli vardı.

"Sorun değil, buraya gel," dedim. Ağırlığını üzerimde istiyordum. Onu vücudumun üzerinde görmek, sonra da o görüntüyü beynime kazımak istiyordum.

Dudaklarıma gülerek, "Gerçekten boşalacağım sandım," dedi, ağzında hâlâ benim ıslaklığım vardı, dokunuşundaki o acelecilik beni de deliye çeviriyordu.

Kemerini beceriksizce ittim, sonra parmaklarım ne yapacağını hatırladı. İlmeklerden geçip o büyüleyici düğümleri birer birer

çözdü, ellerim sonunda düz karnının çıplak tenini, dar kalçalarını, pantolonunu dizlerine indirirken uyluklarının arkasındaki yumuşak tüyleri hissetti.

Üzerimde ağırdı, kalçamın yanında sert ve doluydu, ona doğru kıvrıldım, *oraya* sürtünmek istedim.

"İstiyorum," diye başladım, penisine uzanıp buldum. Çıkar-
dığı sestten, elimdeki hisle -sıcaktı, sertti- zihnim bir anda eriyip
gitti. "Sen istiyor musun?"

"Seks yapmak mı?" diye sordu Elliot, başı telaşlı şekilde sal-
lanıyordu, gözleri büyülenmişti. "Evet. Evet. İstiyorum. İstiy-
orum, istiyorum, istiyorum, Macy ama *siktir*, prezervatifim yok."

"Hap," diye inledim, hareket ederken onun bacağımanın üze-
rinde kayışını hissettim. Pürüzsüz ve yumuşak deri, hiç de yu-
muşak olmayan bir şeyin üzerindeydi.

Elliot çenesini kaldırdı, şaşırmıştı. "Doğum kontrol hapı mı
kullanıyorsun?"

"Annemin kurallarından biriydi. Babam ekim ayında başlattı."

Elini ikimizin arasına götürdü, vücudunu üzerimde gezdir-
diğinde tamamen yok olmuştum. Onu zar zor duydum: "Emin
misin, Mace? Bana bak."

Sesinin o yumuşak titreşimiyle, bakışımı onun birazdan *içim-*
de olacağı o büyüleyici yerden kaldırıp gözlerine, aklıktan nere-
deyse siyaha dönmüş ama yine de sabırlı ve bekleyen gözlerine
çevirdim.

"Lütfen," dedim. O kadar iyi hissettiriyordu ki. Üzerimde
böyle hareket etmeye devam ederse... "Eminim."

Aşağı baktı, kendini doğru yere yönlendirdi, sonra üzerime
eğilip dirseklerini omuzlarımin yanına yerleştirdi. Dünyadaki en
doğal şeymiş gibi geldi: Bacaklarım kalçalarına doğru kaydı, du-
dakları dudaklarımı buldu. Birkaç santim ilerledi. Henüz içimde
değildi ama *oradaydı*.

"Maraton olmayacak," diye inledi. "Zar zor dayanıyorum."

"Sadece seni hissetmek istiyorum."

Birkaç santim daha itti ama bedenimdeki o karışıklığa, du-

yularımla uyarımın birleşmesine karşı çıkamadığım bir iniltiyle bağırdığımda durdu. Gözleri yüzüme kilitlendi, sonra başını arkaya attı. Bacağımı kalçasının etrafına dolayıp onu hızla -ve sertçe- tamamen içime çektim.

O keskin acı saplandığında omzunu ısırdım, vücudunun ağırlığı çığlığımı bastırdı. Elliot'm kalçaları dikkatlice geri çekildi, sonra yeniden içeri girdi ve onun o yırtıcı haz/acısını tekrar tekrar hissettim. Ciddi şekilde hareket etmeye başlamıştı, içeri itiyor, dışarı çekiyordu, yeniden, yeniden, daha hızlı.

Nefes nefese, "İyi misin?" diye sordu.

Dudaklarımın arasından boğuk bir, "Evet," çıkarabildim.

"Tanrım, ben-"

Onu kendime bastırdım, kollarımla bacaklarımla etrafını sardım, gözlerimi bu keskin sızıyı bastırmak için sımsıkı kapadım; kalbim, vücudum onu dışarı itme ihtiyacından çok, onu içimde tutmak istiyordu.

Hırıltıyla, "Geliyorum," dedi, sonra ellerimin altında titredi, aşağı düşerken gergin şekilde nefesini tuttu.

Boşalmasının vücudunda yarattığı etkileri hissettim. İçimdeki her hareketini, her kayışı.

Yankıda bir ses, ayak sesleri, sonra bir ses daha duydum. Arzu hâlâ içimde yankılanıyor, bacaklarımın arasındaki keskin acıya çarpıyordu.

Elliot'ın dokunuşu birden yok oldu, ön tarafım o üzerimden kalkınca serinledi ve garip bir şekilde, içimde anında boşluk oluşmuş gibi hissettim. Başım bulanıkken, hızla geri çekilip beni yukarı kaldırdığını fark ettim.

Babam aşağıdan, "Macy?" diye seslendi. Ya da sanki suyun altından, emin olamıyordum.

Elliot'ın yüzü önümde netleşti: Alnı terliydi, gözleri kocaman, dudakları parlak kırmızı ve hâlâ öpücüklerim yüzünden ıslaktı. "Kalk, Mace."

Gerçeğe çekilmiş gibi oldum, bir şekilde sesimi buldum ve kısık sesle "Evet, baba?" diyebildim.

Elliot pantolonunu hızla yukarı çekti, gömleğini başının üzerinden geçirdi; ben de parmaklarım titreyerek pantolonumu çekmeye çalışıyordum. Uyluğumdaki o parlak kan çizgisine takıldım, yukarı bakıp gözlerimi Elliot'a çevirdim. O da kot pantolonunun düğmelerini iliklerken gözleri benimkilere kilitlendi.

"İyi misin?" diye fısıldadı. Üst kattaki uzun koridorda ayak sesleri yankılandı.

"Evet." Zayıf, titrek bacaklarımla ayağa kalktım, bluzumu bulup üzerime çektim, babam içeri girerken sutyenimi ayağımla bir yastığın altına ittirdim.

Kapının eşiğinde durdu, sahneyi süzdü. Elliot, kendini köşedeki yastıkların üzerine fırlatmış, gözlüksüz şekilde yıpranmış *The Joy Luck Club* (Neşeli Şans Kulübü) kitabımı okuyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, nefesi düzensizdi. Kapının yakınında duruyordum, saçımın nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim ama iyi görünmediğini hayal edebiliyordum. Elliot parmaklarını içine geçirmiş, örgümü bozmuş, ellerini saçlarımın üzerine ve içine defalarca kez kaydırmıştı.

Vücudum, o ânın hatırasıyla titredi.

Babam bana baktı, alaycı bir gülümsemeyle başını salladı.

"Merhaba," dedim.

Hakkını vermek gerekirse sadece, "Merhaba, çocuklar," diye yanıtladı.

Nefes nefese kalmamaya çalışarak, "Ne oldu?" diye sordum.

"Mace, tatlım, üzgünüm ama bir saate hazır olabilir misin? Kasabaya gidip *faks* almam gerekti, inanabiliyor musun? Bu gece geri dönmemiz gerekiyor." Gerçekten üzgün görünüyordu.

Burada iki gecemiz daha var, diye düşündüm ama içimdeki hayal kırıklığı büyürken bile ıslıl ıslıl başımı salladım. "Sorun değil, baba."

Elliot'a el salladı, o da el sallayarak karşılık verdi, sonra gitti.

Yavaşça döndüm. Elliot'ın gözleri kapalıydı, elleri yüzünü örtüyordu, nihayet rahatlama nefesi almıştı, artık sakın görünmeye çalışmasına gerek yoktu.

Ona doğru ilerledim, kucağına tırmandım, deli gibi teninin bana değmesini istiyordum.

“Siktir, az kalsın yakalanıyorduk,” diye fısıldadı.

Başımı salladım. Gitmek istemiyordum. Damarlarımda adrenalini dolaşıyordu, uzuvlarım titriyordu. Sarılıp az önce yaptıklarımız hakkında konuşmak istiyordum.

Başını yana eğip şakağımlı öptü. “Kanıyordun. Bunun... normal olduğunu biliyorum ama emin olmak istiyorum. Canını yaktım mı?”

Tavana baktım, hem doğru hem de rahatlatıcı gelen bir yanıt bulmaya çalıştım. “Beklediğimden fazla değildi.”

Dudakları benimkileri buldu. Yavaş, dikkatli öpücükler dudaklarımla, çenemin, yanaklarımla üzerine serpiştirildi.

Geri çekilirken isteksizce, “Toparlanman gerek,” dedi.

“Evet.”

Ayağa kalktı, beni de kaldırdı, sonra yere bıraktı. “Bana bu gece e-posta atar mısın?”

Başımı salladım. Hâlâ titriyordum. Hem yaptıklarımızdan dolayı hem de az önce yakalanmaktan kıl payı kurtulduğumuz için.

Yüzümü iki eliyle kavradı, bakışlarını aradı. “Sence... iyi miydi?”

“Evet.” Gergin bir kahkahayı bastırdım. “Yani, tekrar yapmak istediğimden kesinlikle eminim.” Adrenalin bana kendimi hızlı ve gergin hissettiriyordu.

“Tamam.” Hızla başını salladı. “Tamam, konuşacağız o zaman? İyi misin?”

“Evet.” Gülümsedim. “Sen?”

Kontrollü bir nefes verdi. “Eve gideceğim, uzun bir duş alacağım ve babanın orada durduğu dakikanın dışında her şeyi kafamda tekrar yaşayacağım. O sırada hâlâ biraz serttim.”

Ona yaslandım, alnımı göğsüne koydum. “Gitmek istemiyorum.”

Dudaklarını başımın üstüne koydu. “Biliyorum.”

“Biz az önce seks mi yaptık?” diye sordum sessizce.

Başparmaklarıyla yüzümü kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağladı. “Evet. Yaptık.”

Eğilip beni bir, iki kez, dudaklarımdan yumuşak şekilde öptü, sonra üçüncüde derin bir öpücük kondurdu. Sonunda geri çekildi, burnumun ucuna küçük bir öpücük kondurup dolaptan dışarı çıktı.

Elliot merdivenlerden koşarak inerken, “*Seni seviyorum*” dememiş olmamızın ne kadar tuhaf ve harika olduğunu düşündüm. Hiç gerek duymamıştık.

GÜNÜMÜZ

Pazar, 31 Aralık

Elliot, bir elini cebine sokup düğün konuşmasına başlayarak, "Aynı anne-babadan doğmuş ve aynı evde büyümüş olmamıza rağmen, Andreas'la ikimiz birbirimizden daha farklı olamazdık," dedi. Masalar, çiçekler ve mum ışığından oluşan alanın önünde duruyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Ben çalışkandım, o..." Elliot kaşını kaşdı. "Yani, o da atletikti."

Konuklar anlam dolu bir kahkaha patlattılar.

"Ben takıntılıydım, o özensizdi." Takdir dolu başka bir mırıltı duyuldu. "Ben Latince öğrendim, o çoğunlukla homurtular ve somurtmalarla iletişim kuruyordu." Bunun üzerine ben de içten bir kahkaha attım. "Ama bizi tanıyan herkes ortak bir yanımız olduğunu biliyordu." Elliot kendini tutamıyormuş gibi bana kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Andreas'a döndü. "Biz sevdiğimizizde, tam anlamıyla severiz."

Odaya duygusal bir mırıltı yayıldı, kalbim sıcak bal gibi erimeye başladı.

"Andreas, Else'le yirmi sekiz yaşında tanıştı. Tabii, önceden kız arkadaşları olmuştu ama hiçbiri bunun gibi değildi. Bir cumartesi günü annemle babamın evine girdi, fiziksel olarak rüzgârda sav-

rulmuş gibi bir hâli vardı. Gözleri kocaman, ağzı açıktı. Andreas normal, çok temel kelime dağarcığıyla konuşma yetisini kaybetmişti." Etraftan tekrar neşeli kahkahalar yükseldi. "Onu akşam yemeği için evimize getirdi ve sanki İngiltere Kraliçesi'ni davet etmiş gibi davranıyordu." Elliot annesine gülümsedi. "Anneme ne pişireceğini sorarak kafasının etini yedi. Babamın bütün akşam boyu Niners maçını açmaması için kafasının etini yedi. Benimse garip bir şey yapmamamı söyleyerek kafamın etini yedi, mesela Kafka'dan alıntı yapmak ya da yeşil fasulyelerle sihir numaraları yapmak gibi. Kendi odasını gönüllü olarak hiç temizlememiş bir adam için bu titiz davranış kayda değerdi."

Yüzüme heyecanlı, âşık bir fay hattı gibi geniş bir gülümseme yayıldı.

"Andreas, o günden itibaren her gün dikkatli, sadık ve adanmış hâlde. Dört yıl boyunca sizin daha da derinden âşık oluşunuzu izledim. Else'in Andreas'a çok uygun olduğunu söylemek hafif kalıyor. Görünüşe göre kız odun kafalıları seviyor." Kahkahalar arttı. "Ve belli ki bizi de yeterince sevmiş."

Elliot kadehini kaldırdı, kardeşiyle yeni baldızına doğru sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Else, ailemize hoş geldin. Sana evimizin sessiz olacağına dair söz veremem. Ama hiçbir zaman evimize geldiğinde sevildiğin kadar çok sevlilmeyeceğine dair söz verebilirim."

Alkışlar yükseldi, kadehler tokuşturuldu. Elliot eğilip ikisini de kucakladı, ardından yanımdaki yerine döndü.

Masanın altından elimi tuttu. Eli titriyordu.

"Harikaydı," dedim.

Elliot eğildi, boşta kalan eliyle somonundan bir lokma alırken gülümsedi. "Öyle mi?"

Ona doğru eğilip dudaklarımı yanağına bastırdım. Teni sıcaktı ve hafifçe pürüzlüydü, en yumuşak zımpara kâğıdı gibiydi. Dişlerimi çıkarıp hafifçe ısırılmamak için kendimi zor tutuyordum. "Evet."

Dudaklarım yanağından ayrıldığında, rujun iki parça izi kalmıştı. İstemeyerek başparmağımla silip dağıttım. Aslında orada

kalması biraz hoşuma gitmişti. Elliot yemek yemeye, ben onunla uğraşırken gülümsemeye devam etti. Hayatımda ilk kez, tarifsiz bir mutlulukla kendimi birinin eşiymişim gibi hissediyordum.

Bu duygu köpüklüydü, *shot* içtikten sonra hafif sarhoş olmak gibiydi, boğazdan mideye kadar geçtiği yerleri ısıtan bir sıcaklık yaratıyordu. Ama burada, *her şey* sıcak hisler veriyordu. Elini elimde tutarak kendime doğru çektim ve kucığıma, bacağımanın üstüne koydum. Elliot çatalını ağzına götürürken durup bana muzip bir gülümsemeyle baktı ama sonra lokmasını aldı, Andreas omzuna dokunduğunda onu dinlemek için sola eğildi.

İlk dans için müzik çalmaya başladı ve Andreas'la Else ayağa kalkarak salonun ortasına doğru ilerlediler. Onlar kısa süre yalnız dans ettikten sonra DJ herkesi piste çağırdı. Ardından Bayan Dina ve Bay Nick de çıktı, sonra Else'in anne-babası katıldı. Elliot bana baktı, bariz bir soruyla kaşını kaldırdı... ve işte başlıyorduk.

Beni belime doladığı koluyla dans pistinin ortasına yakın bir yere götürüp kendine çekti: Göğüs göğse, karın karına, kalça kalçaya.

Sallanıyorduk. Aslında tam anlamıyla dans etmiyorduk bile. Ama yakınlığımız bütün vücudumu ateşe vermişti ve onun üzerinde yarattığı etkiyi de hissedebiliyordum. Tam olarak bana yaslanmışken, yarı sertleşmişti, duruşu hissettiği arzuyu belli ediyordu.

Ben de daha yakın olmak istiyordum. Bir elim onun elindeyken, diğerini omzundan boynuna doğru kaydurdım, sonra -yavaşça- saçlarına daldırdım. Elliot birleşik ellerimizi göğsüne yasladı, sonra eğilip yanağını yanağıma bastırdı.

"Seni seviyorum," dedi. "Vücudumun sana verdiği tepkiye engel olamadığım için üzgünüm."

"Sorun değil." On beş kalp atışı sayıp sonra ekleyebildim: "Ben de seni seviyorum."

Bunu duyunca nefesi hafifçe kesildi, omuzlarında belli belirsiz bir titreme oldu çünkü bunu benden ilk kez duyuyordu.

"Seviyor musun?"

Başımı sallarken yanağım onunkine sürtündü. "Hep sevdim. Biliyorsun zaten."

Dudakları kulağıma o kadar yakındı ki soru sorduğunda hafifçe kulağıma değdi: "O zaman neden beni bırakıp gittin?"

"İncinmişim," dedim. "Sonra da kırıldım."

Bunu söylediğim anda tepki verdi. Ayakları durdu. "Seni ne kıldı?"

"Bunu burada konuşmak istemiyorum."

Geri çekildi. Gözleri, sanki orada farklı mesajlar gizliymiş gibi benimkilerin arasında gidip geliyordu. "Buradan çıkalım ister misin?"

Bilmiyordum. Aslında çıkalım istiyordum... ama konuşmak için değil.

"Ne zaman istersen," dedim. "Sonra da olur."

"Nereye?"

Her yere. Bildiğim tek şey, onunla yalnız kalmam gerektiğiydi. Bu huzursuz, gergin hâlde buna ihtiyacım vardı. Onunla yalnız kalmak *istiyordum*.

Onu istiyordum.

"Nereye gideceğimiz umurumda değil." Diğer elimi göğsüne koyup boynuna, oradan da saçlarına kaydırdım. Elliot, ne yaptığımı fark ettiğinde nefesi kesildi: Onu öpmek için kendime çektim.

Dudakları benimkilerin üzerine ateş gibi geldi. Sanki öpücüğüm hassas, uçucu bir şeymiş gibi elleri yüzümü kavradı, beni yakınında tutuyordu.

Öpüşü acı dolu bir dua gibiydi; bütün vücudundan adanmışlık akıyordu. Altdudağımlı, sonra üstdudağımlı emdi, başını biraz eğip daha fazlasını, daha derinini aradı. Geri çekildim, gözlerimdeki küçük bir kıvılcımla ona nerede olduğumuzu, durumu kaç kişinin fark ettiğini hatırlattım.

Elliot kimseyi umursamadı. Elimi tutup beni ışıklarla aydınlanan dans pistinden aşağıya, bahçelere doğru götürdü.

Ayakkabılarımız ıslak otların arasında hışırdıyordu. Elbisemi avucumda toplayıp arkasından koşuyordum.

Patikadan aşağı, karanlığın içine doğru indik. Duyduğum tek şey böceklerin vızıltısıyla yaprakların arasından geçen rüzgârın hışırtısıydı. İnsan sesleri arkamızdaki ışıkların içine karışıp kayboldu.

GEÇMİŞ

Pazar, 31 Aralık
On bir yıl önce

Babam yanımda belirdi, elinde kendisi için bir kadeh şampanya, benim içinse şüpheli şekilde zencefilli gazoz kokan bir kadeh tutuyordu.

Kaşlarımı çatıyormuş gibi yaparak, "Bir kadeh içki bile yok mu?" diye sordum. "Berbat bir parti."

Babam bu yorumu olgunlukla karşıladı, bakışlarını odada gezdirirken etkilenmiş bir edayla başını salladı çünkü bu parti açıkça berbat falan değildi. Palace Hotel'in Bahçe Avlusu salonundaydık ve oda mücevherler içinde parlayan, şaşırtıcı derecede canlı ve güzel insanlarla doluydu. Bütün oda binlerce -belki de milyonlarca- küçük beyaz ışıkla süslenmişti. Yeni Yıl'ı bir takımyıldızın kalbinde karşılıyorduk. Elliot'tan uzakta olmama rağmen, hâlimden pek şikâyet edemezdim.

Gece yarısına sadece birkaç dakika kalmıştı, kalabalık gittikçe artıyor, herkes Yeni Yıl geldiğinde elinde içki olması için bara doğru daha da yaklaşmaya çalışıyordu.

Kolumun altına sıkıştırdığım küçük çantam titremeye başladı. Babama baktım, izin vererek kafasını sallayınca dışarı, koridora çıktım.

Telefonuma baktım. On bir elli beş. Elliot arıyordu.

Nefesim kesilmiş gibi, "Merhaba," dedim.

"Merhaba, Mace." Sesi kalın çıkıyordu, mutluydu.

Gülmemek için dudagımı ısırdım. "Bir-iki kokteyl mi içtik, Bay Petropoulos?"

"Bir-iki tane." Güldü. "Görünüşe göre içki konusunda hafif sıkletim."

"Çünkü normalde içki içen biri değilsin." Sessiz koridorun biraz daha içine yürüyüp duvara yaslandım. Partiden gelen gürültü, arka planda uğultuya dönüştü: sesler, kadehlerin şingirtısı, müzik. "Neredesin?"

"Partideyim." Sessizleşti, arka planda bir hışırtı, uzaktan kapı zili sesi duydum. "Şey, birinin evinde."

"'Birinin' mi?"

Tereddüt etti, hattın diğer ucunda duyduğum o nefes alışında, nefesini tutuş şeklinde arkasından neyin geleceğini biliyordum. "Christian'ın."

Bir an sessiz kaldım. Christian hakkında çok az şey biliyordum ama yarattığı etki yüzünden hafif rahatsız oluyordum. Christian ortalıklardayken işler her zaman fazla çılgın hâle geliyordu, en azından Elliot öyle anlatıyordu. "Ah."

"Bana 'Ah' deme, küçük hanım," dedi, sesi alçak ve yavaştı. "Ev partisi. Büyük bir evde bir sürü insanın olduğu bir parti."

Derin bir nefes alarak, "Biliyorum," dedim. "Sadece dikkatli ol. Eğleniyor musun?"

"Hayır."

Bunu duyunca gülümseyerek sordum: "Başka kimler var?"

"İnsanlar," diye homurdandı. "Brandon. Christian." Bir duraklama. "Emma." Midem kasıldı. Hemen, "Okuldan diğer insanlar," diye ekledi.

Arka planda bir şeyin düşüp kırıldığını duydum, Elliot'm sessiz bir "Ah, dur," deyişi, ardından bir kızın adını gülerek söyleyişi geldi. Sonra daha sessiz bir yere geçmiş gibiydi. "Bilmiyorum, Mace. *Sen* burada değilsin. O yüzden kimin burada olduğu çok da sikimde değil."

Gergin gergin güldüm. Bu konuşma sanki beni ileriye, birlikte bira içtiğimiz, yurt odalarında saatlerce yalnız kaldığımız bir hayata itiyor gibiydi. Geleceğimizin yaklaştığını, alaycı şekilde beni çağırdığını hissediyordum.

Cezbediciydi.

“Sen neredesin?” diye sordu.

“Gösterişli davetteyim.”

“Doğru, doğru. Resmi ortam. *Cemiyet*.”

Omzumun üzerinden geniş balo salonuna baktım. “Etrafımdaki herkes sarhoş.”

“Kulağa berbat geliyor.”

Odanın karşısında babamı, sarışın bir kadınla konuşurken izleyerek, “Senin partine benziyor,” dedim. “Babam da güzel vakit geçiriyor gibi.”

“Üzerinde şık bir şey mi var?”

Parlak yeşil elbiseme baktım. “Evet. Yeşil pullu bir elbise. Denizkızı gibi görünüyorum.”

“Yani, Disney prensesi gibi mi?”

Güldüm. “Hayır.” Elimi karnımdan aşağı kaydırarak ekledim. “Ama sanırım hoşuna giderdi.”

“Kısa mı?”

“Pek değil. Diz boyu?”

“Dar mı?”

Dudaklarımı ısırp sesimi alçalttım. Gereksizdi elbette, parti gürültüyle kaynıyordu. “Çok dar değil. Daha çok üstüme oturuyor... gibi.”

“Eh,” diye homurdandı. “Benim yanımda olup kot pantolonla *sweatshirt* giymek istemez miydin? Kucağımda?”

Böyle kendini filtrelemeden konuşmasına kıkırdadım. “Kesinlikle.”

“Seni seviyorum.”

Bu sözleri duyunca donakaldım, gözlerimi kapattım.

Tekrar söyle, diye düşündüm ama sonra hemen merak ettim: Bunu ilk kez söylediğinde böyle olmasını mı istiyordum gerçek-

ten? Sarhoşken -bildiğim kadarıyla ilk defa- ve kilometrelerce uzaktayken?

“Seviyorum,” diye hırladı. “Sikeyim. Seni çok seviyorum. Seni *seviyorum*, seni arzuluyorum ve seni *istiyorum*. Seni sonsuza kadar birlikte olmak istediğim kişi olarak seviyorum. Ben sadece... Macy? Benimle evlenir misin?”

Zaman durdu. Gezegenler hizalanıp sonra yeniden ayrıldı. Yıllar geçti. Etrafımdaki sesler, müzikle kadeh çınlamaları tamamen yok oldu, duyabildiğim tek şey onun pat diye ettiği evlenme teklifinin yankısıydı.

Konuşmadan önce birkaç ses çıkardım.

Ne yazık ki, “Ne?” ağzımdan anlaşılır şekilde çıkan ilk kelimeydi.

“Siktir,” diye inledi. “*Siktir*, berbat ettim.”

“Elliot...?”

Sesi boğuk çıktı: “Beni görmeye gelir misin? Sana evlenme teklif etmek istiyorum. Yüz yüze.”

Odaya bakındım, kalbim göğsümde yıldırım gibi çarpıyordu. “Ben... Ell... Bu gece gelebileceğimden emin değilim. Bu çok büyük bir şey.”

“Evet, *çok büyük*. Ama gerçek.”

Gözlerimi sıkıca kapatarak, “Tamam. Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. Bana beni sevdiğini söylemişti, benimle evlenmek istediğini, hem de tek bir konuşmada. *Telefonda*. “Sadece... babamın burada bu kadar sarhoş insan varken yola çıkma- ma izin vereceğini sanmıyorum.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu kontrol ettim, hat- tın düşüp düşmediğine baktım.

“Elliot?”

“Sen *beni* seviyor musun?”

Nefes verdim, gözlerimi kırparak gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Bu konuşmanın böyle olmasını ve *geleceğimizi* böyle tartışmak istememiştim ama işte buradaydı, yüzüme çarpıp böyle yaşanmakta ısrar ediyordu. “Sevdiğimi biliyorsun. Sadece bunu telefonda konuşmak istemiyorum.”

"İstemediğini biliyorum ama ne demek istediğini anlıyor musun? Benimle evlenmek *istiyor* musun? Sonsuza kadar böyle kalalım istiyor musun? Goat Rock'ta, kütüphanede, her yerde yürürken, seyahat ederken. Bana dokunmak, benimle olmak, sabahları ağzım senin üzerindeyken uyanmak, senin orgazm oluşunu izlememi ya da ne bileyim, her neyse, bunları benimle yaşamak istiyor musun? Benimle bir hayat, bir evlilik düşünüyor musun?"

"Ell-"

Nefes nefese, "Ben düşünüyorum," dedi Elliot. "Hep düşünüyorum, Macy."

Neredeyse konuşamadım, nabzım o kadar hızlı atıyordu ki. "Benim de düşündüğümü biliyorsun."

"Bu gece yanıma gel, lütfen Macy, lütfen."

Ses çıkaran düdükler ötmeye başladı ve başımın çok yukarısından görünmez kaplardan konfeti yağdı ama duyduğum tek şey hattın cızırtısıydı.

"Önümüzdeki hafta sonu geleceğim, tamam mı?"

İç çekti, sesinde bir evren dolusu ağırlık vardı. "Söz mü?"

"Tabii ki söz veriyorum." Odanın karşısına baktım, babam bana doğru yürüyordu, yüzünde nadir görülen geniş bir gülümseme vardı. Telefonun diğer ucunu gürültü doldurdu, Elliot'ı zar zor duyabiliyordum.

"Macy? Sesini alamıyorum! Burası aşırı gürültülü."

"Ell, eğlen ama dikkatli ol, tamam mı? Yeni Yıl öpücüğünü bana sonraki cumartesi verirsin."

"Peki." Duraksadı, benden neyi duymayı beklediğini biliyordum ama telefonda söylemeyecektim. Özellikle de bağırarak söylemem gerekecekken ve hatırlayacağından bile emin değilken.

"İyi geceler," dedim. Sessizleşti, telefonu kulağıma geri götürmeden önce kısa süre ekrana baktım. "Ell?"

"İyi geceler, Mace."

Hat kapandı.

O telefon konuşmasından sonra partide olan tek bir şeyi bile tarif edebileceğimi sanmıyordum. Babamla bir sarılmayla dansın ardından, etkinlik salonunun dışındaki koridorda yarım saat kadar dolanıp durdum.

O konuşma sırasında Elliot'la yan yana olamamaktan nefret ettim.

Kocaman bir sınırı geçmiş olduğumuz gerçeğinden nefret ettim -artık dolapta değil, gerçek dünyada, gerçek bir ilişkide, geleceğimizden bahsetmiştik- ama benden kilometrelerce uzaktaydı, hem de sarhoştı.

İyi geceler dediği anki ses tonundan nefret ettim.

Babam, "Macy, neden buradasın?" diye sordu. Mermer zeminde ayakkabılarının sesi yankılandı, bana doğru gelirken partinin uğultusu derime dökülen soğuk su gibi geldi. "Gitmek mi istiyorsun?"

Kafamı kaldırıp ona baktım, başımı sallayıp birden ağlamaya başladım.

Babam direksiyonu keskin bir virajda çevirirken, "Problem ne anlamıyorum," dedi. Gerçekten ayık olup olmadığını anlamak için dikkatlice ona baktım. Onu içki içerken görmemiştim ama zihinsel olarak benim kadar dağılmış görünüyordu. "Elliot'la iyi bir konuşma yaptınız ama o yüzden mi üzgünsün?"

"Sadece konuşmanın bitiş şekli hoşuma gitmedi," diye itiraf ettim. "Gerçekten orada olmamı istediğini hissettim."

Babam her zamanki gibi mantıklı bir tonda, "Orada geçirdiğin vakitten çok burada evdesin ama şimdiye kadar hep böyle yaptınız zaten. Bu stres neden?" diye sordu. Adil olmak gerekirse, bütün detayları bilmiyordu. Elliot'ın beni sevdiğini söylediğini anlatmamıştım. Tabii ki evlenme teklif ettiğini de söylememiştim.

"Sadece... kendimi garip hissettim."

Elliot'ın aksine, babam nadiren insanın üstüne gelirdi.

Yirmi dakikalık sessizliğin ardından, babam arabayı garaj yolumuza çekti, motoru yavaşça kapattı. Bana dönüp sessizce, "Anlat bana, anlamama yardım et," dedi.

Boğazımda gözyaşlarının sıkıştığını hissederek, "O benim en yakın arkadaşım," diye başladım. "İkimiz de üniversite için ne yapacağımızı bulduğumuzda ya da bu dönemden sonra -hayatımız sadece hafta sonu gezilerinden ibaret olmadığında- ne olacağı konusunda gerginiz sanırım. Bu gece konuşmanın bitiş şekli yüzünden kendimi kötü hissettim, aramızda bir şeyler kötü giderse ne yaparım bilmiyorum." Sessizce tıklayan arabada, gösterge paneline bakarak oturdum. "Bazen onu kaybetmekten hiç korkmamam için sadece arkadaş mı olmalıyız acaba diye düşünüyorum."

Babam dudaklarını büzüp düşündü. "Yani o senin Laís'in."

Annemin adını duyunca gözlerim yeniden doldu. İsmini babamın ağzından yıllardır duymamıştım.

"İkiniz de gençsiniz ama... eğer o kişi senin için *Elliot'sa*," diye devam etti. "Sadece arkadaş olarak kalamayacaksın. Ona her şeyini vermek isteyeceksin, onu sevdiğini gösterebildiğin her yolla göstermek isteyeceksin."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp aktı.

Babam bana dönüp bakarak, "Annenle geçirebileceğim her türlü zamanı kabul ederdim," diye fısıldadı. "Alabileceğim her şeyi alırdım. Yokluğu hâlâ canımı yaksa da onu sevdiğim için hiçbir zaman pişman olmadım."

Boğazım sıkışarak başımı salladım. "Ondan uzakta kalarak zaten çok fazla zaman kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

"Her zaman böyle olmayacak."

"Bu gece arabayla oraya gidebilir miyim?" diye sordum.

Uzun, sessiz bir saniye boyunca bana baktı. "Ciddi misin?"

"Evet."

Gözlerini kapatıp derin birkaç nefes aldı. "Dikkatli olacaksın, değil mi?"

Bütün bedenimi rahatlama hissi şardı. "Söz veriyorum."

Babam evin önüne, garaj yolundaki eski arabasını, bu yeni arabanın hemen yanına baktı. "Bu sabah Volvo'nun deposunu doldurdum. Onu alabilirsin."

Konsolun üzerinden eğilip kollarımı boynuna doladım.

"Oraya varır varmaz beni arayacaksın, tamam mı?"

Başımı boynuna yaslayarak salladım. "Söz."

GÜNÜMÜZ

Pazar, 31 Aralık

Elliot zeytin ağaçlarının sık olduğu bir yerde durdu, bana bakmak için döndü. Bu kadar uzakta, cırcır böceklerinin sesi sağır ediciydi. Düğün partisi uzakta, boğuk bir uğultuya dönüşmüştü. Bakımlı bir yoldan tozlu bir yola, oradan da tarım arazisine dönen bir patikadan geçerek, tahminime göre neredeyse bir kilometre kadar yürümüştük.

Tanrım, nereden başlamak gerekiyordu?

Ben dokunarak başlamak istiyordum.

Oysa o kelimelerle, açıklamalarla ve özürlerle başlamak istiyor olabilirdi: benimkilerle *ve* onunkilerle. Hâlâ ona anlatmam gereken o kadar çok şey vardı ki.

Göğsü nefesinin gücüyle inip kalkıyordu ve kendi ciğerlerim de sanki içimde çırpımyormuş gibi hava almaya çalışıyordu.

Bir şeyler söylemesini bekledim ama onun yerine dizlerinin üstüne çöktü, kollarını kalçalarımın etrafına dolayıp yüzünü karnıma bastırdı. Bir anlığına donup kaldım, başının tepesine bakarken omuzlarının titremesini anlamlandırmaya çalıştım.

Ağlıyordu.

"Hayır, hayır," diye fısıldadım. Ellerim saçlarına gitti, yüzü-

nü bana doğru kaldırdım ve kendimi aşağı indirip onu bir ağaca yasladım. Ona doğru süründüm, ta ki yüzü tam benim yüzümün dibine gelene kadar. O kadar yakındık ki bulanık görünüyordu. O kadar yakındık ki gördüğüm tek şey oydu. Gözlüğünü alnının üzerine, oradan da yüzünden yukarı kaydırđım, dikkatlice yakındaki çimenlerin üzerine bıraktım.

“Ne yapıyoruz biz?” diye fısıldadı.

“Seni özledim.” Eğilip boynunu, çenesini öptüm.

Omuzlarımdan tutup beni geri çekti, iki ağır gözyaşının elmacikkemiğinden aşağı yuvarlanışını izledim. “Sana bir daha asla dokunamayacağımı sanmıştım.”

“Ben de öyle sanmıştım.”

Altdudağını ısıırken gözleri kocamandı. “Benimle neyi ne kadar paylaşmak istersen kabul ediyorum. Acınası bir şey mi bu?”

Eğilip dudaklarımı onunkilere dokundurdum, tıraş losyonunun temiz kokusuyla çimenlerin keskin kokusunu içime çektim, tüm bunlara dayanabilmek için oksijene ihtiyacım vardı.

Ağzı benimkine karşı açıldı ve keskin bir nefesle doğruldu, elleri yeniden çenemi kavradı. Telaşla, daha fazlası için geri geldi; başını eğip ısırđı, emdi ve benim daha derine, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun tamamına ihtiyacım vardı. İnlemeleri dudaklarım, dişlerim ve nefesim tarafından boğuluyordu. Elleri elbisemin altına geldi, belime kadar iterken ben de papyonunu gevşetip gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım.

Soğuk parmakları uyluğumun içinden yukarı kaydı. Ama göğsü ellerimin altında o kadar sıcaktı ki ellerimi bastırıp avuçlarımı köprücük kemiğinden karnına kadar kaydırđırdım, her santimini hissetmek istiyordum.

İç çamaşırımın üzerinden beni hissettiğinde anlaşılmaz birkaç kelime homurdandı. Sonra parmakları göbeğimden kaydı, dantelin içine dikkatlice bastırđı. Dizlerimin üstüne kalkarak ona dokunma şansı verdim; oraya dokunmasına, galakside başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadığımı gibi ihtiyacım vardı.

“Benim için mi böyle ıslandın?” diye sordu, geri çekilip yüzü-

me baktı. Parmakları içime giriyor, başparmağıyla kadınlığımı okşuyordu. “Bunun sebebi *ben* miyim?”

Başımı salladım ve bu inanmayan hâli bana da geçti. Bu, her dokunuşu daha da yoğun hissettiren şeydi, onunla birlikte hareket etmemi, o bana dokunurken onu ısırمامı sağlayan şeydi. Bedenimi spiral bir merdivenden yukarı taşıyan da oydu; tek bir hedef, tam orası, sadece iki dokunuş yukarısı. İki dokunuş daha.

“Ell.”

“Evet.”

“Boşalacağım.”

Gülümseyerek ağzından tek bir kelime çıktı: “Güzel.”

Onu, kemerini, fermuarını bulmak için çabaladım.

“Bekle,” dedim vücuduma. “Aman Tanrım, çok yakınım.”

Bekle.

Dayan. Bekle.

Geri çekilip yüzüme bakarken yaptığı şeyi durdurmadı. “İster misin...?”

Parmak uçları üzerimde kaydı, daha sıkı, daha hızlıydı.

Sakarca aşağı dokundum, ağır sıcaklığını buldum, elimle sarıp orada olmasını sağladım, yukarı kaldırdım, benim sıvılarım-
la ıslak hâle getirdim.

İçime girerken homurdandı, o ses beni eski ve vahşi bir yerlere gönderdi.

Bu rahatlama -onun kalm ve aç şekilde, nihayet derine girip çıkması- eriyen bir yıldız gibi, karıma ateş yayıyordu. Nefes nefese boşalmak istemediğini, asla boşalmak istemediğini, asla durmak istemediğini söyledi. Zaten sınırdaydım, ani, çılgın sevişmemiz beni dik vuruşlarla o noktaya götürdü. O yukarı hareket etti, ben üstünde kaldım.

Benden çıkan keskin, sızlayan çığlıklarla cırcır böcekleri ve Elliot sessizleşti.

Sonrasında gelen sessizlikte, dudaklarımın boğazına değdiği yerde kalp atışını hissedebiliyordum. Ama sonra elleri çeneme gelip kavradı ve yüzümü kendisine çevirdi.

“Sen...?” diye fısıldadı. Ellerindeki başımı salladım, içimdeki ağırlığını hissediyordum. Bir öpücüğün içine, “Aman Tanrım,” dedi. “Bu gerçek olamaz.”

Her şey, kalçalarımın onunkinin üzerinde yaptığım küçük hareketlere ve yumuşak, derin öpücüklerle dönüştü. Neredeyse hiç hareket etmiyordum. Sadece sallanıyor, sıkıyordum. O yüzden de gergin şekilde yaklaştığını söylemesini beklemiyordum.

Soruyu dudaklarına bastırarak sordum: “Durmamı mı istiyorsun?”

“Sadece doğum kontrol hapı kullanmıyorsan dur.” Dili benimkiyle buluştu ve homurdandı. “Macy, tatlım, çok yakınım.”

Neden gerçekliğin bu anda üzerime çöktüğünü, hâlâ çoğunlukla giyinik şekilde, erkek kardeşinin düğünündeki bahçelerde seviştığımızı fark ettiğimi bilmiyordum. Ama Elliot boşaldığında, ellerini ve serin, nemli havayı elbisemin ezilmiş ipeği üzerinde değil de tenimde istiyordum. Şimdiye kadar olan her dokunuşumuzda çoğunlukla giyiniktik zaten.

Geriye doğru uzanıp fermuarı açtım, askıları omuzlarımdan kaydırdım ve minik, askısız sutyeni hızla çıkardım. Elbisem belime düştü.

Ağzı oradaydı. Sıcaklığımla tatlılığım için, göğüslerimi dilinde hissettiği için dudaklarından onay sözleri dökülüyordu. Karnımın üzerinde açık, kolalı gömleğinin sürtünüşünü hissediyordum, yaptığı nazik hareketten daha fazlasına ihtiyacı vardı. Elleri göğüslerimi buldu, açık ağzı için onları tuttu.

Tekrar bir kreşendo hâline geldik, artık üzerinde daha hızlı şekilde zıplıyordum, üç kez,

ah

dört beş altı kez

“Siktir.”

Beni ısırdı, vahşiydi.

“Evet.”

Demir gibi kavrayışı kalçalarımın düştüğünde beni yavaşlattı ve ağzı açık, dişleri göğsümdeyken içime doğru sarsıldı.

İz bırakacaktı.

Ama boşaldıktan sonra bile dişlerini ileri geri hareket ettirmeye devam etti, dili tepeyi okşuyor, nazik saldırısının yerini yatıştırıyordu. Hâlâ kasıldığını hissediyordum. Nefesi göğsüme karşı sıkışık hava patlamaları gibiydi.

Parmaklarım saçlarına dolandı, onu kendime bastırdım. Ellerinin arkamdan dolaşp kalçalarımı kavraması ve beni kendine sıkıca çekmesiyle tüylerim diken diken oldu.

İçime boşalmıştı.

Hâlâ içimdeydi.

Biz az önce ne yapmıştık?

Ve ben nasıl bu kadar uzun süre onsuz kalmıştım?

Onunla sevişmek birden hayatta olduğumu hissettirdi; hava, su ve sıcaklık gibiydi.

Yüzünü beklentiyle bana çevirdi, ileri doğru yalnızca küçük bir hareketle dudaklarım dudaklarıyla bu yeni, tembel rahatlıkta buluştu.

Hem tanıdık hem de yabancıydı. Teninin tüyleri daha sert, dudakları daha güçlüydü. İçimde, biliyordum, daha kalındı.

Üzerinden kalkmaya başladım -smokinini batırmaktan endişeli şekilde- ama kalçalarını benimkine bastırarak sabit tuttu. Dudaklarıma karşı, "Henüz değil," dedi. "Burada kalmak istiyorum. Bunun yaşandığına hâlâ inanamıyorum."

"Ben de." Diliyle yaptığı tembel hareketlerde, derinleşen küçük öpücüklerde kaybolmuştum.

"Belki tekrar yapmak isteyebilirim."

Gülümsedim. "Ben de."

Ağzını boynuma götürdü, sol eliyle göğsümü avuçladı.

"Garip mi," diye başladım, "aynı anda hem yeni hem de eski biriyle seks yaptığımı hissetmem?"

Bu sözüm onu güldürdü, eğilip göğsümü öptükten sonra geriye yaslanıp fısıldadı: "Daha da garip bir şey duymak ister misin?"

Gözlerimi kapattım. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Ve on yıldan uzun süredir ilk kez, gerçekten istiyordum.

“Senden başka biriyle olmam yıllar aldı. Sen... şey, uzun bir süre boyunca birlikte olduğum tek kadındın.”

Sözleri, seks sonrası hissettiğim pusun içindeki boş duvara çarptı, sonra korku karanlık gibi üzerime çöktü.

Elliot, dudakları köprücük kemiğimde hareket ederken, “Bütün hayatım boyunca seni sevdim,” diye devam etti. Yavaşça gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. “En azından aşkı, seksi ve kadınları düşündüğüm ilk andan beri.”

Hâlâ içimdeydi.

Gülümsedi, ay ışığı çenesinin keskin hattına vuruyordu. “Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Başka birini fiziksel olarak istemem uzun zaman aldı.”

Biraz hortumun merkezinde olmak gibiydi. Her şey etrafımda olup bitiyordu ama kafamın içi öyle sessizdi ki.

Sessizliğimde önce gözleri büyüdü, sonra kapandı. “Of, Tanrım. Ne söylediğimi şimdi fark ettim.”

GEÇMİŞ

Pazartesi, 1 Ocak
On bir yıl önce

Richmond Köprüsü'nün hemen dışında Elliot'ı aradım, telefon peş peşe çalarken hoparlörden dinledim, sonunda telesekretere yöneldi. Arabayla yola çıktıktan yaklaşık on dakika sonra, Christian'ın şehirde nerede yaşadığını, ayrıca Elliot'm orada ne kadar kalacağını bilmediğim aklıma geldi. Artık saat biri geçmişti, belki de çoktan evine dönmüştü, yatağındaydı, evdeki herkesi uyandırmadan ona ulaşamazdım.

101 Otoyolu önümde karanlık şekilde uzanıyordu, ara sıra başka bir arabanın yanan arka lambaları görünüyordu. Onun dışında bomboştı, küçük nokta kasabaların etrafında otoyola girip çıkan sürücü kümeleriyle doluydu: Novato, Petaluma, Rohnert Park... Santa Rosa'da tekrar aramayı denedim, bu sefer yabancı bir erkek sesi cevap verdi.

"Elliot'ın telefonu." Arkada sarhoş, gürültülü bir ses cümbüşü vardı.

İçimde rahatlamayla öfkenin ekşi bir karışımı ortaya çıktı. Saat neredeyse sabah ikisiydi ve o -ya da en azından telefonu-hâlâ partide miydi?

"Elliot orada mı?" diye sordum.

"Kim arıyor?"

Duraksadım. "Ben kiminle görüşüyorum?"

Adam nefes aldı, cevabı gergin çıktı. Sanki az önce içine, bir şeyden büyük bir nefes çekmiş gibiydi. "Christian."

"Christian," dedim. "Ben Macy."

Uzun, kontrollü bir nefes verdi. "Elliot'm Macy'si mi?"

Arka planda birisi ani şekilde, "Hey, dostum," dedi.

"Evet," diye onayladım. "Kız arkadaşı Macy."

"Siktir." Hat sessizleşti, sanki biri eliyle kapatmış gibi boğuklaştı. Geri geldiğinde sadece şunu söyledi: "Elliot burada değil."

"Telefonunu bırakıp eve mi gitti?" diye sordum.

"Yok."

Kafam karışarak üsteledim: "O zaman eve gitmediğini biliyorsan, nasıl orada değil?"

"Macy." Yavaş, sarhoş bir kahkaha attı, ardından, "Kafam söylediklerini takip edemeyecek kadar güzel," dedi.

Sakin sakın, "Peki," dedim. "Bana adresini verebilir misin sadece?"

Hızlıca Rosewood Yolu'nda bir adres söyledi ve "Soldaki ikinci ev. Sesi duyarsın zaten," diye ekledi.

Arka planda biri, "Chris," diye itiraz etti. "Yapma."

Christian kısık sesli bir kahkaha daha attı. "Sikeyim, bana ne lan?"

Sonra da telefonu kapattı.

Christian'ın evi yeniydi, o yüzden mütevazı Healdsburg için büyük sayılırdı. Tepe üzerine kurulmuştu, bir üzüm bağına bakıyordu. Haklıydı: Sokağa dönünce sesi anında duyabildim. Arabalar uzun yolu tıkamış, kaldırıma doğru düzensiz şekilde yayılmıştı. Sokağın ilk boş kısmına, birkaç ev aşağıya park ettim. Şişme ceketimi elbisemin üzerine çekip fermuarını kapattım, topuklu ayakkabılarımı arabada bırakıp bagajdan bir çift parmak arası terlik aldım ve tepeye doğru geri yürüdüm.

Kapıyı çalmaya uğraşmak bile saçma görünüyordu. Hafif aralıktı, ses dışarı çıkıyordu, o yüzden içeri doğru ittim, evin geri kalanının durumuna göre paradoksal şekilde özenli görünen geniş ayakkabı yığınının üzerinden atladım. Neredeyse her düz yüzeyde kutular, şişeler ve söndürülmüş esrar sigaraları vardı. Koridordaki müzikle televizyonun sesi birbiriyle çarpışıyordu. Oturma odası kanepesinde iki adam baygın yatıyordu, üçüncüsü elinde oyun kumandasıyla *Call of Duty* oynuyordu.

Kurgu silah seslerinin üzerinden bağırarak, "Elliot'ı gördün mü?" diye sordum.

Adam kafasını kaldırdı, mutfağa doğru göz attı, sonra da omuz silkti.

Mutfak yönüne yürüdüm.

Oda devasa ve tam anlamıyla felaket hâldeydi. *Blender*da içecek yapılmaya çalışılmış ama yarım bırakılmıştı. Dayanıklı mermer tezgâhın üzerinde bira kutularından bir piramit duruyordu, etrafında kırık cipsler, salsa lekeleri vardı, yere *M&M* dökülmüştü.

Arkamdan biri, "Üst katta," dedi. Dönünce Elliot'ın masasındaki fotoğraflardan tanıdığım Christian'ı gördüm. Uzun, Elliot kadar uzun değildi ama daha genişti, yüzüne yakışmayan bir sakal bırakmıştı, Chico State Wildcats tişörtünde bira lekesi vardı. Gözleri kan çanağı gibi kızarmış, gözbebekleri neredeyse tamamen kararmıştı. Yanında başka bir adam şaşkın gözlerle bana bakıyordu, kusacak gibi görünüyordu. Brandon'dı.

Elliot'ın en iyi iki arkadaşı.

"Üst katta mı?" diye tekrar ettim. Christian çenesini kaldırarak başıyla onayladı, ağzındaki kürdanı bir tarafından diğerine yuvarladı.

Brandon, ben mutfaktan çıkıp da üst kata yönelince arkamdan gelerek, "Cidden sarhoş oldu," dedi. Adımlarım basamaklara değdikçe Brandon'ın sesi giderek daha çaresiz hâle geliyordu. "Macy, yerinde olsam çıkmazdım. Kustu galiba."

"O zaman alıp eve götürürüm." Kendi sesim bile boş, meta-

lik, tavanlı merdivenlerin uzak köşelerinden hoparlörle geliyor-muş gibiydi.

“Biz getiririz onu eve.” Brandon nazikçe dirseğıme dokundu. “Bırak uyuyup kendine gelsin.”

Nabzım boğazımda, şakaklarımda atıyordu. Ne bulacağımı bilmiyordum... ama hayır, tam olarak doğru değildi. Sanırım biliyordum. Christian’ın kısa sırtışıyla Brandon’ın titrek kaygısını anlamıştım. Geriye bakınca oraya önseziyle mi yoksa sadece çok *bariz* olduğundan mı gittim, anlamak zordu.

Brandon yalvararak, “Lütfen eve git, Macy,” dedi. “Uyanınca seni aramasını söylerim.”

Sesi arka planda uğultu olarak devam etti, beni merdivenlerin üstüne, koridorun en sonunda, kapalı tek kapıya kadar takip etti. Kapıyı içeri itip durdum.

Düzensiz yatağın kenarından uzun bir bacak sarkıyordu. Elliot’ın ayakkabıları hâlâ üzerindeydi, bağcıkları hâlâ *bağlıydı* ama kotuyla iç çamaşırı dizlerine, gömleği koltuk altına itilmişti, göğsüyle göbek deliğindeki koyu tüy izi açığa çıkmıştı.

Brandon haklıydı: Elliot bayılmıştı.

Ama Emma da aynı durumdaydı, cırılçıplak şekilde Elliot’m gövdesine yayılmıştı.

Brandon’ın göğsüne çarparak bir adım geri attım.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

Daha önce kalp kırıklığı yaşamıştım ama bu farklı bir duyguydu, içimdeki kanlı organa tutulmuş bir kibrit gibi, sabırlı şekilde kurummasını, kömür gibi sertleşmesini, tutuşmasını bekliyordum.

Sikeyim, seni çok seviyorum.

Seni seviyorum, seni arzuluyorum ve seni istiyorum.

Seni sonsuza kadar birlikte olmak istediğim kişi olarak seviyorum.

Benimle evlenir misin?

“Aman Tanrım.”

Brandon ellerini omuzlarıma koyarak, “Macy, gerçekten düşündüğün gibi değil,” dedi. “Lütfen bana güven.”

Onu iterek donuk şekilde, "Belli ki seks yapmışlar," dedim. Sahne ne kadar korkunç olursa olsun, gözlerimi ondan alamıyordum. Emma göğsünde uyurken ağzı açıktı. Elliot'ın perisi sertleşmemiş hâlde bacağının üzerinde sarkıyordu.

Onu daha önce hiç gerçekten çıplak görmemiştim, hiç direkt... *bakmamıştım*.

Brandon kaygıyla yer değiştirdi. "O Emma, Macy. Elliot yapmaz-"

Christian yanımda belirerek, "Of, siktir," dedi. "Pek iyi olmadı, Ell."

Bir nefes kesilmesi, boğulma sesi çıkardım. O bunu bir soru olarak algılamış gibiydi.

Christian, "Yok, sadece geçmişleri var. Boş ver... bırak," dedi, sonra geçirmemek için göğsüne yumruk attı. "Gerçekten bir şey yok. Arada sırada böyle takılıyorlar sadece."

Dönüp koridordan fırlayarak yanlarından geçtim, tökezleyerek merdivenlerden indim. Mutfaktan geçip ön kapıya çıktım. Soğuk, keskin havaya ulaştım; nefes almakta zorlanıyordum. Nefes almaya çalıştım ama sanki diyaframıma defalarca yumruk atılmış gibiydi.

Yeni Yıl gecesi saat iki otuzda yoldaki en ayık ama en tehlikeli sürücüydüm. Gözyaşı duvarının arasından, dar yokuşta zikzak çizerek ve çakıllı yolun eğimiyle inip çıkarak sakarca ilerledim. Camdan dışarı bağırdım, birkaç kez geri dönmeye yeltendim çünkü neredeyse kendi hafızama inanamayacaktım. İkisi de orada öylece yatıyordu.

Elliot'ın evine bakamadım, orada olmasa bile ön basamaklardan atlayarak içeri girmekten, kapıyı yumruklayıp aşağı gelmesini isteyecek kadar ileri gitmekten korktum.

O anda pek bir şeyin farkında değildim ama Berkeley'ye sağ salım geri dönemeyeceğimi biliyordum.

İçerisi buz gibi soğuktu. Arka palete düzgünce yığılmış odun-

lar vardı -ateş yakabilirdim, midemdeki gürlemeyi yatıştırmak için bir şeyler yiyebilirdim- ama kanepeye bile ulaşamadım ne-redeyse. Koltuğun arkasından bir battaniye çekip yere kıvrıldım.

Dürüst olmak gerekirse, başka hiçbir şeyi hatırlamıyordum, sadece vücudumun sağ tarafındaki soğuk zemini hissediyordum. Sanırım beynim hemen kapanmış olmalıydı. Bazı kendini koruma içgüdüleri, Elliot'm çıplak kalçalarını, Emma'nın elinin Elliot'ın göbek deliğine baskısını bir daha görmemi istemiyordu. Zihnimdeki bazı parçalar, odadaki yoğun kokuyu -beden, ter, bira ve seks bulutu kokusunu- ya da Christian'ın rahat şekilde aralarında yaşananlara göndermede bulunmasını hatırlamak istemiyordu.

Ama haklı mıydı? Bütün hafta boyunca, hayatlarının büyük kısmında yaşananlar böyle miydi? Emma'yla Elliot, rahatça seks yapıyor, günlerinin monotonluğunu birbirleriyle mi dolduruyorlardı? Yapacak başka bir şey olmadığında birbirlerini çağırmak için mesajlaşıyorlar mıydı? Parkta buluşuyorlardı çünkü neden olmasın? Elliot'm beni sevdiğine hiç şüphem yoktu -biliyordum, kemiklerimin iliklerine kadar hissediyordum- ama zamanın sadece üçte birinde yanındaydım, kalan üçte ikisinde Emma vardı. Okulda her gün, bütün yıl boyunca: erişilebilir, uygun, tanıdıktı.

Gerçek hayattaki Elliot'ı hiç tanı mıyordum. Benim Elliot'ım sadece belirli günlerde, sadece kütüphane dolabımızın sınırlı alanında var oluyordu.

Onu hiç tanı mıyorum. Hiç tanı mıyorum. Rüyalarım da dolaşan korkunç düşünce buydu; otobüste ona rastlayıp tanımadığım rüyalar, koridorda yanından geçerken önemli bir şeyi kaçırmışım gibi rahatsız edici bir yankı duyduğum ama ne olduğunu anlamadığım rüyalar.

GÜNÜMÜZ

Pazar, 31 Aralık

Kalçalarımı yukarı kaydurdım, Elliot'm vücudu içimden kayıp çıkarken göğsümdeki sıkışmayı hissettim. Benden uzaklaştığını, gözlerinin sessiz kaldığımız her an daha da yoğunlaşan bir acıyla dolduğunu hissettim.

"Yaşananları açıklamama hiç izin vermedin," dedi.

Gözlerinin içine bakamadım. Konu bundan çok daha derindi ama bu detaylar şimdi küçük görünse de başlamamız gereken yerin burası olduğunu biliyordum. "O gece beni sevdiğini söyledin," diye hatırlattım. "İlk kez."

Başını hevesle salladı. "Biliyorum."

"Bana *evlenme* teklif ettin."

Elliot koluma uzandı, parmaklarını bileğimin etrafına doladı. "Ciddiydim. Yüzük almıştım."

Şok içinde ona baktım. "Evet deseydim, Emma'yla yine de seks yapar mıydın?"

"Tamam." Ayağa kalkıp pantolonunu çekti ve kemerini taktı. "Tamam." Gömleği gevşekçe sarkıyordu, saçları parmaklarımdan dolayı dağınıktı. Bana baktı, ay ışığı ve uzak partinin parıltısıyla arkadan aydınlanmıştı. Gözlüklerini almak için eğildi ve taktı. "Bu hikâyeyi kafamda sana kaç kez anlattım biliyor musun?"

“Muhtemelen benim gördüklerimi görmemiş gibi yapmaya çalıştığım kadar çoktur.”

Elliot yanıma eğildi. “Ne olduğunu birkaç gün sonra anladım.”

“Ne?”

“Christian’a senin geri aramadığını söyledim, o da dedi ki, ‘Muhtemelen Emma’yı senin üstünde çıplak gördüğün içindir.’”

Gözlerimi kırptım. O görüntüyü gözlerimin önünde hâlâ çok net şekilde görebiliyordum.

Sessizce, “Ve en kötü kısmı,” dedi. “O söyleyene kadar *Emma* ile birlikte olduğumu bilmiyordum. Sabah yanımda değildi.”

Bunu sindirmem için iki, üç, dört nefes gerekti. “Pantolonun dizindeyken uyandın, Ell. Bu seni hiç şüphelendirmedi mi?”

“Bu kısmı hâlâ anlamıyorum,” diye fısıldadı. “Kafamda sendin. Kafamda *sen* partiye geldin, beni Chris’in yatağında bayılmış hâlde *sen* buldun. Kafamda bana *sen* oral seks yaptın, üstüme çıktın. O gece Emma’yla seks yaptığımı hatırlamıyorum. *Seninle* seks yaptığımı hatırlıyorum.”

“Ağzından çıkanları duyuyor musun?” Ağzım açık hâlde ona baktım. Göğüs kafesimin içinde kalbim “*bana oral seks yaptı*” sözleriyle gövdeyi sarsan bir gök gürültüsü gibi atıyordu. Ben ona hiç oral seks yapmamıştım ama Emma yapmıştı yani? “Kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etmiyor musun? Bana, Emma’yla seks yaptığın gece, onun *ben* olduğumu düşündüğünü mü söylüyorsun?”

Elliot inleyerek elini saçlarından geçirdi. “Ne kadar delice görüldüğünün farkındayım. O zaman bile geceyi kafamda birleştirememiştim, anlamaya çalışmak için on bir yılım oldu. Çok sarhoştum, Mace. Senin ağzının üzerimde olduğunu hissederek uyandığımı hatırlıyorum. Saçma dokunduğumu, seninle konuştuğumu, cesaretlendirdiğimi hatırlıyorum. Ve geriye baktığımda, üstüme çıktığında hâlâ *senin* yüzünü görüyorum.”

Başını salladı, gözlerini sıkıca kapattı, bunu söylerken, Brandon’ın söylemeye başladığı şeyi hatırladım; *Elliot’ın yapmayacağı bir şey*.

“Uyandım,” diye devam etti Elliot. “Yanımda kimse yokken, Chris’in yatak odası kapısı açıkken ve birkaç kişi etrafta temizlik yaparken. Penisim açıktaydı, yapayalnızdım. Sana mesaj attım, nereye gittiğini sordum. İki gün boyunca, sarhoş hâlde sevgilimle bir partide seks yaptığımı düşünüp olayları kabul ettim. Senin utanmış ya da bana kızgın olduğunu düşündüm, o yüzden aramadın sandım.”

Gerçekten yaşanan şey *bu* muydu: Sessiz, yürek parçalayan bir hata mıydı yani?

İçimdeki bir parça bu versiyon için acıyordu, buna o kadar çok inanmak istiyordu ki dişlerimi sıkmama neden oluyordu. Diğer parçam, yaşanan her şeye bu sarhoş yanlış anlaşılmanın sebep olduğunu haykırmak istiyordu. Sebebi kasıtlı bir şey, *devasa* bir şey olmalıydı. Arkasından yaşanacaklara değecek bir şey olmalıydı.

Sessizce, “Bana açıklama şansı verseydin...” dedi, kafa karışıklığıyla yüzüme baktı. “Seni defalarca aradım-”

“Biliyorum.”

Elliot’ın aylarca gün boyu tekrar tekrar aradığını biliyordum. Sonrasında eski e-posta hesabımı hiç kontrol etmemiştim ama etseydim muhtemelen orada da okunmamış onlarca mesaj bulurdum.

Pişmanlığının büyük olduğunu biliyordum.

Ama sorun hiçbir zaman o değildi.

“Bok ettim,” dedi. “Ama Macy, bu kadar kötü olmasına rağmen -ve biliyorum kötüydü- buna değer miydi gerçekten?” Aramızı işaret etti. “Beni tamamen bırakman için yeterli miydi? Aramızda yaşanan her şeyden sonra? Beni bir daha *hiç* aramaman için?”

Ona baktım, kelimeleri kalabalığın arasından seçip cümle hâline getiriyor, peş peşe yeniden düzenliyordum. Emma olayı artık gözüme çok küçük görünüyordu. O sadece ilk dominoydu. “Derin, sarsılmaz bir güvenimiz vardı, biliyorsun, sen onu kırdın, kırdın ama sadece o da değil. Sebebi... bendim. Hep bendim, hâlâ benim.”

Tutarsızlığımı yanlış anlayarak, "Bana açıklama şansı vermeni hak etmediğimi mi düşünüyorsun?" dedi, bastırıldığı duygularıyla sesi kısık çıkıyordu.

Bir cevap beklediğini anlayabiliyordum. Ve cevap: Evet, tabii ki bir açıklama yapma şansını hak ediyordu. Elbette hak etmişti. Başka bir gerçeklikte, o günün ilerleyen saatlerinde beni arardı, ben de açardım.

"Seni sevdim," dedi. "Seni *hep* sevdim. Benim için senden başka hiç kimse olmadı, biliyordun."

Kelimelerimin arasında tökezledim: "Gerçekten kötü... kötü bir geceydi-"

"Kötü olduğunu biliyorum, Mace." Sesi neredeyse inanmaz bir tonda sertleşti. "Birbirimizin ilk aşkı, ilk seksi, ilk *her şeyiydik*. Ama lütfen. Büyük bir kavgaydı biliyorum fakat... on yıl boyunca ortadan kaybolunacak bir kavga değildi."

"Mesele sadece o değildi." Kalbimle ağzım, aslında bu konuşmayı şu anda yapamayacağımız konusunda hemfikir gibiydi.

Kulaklarımda metalin asfalta sürtünme sesi çınladı. Gözlerimi kapattım, başım sallayıp toparlanmaya çalıştım.

Artık ifadesiz şaşkınlığım karşısında daha da hüsrana uğrayarak, "Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" dedi. "Her gün uyanıp, acaba bugün seni tekrar göreceğim gün mü diye düşündüm. Görsem nasıl olacaktı? Seni çok özledim. Yirmi dokuz yaşıyordum ve başka bir kadını hiç sevmedim." Gözünü kırpmadan bana baktı. "Onlar açısından çok kötü ama birlikte olduğum her kadın bunu biliyordu."

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Bana bakarken şaşkıındı.

"Rachel'in benim ne kadar perişan hâlde olduğumla ilgili söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmek ister misin? İşte bir örnek: Sen gittikten sonra bana ilk oral seks yapan kişiydi, ben deli gibi dağılıp, neden bana *oral seks yapmasını* istemediğimi açıklamaya çalışırken orada öylece oturmak zorunda kaldı," dedi.

"Özür dilerim." Yüzümü kapattım, nefes alıp veriyordum.

Annemin listesindeki yirmi yedinci madde, stresliyken nefes almayı unutmamam gerektiğini hatırlatıyordu. İçeri... Dışarı... on kez.

Bir...

İki...

"Ben de özür dilerim. Bu ilişkiyi istiyorum," diye fısıldadı Elliot. "Seni istiyorum."

Üç...

Ben de seni istiyorum, diye düşündüm. Ama sana Emma'nın konunun en önemsiz noktası olduğunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Başka bir kadının sana oral seks yapması, dertlerimin en küçüğü.

"Benimle konuş, Mace," diye yalvardı. "Lütfen."

Dört...

Beş...

Yine, "Seni istiyorum," dedi ve sesinde tuhaf bir mesafe vardı. "Ama şu anda fark ediyorum ki belki de istememeliyim."

Altı...

Yedi...

Ona ulaştığımda, ellerim artık titremiyordu. Ama Elliot'ın gitmesini beklemediğim için yürüyüp gittiğini hiç duymamıştım.

Verandadaki parti, karanlık gecede, mum ışığının şampanya kadehlerinden geçerken yansıttığı küçük ışıklar ve yıldızlarla işaret feneri gibi parlıyordu. Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş ısıtıcılar, gece serinliğinde nemli havayı yavaş yavaş dans eden çiftlerin etrafında bükülmeye yetecek kadar ısıtıyordu.

George'u dans pistinin solunda, düğün pastasının yanında buldum. Pasta çoktan kesilip paylaşılmıştı. Yanakları kırmızı, gülümsemesi geniş, gözleri mutlu sarhoşlukla doluydu.

"Mace!" diye bağırdı, beni ağır bir kucaklamayla kendine çekti. "Kardeşim nerede?"

"Aynısını ben de sana soracaktım."

Elini uzattı, saçından küçük bir dal çekti ve *tanrım*, Elliot'la seviştikten sonra bahçelerden çıkarken nasıl görüldüğümü hâlâ bilmediğimi şimdi fark ettim.

George sırttı. "Sanırım sen benden daha iyi biliyorsundur."

Liz sarhoş kocasma gülümseyerek yanına geldi. "Macy! Vay be, sen şey görünüyorsun..." Gözlerinde anladığı ânu gördüm ve kahkaha attı. "Elliot nerede?"

George, "Herkes aynı şeyi soruyor," diye mırıldandı.

"Buradayım."

Dönünce onu yan tarafta, yarısı bitmiş bir şampanya bardağını tutarken gördük. Yanaklarında, dudaklarıma karşı hissettiğim sıcak kızarıklık gitmişti. Yerine soluk bir bakış, bir kaş çatma yerleşmişti. Kravatı yoktu, gömleği yakadan açıktı, hem kir hem de ruj lekeliydi. Şimdi ona bakınca, birlikte ne yaptığımız iki kat daha belirgindi.

Gülümsedim, gözlerimle konuşacak daha çok şey olduğunu anlatmaya çalıştım ama artık bana bakmıyordu. Şampanya bardağını dudaklarına doğru eğdi, kalanını içti, geçen bir garsonun tepsisine bırakıp, "Macy, seni motele bırakmamı mı istemiştin?" dedi.

Şok, üzerimden soğuk bir dalga olarak geçti. George'la Liz sessizleşip benim adıma utanarak uzaklaştılar. Kalbim hızla çarpmaya başladı, bir trampetin ardından gelen zil gürültüsü gibiydi çünkü buradan gitmemin istendiğini henüz fark ediyordum.

"Sorun değil," dedim. "Taksi bulurum."

Başını salladı. "Süper."

Bir adım öne attım, ona uzandım, koluna dokunan elimi çamurluymuş gibi kaşlarını çatarak izledi.

"Yarın konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Yüzü değişti ve başka bir şampanya bardağı aldı, bu sefer garson bana bir bardak sunana ve ben reddedene kadar geçen sürede içti. Elliot, endişeli garson geri çekilmeden önce bir tane daha aldı.

Bardağı sallayarak, "Tabii ki yarın konuşabiliriz," dedi. "Hava durumundan konuşabiliriz. Belki favori turta türümüzden? Ya

da -ah- henüz Crock Pot'la düdüklü tencerenin avantajları hakkında konuşmadık. Onu konuşabiliriz?"

Birkaç aile üyesinin dikkatini çektiğimizi fark ederek, "Başladığımız konuşmayı bitirmek istiyorum," diye fısıldadım. "Bitirmemiştik."

Alex, uzak bir mesafeden büyük ve endişeli gözlerle bizi izliyordu.

Sert bir gülümsemeyle, "Bitirmemiş miydik? Büyük finali yaptık sanmıştım. En iyi yaptığın şeyi yaptın," dedi. "Kendini kapattın."

"Yürüyüp gittin," diye karşılık verdim.

Kahkaha attı, başını sallayıp mırıldandı., "Ben yürüyüp gittim."

Yumuşayarak, "Yarın... uğrarım," dedim.

Elliot bardağı kaldırdı, dört yudum içti ve elinin arkasıyla ağzını sildi. "Tabii ki, Macy."

Saat gece birdi, gökyüzü karanlıkta ürkütücü bir hâl almış gibiydi. Tahmin edilebilir şekilde kırık basamağın üzerinden atlayarak eski yazlığımın verandasına tırmandım. Halkada yıllardır kullanılmadan duran anahtarı takıp içeri girdim, içerisi ormandan da soğuktu. Yalıtım, serinliği karanlık alçı duvarların içinde hapsediyordu. Işıkları açarak ilerledim, diz çöküp odun sobasında küçük bir ateş yaktım.

Açıkçası, son on yılda buraya sadece bir kez geldiysem, tam tarihleri hatırlamam lazımdı ama hatırlamıyordum. Sadece, Tufts'ta ikinci yılım için yola çıkmadan bir ya da iki hafta önce gece yarısı eşyalarımızı gözden geçirip meraklı tatilcilerin hiçbir şeyi götürmemesi için değerli şeyleri kilitleyebileceğimiz dolaplara taşıyalım diye arabayla geldiğimizi hatırlıyordum. O gecenin anısı, sisin içinden geçen sulu renklerin bulanıklaşmış hâli gibiydi.

Üst katta, halkadaki diğer anahtarları süzdüm, daha küçük olanını buldum ve babamın dolap kapısının kilidine soktum.

Adım adım girdi, yarısında takıldı, küçük bir oynama gerektirdi ve paslı bir itiraz eşliğinde tıkırdayıp döndü.

Babamın dolabı açıldığında nemli bir hava geldi, kokuyla farkındalığım birleştiğinde midem bulandı; büyük kısmını atmam gerekecekti. Burada birkaç gömlekle pantolon saklamıştı. Yürüyüş botları, balıkçı yeleği. Üst rafta fotoğraf albümleri, dördüncü sınıfta yaptığım İsa'nın doğum sahnesi vardı. Annemden mektuplar. Ve en arkada, şüpheli dergi yığını.

Kapı çerçevesinden kaydığımı fark edemeden yere oturdum. Küf kokusunun altında, *babamın* kokusu apaçıktı: Danimarka sigaraları, tıraş kolonyası, çamaşırların keten kokusu. Askıdan sarsak sarsak bir gömlek çektim; tel, çubuğun üzerinden fırlayıp kapıya çarptı. Gömleği yüzüme bastırıp içime çekince hıçkırıklara boğuldum.

Uzun zamandır kendimi böyle hissetmemiştim. Ya da belki de bu özel duyguyu hiç hissetmemiştim: Ağlamak *istiyordum*. Tam anlamıyla hıçkırmak, bağırmak istiyordum. Göğsümdeki bu hisse, içimden geçip yüksek tavanlardan yankılanan, bedeni sarsan, öne kıvrılmamı sağlayan korkunç ulumalara dönsün diye tam erişim verdim. Sümük, tükürük: Berbat hâldeydim. Tam arkamda olduğunu hissettim ama orada olmadığını biliyordum. Ona seslenmek istiyordum, kahvaltıda ne olduğunu sormak istiyordum. Ayaklarının düzenli ritmini, gazete okurken ara ara çıkan hışırtıyı duymak istiyordum. Bütün bu içgüdüler yüzeye öyle yakındı ki ihtimaller olarak bükülüp dolaşıyordu. Belki de aşağıdaydı, *gerçekten* bir şeyler okuyordu. Belki de duştan yeni çıkıyordu.

Bu küçük hatırlamalar, o ufak anlar can yakıyordu, insanın sadece anlık şekilde aklıma geldiği zamanlardı: Dur bir sesleneyim ona. *Ah, doğru. Öldü.* İnsan merak ediyordu, nasıl oldu, canı acıdı mı, beni burada, yerlerde ağlarken görüyor mu?

Bu düşünce, gözyaşları selini kesen tek şey oldu, boğazımdan kalın bir kahkaha koptu. Babam beni dolabının içinde böyle ağlarken bulsaydı, önce şaşkınlıkla aşağı bakar, sonra yavaşça

eğilip elini uzatır, parmaklarını nazikçe kolumdan aşağıya kaydırırdı.

“Ne oldu, Mace?”

Ona, “Özledim seni,” dedim. “Hazır değildim. Sana hâlâ ihtiyacım vardı.”

Şimdi olsa anlardı. “Ben de seni özledim. Benim de sana ihtiyacım vardı.”

“Canın acıdı mı? Yalnız mısın?” Burnumu koluma sildim. “Annemle yan yana mısınız?”

“Macy.”

Gözlerimi kapattım, daha fazla gözyaşının şakaklarımdan süzülüp saçlarıma karıştığını hissediyordum. “Annem beni hatırlıyor mu?”

“Macy.”

“Annem ya da sen, bir kızınız olduğunu hatırlıyor musunuz?”

Kendimde değildim, farkındaydım ama bu hâlde bulunmaktan en azından babam tarafından bulunmaktan utanmıyordum. En azından böylelikle ne kadar sevildiğini görecekti.

Güçlü kollar bacaklarımin altına, sırtımın çevresine dolandı. Küf ve babamın kokusunun sisinden kaldırılıp koridorda taşındım.

Tekrar tekrar, “Özür dilerim,” dedim. “Aramadığım için özür dilerim. Özür dilerim, baba. Benim suçum.”

Yatağıma oturduğunda hâlâ kucağındaydım. O kadar sıcak, o kadar sağlamdı ki.

Yıllardır kendimi bu kadar küçük hissetmemiştim.

“Mace, tatlım, bana bak.”

Görüşüm bulanıktı ama yüz hatlarını seçmek kolaydı.

Yeşilimsi altın renkli gözler, siyah saçlar.

Babam değildi, Elliot’tı. Gözlüklerinin ardında gözleri kan çanağına dönmüştü, smokini hâlâ üstündeydi.

“En sonunda,” dedi. “Bana geri dön. Nerelere gittin?”

Kollarımı boynuna doladım, onu kendime doğru çektim ve gözlerimi sıkıca kapadım. Üzerinde çimen kokusu vardı, zeytin ağacı kabuğu gibi kokuyordu. “Sensin.”

“Benim.”

Özrüne onun da ihtiyacı vardı.

“Özür dilerim, Ell. Her şeyi mahvettim çünkü aramayı unuttum.”

“Işıkların yandığını gördüm,” diye fısıldadı. “Geldim, seni böyle buldum. Macy Lea, ne olduğunu söyle bana.”

“Bana ihtiyacın vardı ama yanında değildim.”

Sessizleşti, başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Mace...”

“Benim sana daha da çok ihtiyacım vardı,” dedim ve yeniden hıçkırarak ağlamaya başladım. “Ama seni nasıl affedeceğimi bir türlü bulamadım.”

Elliot saçımı yüzümden geri attı, gözleri arayış içinde bana bakıyordu.

“Tatlım, korkutuyorsun beni. Konuş benimle.”

Hıçkırarak, “Senin suçun olmadığını biliyordum,” dedim. “Ama uzun süre öyleymiş gibi hissettim.”

Gözlerinin şaşkın gözyaşlarıyla dolduğunu gördüm. “Ne demek istediğini anlamıyorum...” Beni göğsüne çekti, sesi çatallaşırken bir eli saçımdaydı. “Lütfen bana ne olduğunu söyle.”

Ve ben de söyledim.

GEÇMİŞ

Pazartesi, 1 Ocak
On bir yıl önce

Kapının keskin şekilde çarpışıyla, girişteki ayak seslerinin gürlemesiyle uyandım.

“Macy?”

İnledim, tutulmuş boynumu ovuşturup doğrulurken babam köşeyi dönüp oturma odasına girdi. İçinden babaların ilk varsayımı geçiyordu, yanımda belirdi, eğildi.

“Sana zarar mı verdi?” Aksarı kelimeleri öfke dolu bir top hâline getiriyordu.

“Hayır.” Gerinirken yüzümü buruşturdum. Sonra hatırladım. Midem eriyip gitti. “Aslında, evet.”

Babamın elleri dikkatlice omuzlarımın üzerinden kollarıma indi, ellerimi tuttu. Avuçlarımı çevirdi, inceledi, sonra başparmaklarını ellerimin merkezine bastırdı.

O dokunuşu dün gibi hatırlıyordum.

Parmaklarımızı kenetledik.

Sisin içinden bir farkındalık geçti, kulübede olduğumu, babamın da burada, sabahın dondurucu soğukunda, evden yüz on kilometreden fazla uzakta olduğunu fark ettim.

“Ne yapıyorsun burada?”

Bana ciddi bir bakış attı. "Buraya sağ salim vardığını haber vermek için aramadın hiç. Telefonunu açmadın."

Ona yaslanıp geniş göğsüne karşı mırıldandım: "Özür dilerim. Kapatmıştım."

Endişeli bir iç çekişle cevap verdi. "Ne oldu, *min lille blomst*?"

"Hata yaptı," dedim. "Büyük bir hata."

Babam geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Başka bir kız."

Başımı salladım, Elliot'm çıplak vücudunun, öylece... uzanmış hâli aklıma gelince boğazımdan boğuk bir hıçkırık çıktı.

Babam yavaş bir nefes verdi. "Böyle bir şey beklemiyordum."

"Ben de."

Kalkmama yardım etti, koruyucu kolunu omuzlarımın etrafına sardı. "Volvo'yu bu hafta sonu alırsınız."

Volvo'yu bu hafta sonu alırsınız.

Ne oldu acaba o arabaya?

Babam bir elini direksiyonun üzerinde tutarken diğerini parmaklarımın etrafına dolamıştı.

Beş saniyede bir bana bakıyordu. Şüphesiz o anda annemin listesinin, "Bir erkek ilk kez kalbini kırdığında..." tavsiyesine bakmak için gösterge panelinin üzerinde olmasını diliyordu. Ben hangi madde olduğunu biliyordum. Otuz ikinciydi.

Gözleri endişeliydi, kaşları çatılmıştı... Elliot'la yaşananlardan ne kadar nefret etsem de babamın üzerimdeki sıcak ilgisini, elinin güven verici temasını, sessiz sorularını seviyordum: Akşam yemeğinde ne istiyordum? Sinemaya mı gitmek istiyordum, yoksa evde mi kalmak istiyordum?

Ama ilgisinin üzerimde olması, yolda olmaması anlamına geliyordu.

Arabayı hiç gördü mü, ondan bile emin değildim. Mavi bir Corvette'ti, yandaki rampadan geliyordu, hâlihazırda çok hızlı gidiyordu. Doksan, belki yüzle. Önümüzdeki yavaş şeritte, bizimle öndeki tırın arasındaki daralan boşluğa çılgık atarcasına

girip yolu kesti. Corvette'in lastikleri kaydı, arka tarafı yana savruldu, fren lambaları göz alıcı bir kırmızıyla parladı, tam orada. Tam önümüzdeydi.

Acaba bunun öncesinde sonucun değişmesini sağlayacak herhangi bir an var mıydı? Kendime hep bunu soruyordum. "Baba!" diye boğuk bir sesle bağırp parmağımı uzatmaktan daha fazlasını yapabilir miydim?

Tanıklar polise her şeyin beş saniyeden kısa sürdüğünü düşündüklerini söylemişlerdi ama benim hafızamda sonsuza kadar ağır çekimde yaşanacaktı. Babamın endişeli gözlerinin Corvette'te değil de üzerimde olduğunu hâlâ hissediyordum. O yüzden frenlere dokunmadı bile. Arabanın üzerine o kadar hızlı geldik ki kulakları sağır eden bir metal çarpışmasıyla bedenlerimiz öne savruldu, hava yastıkları patladı ve bir anlığına her şey yolunda sandım. Çarpışma bitmişti.

Fakat henüz yere inmemiştik. İndiğimizde, sürücü tarafının asfalta çarpmasıyla bende morluk bırakan bir sürtünme, kıvılcım saçan altı metrelik bir metal çılgılığı oldu. Yan tarafımıza devrildik. Alnım direksiyonun yanına denk geldi. Koltuğum babamınkini ezmişti, o hâlâ kendi koltuğundaydı.

Sonradan öğreneceğim üzere diğer sürücü Santa Rosa Üniversitesi'nden bir öğrenciydi. Adı Curt Anderssen'di ve boyunda hafif bir sıyrıkla kurtulmuştu.

Emniyet kemeri sebebiyle değil -kemer takmıyordu bile- ama arabası üç şerit boyunca yan dönerken fırladığı yolcu koltuğunun kumaşı sebebiyle.

Curt başta baygındı sanırım çünkü bütün dikkat bizim arabamızın çok daha korkunç hâline odaklanmıştı. Ben kırık kolumla sedyeye alınmışım, Curt bilinci yerine geldiğinde aklı bir milyon kilometre ötedeydi ve hayatta kalışına kahkahalar atıyordu, ta ki önündeki manzarayla polisleri görünce ayılıp gerçekliğe dönene kadar.

Bazı insanlar sevdiklerinin ölüm haberini aldıktan hemen sonra olanları hatırlamadıklarını söyler ama ben her şeyi hatırlı-

yordum. Kırık kolumun kemik torbası gibi yanımda sallanışını net biçimde hatırlıyordum. Tenimi kazımak ister gibi hissettiğimi, kaçmak istediğimi hatırlıyordum çünkü kaçarsam, acil durum ekiplerinin söylediklerini bir şekilde geri alabilirmişim gibi geliyordu.

Evet, babanı kaybettik.

Tatlım, sakinleşmen gerek.

Çok üzgünüm. Seni Sutter'a götüreceğiz, tatlım.

Bir doktora görünmen lazım. Nefes alman gerek.

Onlara defalarca geri almalarını, daha fazla kalp masajı yapmalarını söylediğimi, onu hayata döndürmem için izin vermemelerini istediğimi hatırlıyordum.

"Bekleyin."

"Macy, nefes almaya çalışmanı istiyorum. Benim için nefes alabilir misin?"

"Konuşmayı kesin!" diye bağırdım. "Herkes konuşmayı kesin!"

Bir fikrim var: Baştan başlayabiliriz.

Arabaya geri dönelim, eve geri gidelim. Sadece düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

Bu gece orada kalırız.

Yok, hayır, daha da geriye dönelim.

En başta aramayı unutmayacağım.

Bu kalp kırıklığını istemiyorum, diğer kalp kırıklığına dönmek istiyorum.

Bugün araba sürmek için iyi bir gün değildi. Eğer bugün araba sürersek, herkesi kaybedeceğim.

Eğer bugün araba sürersek, artık kimsenin kızı olmayacağım.

Polis memurlarından biri, sedyeden beceriksizce yuvarlanıp otoyolda koşarken -ışıklardan, sestten ve arabada babamın korkunç hâlinden uzaklaşırken- kolayca yanıma yetişti. Polis memurunun, kırık koluma dikkat ederek kollarını arkamdan nasıl sardığını, ben çökerken vücudunu benim üzerime nasıl kıvırdığını hâlâ hissedebiliyordum. Kardeşini aynı şekilde kaybettiğini,

çok üzgün olduğunu, defalarca çok üzgün olduğunu söyleyişini hâlâ hatırlıyordum.

Sonrasında, davetsiz gelen bir hissizlik vardı. Kennet amcam Minnesota'dan Berkeley'ye geldi. Babamın vasiyetiyle mal varlığını incelerken suratı asıktı. Sırtıma hafifçe vurdu, sık sık boğazını temizledi. Britt yengem evi temizledi, kanepede oturup ona baktım. Elleriyle dizlerinin üzerine çöktü, sabunla köpüren bir kovaya sünger batırdı, saatlerce parke zeminini ovaladı. Sevgi dolu bir jest gibi değildi. Sanki yıllardır evi temizlemek istiyor-muş da nihayet fırsatını bulmuş gibiydi.

Kuzenlerim cenazeye bile gelmedi. Britt, *"Okulları var,"* demiş-ti. *"Onlar için fazla sarsıcı olacak. Edina'da annemlerde kalıyorlar."*

Beni kovalayıp benimle ağlayan polisi bulabilmeyi, cenazeye onu getirebilmeyi dilemişim çünkü o beni, küçücük kalan aile-min herhangi bir üyesinden daha iyi anlıyor gibiydi. Ama bu isteğin bile imkânsız olduğunu hissettim. Yemek yiyip giyinmek için harcadığım çaba hâlihazırda fazlasıyla yoğundu. Bir ismi hatırlamak, karakolu aramak gücümün ötesindeydi.

Ya da Elliot'ı aramak.

Hissizdim ama altında kaynayan bir öfke de vardı.

O zaman bile, tam olarak doğru olmadığını biliyordum. Noktaları birleştiremiyordum ama Elliot'la Emma yüzünden içimde oluşan o küçücük incinme, babamla ve onun beni almaya gelme nedeniyle iç içe geçmişti. Elliot'a ihtiyacım vardı, yanımda olma-sını istiyordum. Telaşlı mesajlarının ilk birkaçını, hata olduğunu söyleyişindeki ısrarını görmüştüm. Ama sonra, onun benim paramparça olduğumu bilmesini istemekle, bu darbeyi vuranın kendisi olduğunu bilmesini istemek arasında gidip geldim. Ve sonra, bilmemesi ihtimali kendimi daha iyi hissettirdi. Kalbimin geri kalan her parçasına sahip olabilirdi ama buna değil.

Dediğim gibi neler hissettiğimi hatırlıyordum ve deliliğe ben-zer bir şeydi.

Kennet'le Britt beni dört aylığına Minnesota'ya götürdüler. Tırnak etlerimi kanayana kadar kopardım. Mutfak makasıyla saçımı kestim. Öğlen uyanıp yeniden yatağa gidebileceğim dakikaları saydım. Kennet beni terapistle gönderdiğinde ya da Britt'le ikisi yemek masasının etrafında oturup üniversite kabul mektuplarımı incelerken, beni Tufts'a mı yoksa Brown'a mı göndereceklerini tartışırken hiç itiraz etmedim.

Britt'in kâğıtlara kararlı şekilde vuruşunu, merdivenlerin dibinde durduğumu gördüğünde ikinci kez bakışını ve memnun şekilde, "Her şeyi hallettik, Macy," deyişini hatırlıyordum.

Ondan sonrası yoktu. Diplomanın nasıl alındığını hatırlamıyordum. Yaz boyunca nasıl uyuduğumu hatırlamıyordum. Üniversiteye giderken valizimi nasıl hazırladığımı hatırlamıyordum.

Her ne kadar Britt öyle olmadığını söylese de yönetimin Sabrina'yı bir şekilde hazırladıklarına inanmam gerekiyordu. Onu özellikle seçtiklerinden emindim: İki yaz önce araba kazasında kardeşini kaybetmişti.

Ayrıca Berkeley'den ayrılmanın beni kurtardığına da inanmam gerekiyordu. Aralık ayına gelindiğinde, babamı düşünmeden birkaç dakika geçirebiliyordum. Sonra bir saat. Sonra sınavla girebilecek kadar uzun bir süre. Başa çıkma mekanizmam, düşüncelerimi -geldiklerinde- bir kâğıt parçasma sarıp, sakız parçası gibi atmak olmuştu. Sabrina'ysa acının kendisini parçalamasına izin verirdi. Düşüncelerimin etrafının sıkıca sarılabileceğinden emin olana kadar büzülüp uyurdum.

Zaman. Zamanın bazı şeyleri -ölüm dahil- uyuşturduğunu gayet iyi biliyordum.

GÜNÜMÜZ

Pazartesi, 1 Ocak

Elliot arkasına yaslandı, donuk bakışlarla yatak odamın penceresinden dışarı bakıyordu.

Hissettiği duyguların yüzünden geçişini izledim: dehşet, suçluluk, kafa karışıklığı, ardından gelen farkındalık; babamın, Elliot beni aldattıktan bir gün sonra ölmesi, babamın çok üzüldüğüm ve onu aramadığım için beni almaya gelmesi, babamı son görüşümün on bir yıl önce bugün olması... ve yıllarca bunlar için Elliot'ı suçladığım gerçeği.

Burun delikleri genişledi, bakışlarını kaçırırken çenesi kasılmıştı. "Aman Tanrım."

"Biliyorum."

"Böyle düşününce... anlıyorum." Elliot başını iki yana salladı, elini saçlarının önüne götürdü. "Neden beni geri aramadığını."

Sessizce ona, "Pek net düşünemiyordum -sonrasında- ayırmayı beceremedim, seninle durumu," dedim.

Kendimi kelimelerle ifade etme konusunda o kadar kötüydüm ki.

"Siktir, Macy." Kendine gelip bana döndü ve beni yeniden kollarına çekti ama bu sefer farklıydı.

Daha sertti.

Ben bu bilgiyle on yıldan fazla süredir uğraşıyordum, Elliot'ınsa iki dakikası ancak olmuştu.

Gömleğine doğru, "Beni Saul'ün Yeri'nin dışında durdurup," dedim. "Duncan nasıl diye sorduğunda?"

Başını salladı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Bildiğini sanmıştım," dedim. "Bir şekilde... duymuşsundur diye düşünmüştüm."

"Ortak tanıdığımız kimse yoktu," dedi sessizce. "Sanki ortadan kaybolmuşsunuz gibiydi."

Başımı sallayınca bana biraz daha sıkı sarıldı. Ancak dank etmiş gibi sordu: "Bu kadar zamandır, Emma'yla bilerek seks yaptığımı, babanın öldüğünü bilmeme rağmen hiç dert etmediğimi düşünmüyordun, değil mi?"

O zamanki bulanık mantığımı açıklamaya çalıştım. "Sanırım tam olarak öyle düşünmedim, yani dert etmediğini. Beni aramaya çalıştığını biliyordum. Mantıklı düşündüğümde, beni gerçekten sevdiğini biliyordum. Ama belki de Emma'yla aranızda bana söylediğinden daha fazlası vardır diye düşünmüştüm. Hem utanmıştım hem de kalbim kırılmıştı..."

"Aramızda hiçbir şey yoktu," dedi aceleyle.

"Galiba Christian, arada sırada birlikte olduğunuzu söylemişti-"

Elliot sessizce, "Macy," dedi, yüzümü avuçlarının arasına alarak ona bakmamı sağladı. "Christian aptalın teki. Emma'yla aramızda bilmediğin hiçbir şey yoktu. Gizli başka bir katmanı falan yoktu."

Aslında dürüst olmak gerekirse, artık bunların hiçbirinin önemi olmadığını söylemek istiyordum ama onun için öyle olmadığını görebiliyordum. Onun için niyeti çok önemliydi.

Gözlerini kısıtı, hâlâ yaşananları bir araya getirip anlamlandırmaya çalışıyordu. "Andreas sonraki yaz sizi gördüğünü söylemişti. Babanla birlikte buraya geldiğinizde."

Ne demek istediğini fark edene kadar başımı salladım. "Am-

cam Kennet'ti." Yüzümü sildikten sonra burnumu çektim. "Eşyalarımızı toplayıp kaldırmak için gelmiştik." Etrafımıza, duvarlardaki artık donuklaşmış tanıdık boyaya baktım, hiçbir şeyi yerinden oynatmak istemediğimi hatırlıyordum. Sanki müzeymiş gibi her şeyin olduğu yerde kalmasını istemiştım. "Buraya en son o zaman gelmiştım."

"O yaz evdeydim," diye fısıldadı. "Bütün yaz. Her gün seni aradım. Geldiğin zamanı nasıl kaçırdığımı merak ettim."

"Geç saatte geldik. Işıkları açmadık." Artık hırsız gibi gizlice girip el fenerleriyle ihtiyaç duyduğumuz şeyleri toplamamızın ne kadar saçma görüldüğünün farkındaydım. Kennet yeniden aklımı kaçırdığımı düşünmüştü. "Seni göreceğimden korkmuştım."

Elliot geri çekildi, ağzı aşağı doğru büküldü. Eski yaraları yeniden açmaktan nefret ediyordum ama ondan da çok, yeni yaralar açılmasından nefret ediyordum.

"'Korktum' yanlış kelime olabilir," diye düzelttim ama geçmişe dönüp baktığımda bile öyle olmadığını biliyordum: Kennet'le arabaya binip buraya gelmeden önceki gece panik atak geçirmiştım, Elliot'm beni o hâlde görme düşüncesine dayanamamıştım. "Babam öldükten sonraki ilk yıl Tufts'ta, bir şekilde kendime sessiz, sakın bir yer bulmuştım." Mırıldanarak konuşuyordum: "Kollarına koşabilirdim. Ama öfkelenirim ya da üzülürüm diye korktum. Hiçbir şey hissetmemek çok daha kolaydı."

Eğilerek dirseklerini uyluklarının üzerine dayadı, başını ellerinin arasına aldı. Ben de elimi uzatıp sırtını, kürekkemiklerinin arasını küçük daireler çizerek ovdum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Hayır." Omzunun üzerinden dönüp bana baktı, cevabının sertliğini yumuşatmak ister gibi zayıf bir gülümseme sundu. Sonra bana bakarken yüzü soldu. Farkındalığın yeniden yüzünden dalga dalga geçtiğini görebiliyordum.

"Mace." Yüzü düştü. "Nasıl özür dileyebilirim? Nasıl telafi edebilirim?"

"Elliot, hayır-"

Bir anda fırladı, koşarak odadan çıktı. Peşinden gitmek için ayağa kalktım ama banyo kapısı hızla çarptı, hemen ardından Elliot'ın dizlerinin yere çarpmasıyla kusma sesi geldi.

Alnımı kapıya dayadım; sifonun sesini, musluğun akışını, sessiz inlemelerini duyuyordum.

"Elliot?" Sanki biri kalbimi eline almış da sıkıyormuş gibi hissediyordum.

"Sadece bir dakika, Mace, özür dilerim, sadece bir dakika ver bana?"

Duvara yaslanıp aşağı çöktüm, banyonun dışında yeniden kusma sesini dinleyerek nöbet tutar gibi oturdum.

Üstümde yorgan, kendi yatağında uyandım, buraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek ihtimal, koridorda yerde uyuyakalmış olmam ve Elliot'ın beni yatağa taşımasıydı ama yatağın diğer tarafına hiç dokunulmamış gibi görünüyordu, ortalıkta da yoktu.

Dolaptan bastırılmış bir öksürük sesi geldi, uzuvlarımdan sıcak bir dalga hâlinde rahatlama hissi geçti. Hâlâ buradaydı. Hava soğuktu, o yüzden yorganı da alıp yataktan çıkarak içeri baktım. Elliot yerde uzanmış, elleri başının arkasında, ayaklarını üst üste atmış, çatlak duvardaki soluk renkli yıldızlara bakıyordu. Hâlâ bütün boşluğu dolduruyordu. Yıllardır bu dolaba girmemiştım, artık gözüme çok küçük görünüyordu. Eskiden içine girdiğimizde nasıl ayrı bir dünyada, ayrı bir gezegendeymişiz gibi hissettirdiğine şaşırdım.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. Gözleri kan çanağına dönmüştü, burnu kırmızıydı.

"Merhaba. Daha iyi misin?"

"Galiba. Hâlâ biraz titriyorum gerçi." Yanındaki yere vurdu. "Buraya gel." Sesi alçak bir hırıltı gibiydi. "Buraya, yanıma gel."

Yanına uzandım, kolunu üzerime doladığında göğsüne sokuldum, beni sımsıkı sardı.

"Ne kadar uyudum?" diye sordum.

“Birkaç saat.”

On yıl daha uyuyabilirmişim gibi hissediyordum ama aynı zamanda, onunla geçireceğim tek bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyordum.

“Konuşmamız gereken başka bir şey kaldı mı?” diye sordum ona bakarak.

“Eminim vardır,” dedi. “Ama şu anda sadece... kafamın içindeki her şeyi yeniden düzenliyorum.”

“Yani... gayet anlaşılır bir durum. Benim bunları sindirmem on bir yılımı aldı, senin sadece birkaç saatin oldu. Şunu bilmeni istiyorum: Burada hâlâ biraz acı hissediyorsan sorun değil.” Elimi göğsünün ortasında gezdirdim. “Bunları konuştuk diye hemen her şeyin düzelmesini beklediğim yok.”

Cevap vermeden önce birkaç saniye sustu, ardından sesi kısık şekilde konuştu. “Seni kaybetmek, başıma gelen en kötü şeydi ve yankılarını hâlâ hissediyorum -o yıllar gerçekten zordu- ama şimdi bunları bilmek, ne kadar korkunç olursa olsun, bilmek iyi geliyor.” Bana bakarken gözleri yeniden doldu. “Duncan öldüğünde yanında olamadığım için çok özür dilerim.”

“Sana söylemediğim için çok özür dilerim. Ortadan kaybolduğum için de özür dilerim.” Omzunu öptüm.

Serbest eliyle yüzünü ovdu. “Tatlım, on yaşında anneni, on sekizinde babanı kaybettin. Ortadan kaybolman benim açımdan berbattı ama seni anlamıyor da değilim. Sikeyim, o gün hayatın... paramparça olmuş.”

Elimi gömleğinin altına, karnının üzerinden yukarı, kalbinin üstüne doğru kaydırdım. “Korkunçtu.” Yüzümü boynunun omuzuyla birleştiği yere bastırdım, o anıları uzaklaştırmaya çalışarak tanıdık kokusunu içime çektim. “O yıllar senin için nasıldı?”

Elliot düşünerek mırıldandı. “Okula odaklandım. Romantik anlamda soruyorsan, çok fazla suçluluk hissettiğim için uzun zaman kimseyle ciddi bir şeye girmedim.”

Bunu duyunca içim sızladı. “Alex, Rachel’a kadar hiç kimseyi eve getirmediğini söyledi.”

Saçımı öperek, "Bir konuda net olabilir miyiz?" dedi. "Kesin ve tartışmasız şekilde?"

"Neymiş?" Yanımda olmasının verdiği o sağlam hissi seviyordum. Sanırım buna hiçbir zaman doyamayacaktım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, çenemi yukarı kaldırınca göz göze geldik. "Tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum." Göğsüm duyguyla dolup kelimelerimin boğuk çıkmasına neden oldu. Annemle babamı her zaman özleyecektim ama Elliot yine yanımdaydı. Yan yana bir şeyleri yeniden canlandırmayı başarabiliyorduk.

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Sence bunun altından kalkabilir miyiz?" diye sordu dudaklarını aynı yerde tutarak. "Artık gerçekten birlikte olma şansımız var mı?"

"Fazlasıyla hak ettik."

Geri çekilip bana baktı. "Burada uzanmış, düşünüyordum. Bazı yönlerden, fark etmem gerekirdi. Duncan'ın neden gelmediğini merak etmem gerekirdi. Sadece ikinizin de bana çok kızgın olduğunuzu varsaymıştım."

"Zamanla anılarıma daha çok inanmaya başladım." Elimi kaldırıp saçlarını alnından geriye ittim. "Emma'yla aranda sıradan ama sürekli bir şey olsa bile beni gerçekten sevdiğini fark ettim."

"Tabii ki sevdim." Gözlerindeki bakış gergindi. "Duncan bunun aksini düşünerek öldüğü için kendimi berbat hissediyorum."

Buna cevaben söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Sadece ona daha sıkı sarıldım, dudaklarımı çenesinin altında atan nabzına bastırdım.

"Bu odayı hâlâ seviyorum," diye fısıldadım.

Elliot yanımda kımıldamadan kaldı. "Böyle demen ilginç... Ben de seviyorum. Ama buraya veda etmeye geldim."

Kalbim uçurumun kenarından aşağı yuvarlandı. "O ne demek şimdi?"

Dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. "Artık buraya ait olduğumuzu düşünmüyorum demek."

“Yani, tabii ki sürekli burada vakit geçirmeyeceğiz. Ama neden kulübeyi elimizde tutup-”

“Bak şimdi, tabii ki burası senin, ne istersen onu yapmalısın.” Parmağını dudağımın altından geçirip eğildi ve beni bir kez öptü. Geri çekildiğinde daha fazlasını isteyerek dudaklarımı takip ettim. Nazikçe, “Ama ben bu dolabın ötesine çıkmak istiyorum,” dedi. “Bu dolabı biz özel hâle getirdik, dolap yüzünden ikimiz özel hâle gelmedik.”

Yüz ifadem mahvolmuş gibi görüldüğünün farkındaydım, nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Onunla burada vakit geçirmeye bayılıyordum. Hayatımın en güzel yılları burada geçmişti, kendimi hiç bu dolabın içinde olduğum kadar güvende hissetmemiştim.

O anda Elliot’ın benden iki adım önde olduğunu anladım.

“Eminim senin bakış açına göre her şey, dışarıda yaşamaya çalıştığımızda dağıldı,” dedi, ardından tekrar eğilip beni öptü. “Ama sadece boktan bir talihsizlikti. Bu sefer öyle olmayacak.”

Rahatlamış bir gülümsemeyi bastırarak, “Öyle mi?” diye sordum, omuzlarından çekerek üzerime eğilmesini sağladım.

“Öyle.” Gülümseyerek, bacaklarımın arasına yerleşti, gözleri hafifçe bulanıklaştı.

“Peki bu sefer nasıl olacak?” Gözlüğünü çıkarıp boş raflardan birine koydum.

Elliot boynuma bir yol çizer gibi yavaş yavaş öpücükler kondurmaya başladı. “Eskiden istediğimiz gibi olacak.”

“İç çamaşırlarımızla yerde oturarak Şükran Günü mü?”

Boğuk bir kahkaha attı, ben elimi aşağı indirip fermuarını açarken kalçalarını üzerime bastırdı. “Ve her gece benim yatağında olacaksın.”

“Belki de sen benim yatağıma gelirsin.”

Gerçekleştiğinde gözlerini kıstı. “O zaman şu lanet evine cidden gitmen lazım, kadın.”

Güldüm, o da güldü ama bu gerçeğin ağırlığı aramızda asılı kaldı, onu hareketsizleştirdi. Bana baktı ve sessizlik içinde bu

bakışın soruya dönüştüğünü anlayabiliyordum, konuyu kapatmama izin vermeyecekti.

“Benimle gelir misin? Evi temizlemeye?” Yüzümü buruşturup itiraf ettim: “Gerçekten çok uzun zamandır hiç gitmedim.”

Elliot beni bir kez öptü ve sonra eğilip göğsümü kalbimin üzerinden öptü. “On bir yıldır eve dönmeni bekliyorum. Nereye gidersen git gelirim.”

GÜNÜMÜZ

Çarşamba, 10 Ocak

Kapıyı açar açmaz güçlü bir nostalji hissiyle sarsıldım. İçeride, Berkeley'deki bu ev her zamanki gibi kokuyordu -yuva gibi- ama galiba bu kokunun, kahve masası olarak kullandığımız annemin sedir sandığıyla babamın Danimarka sigaralarının kokusu olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim, meğer babam gizli gizli düşündüğünden daha fazla sigara içiyordu. Oturma odasındaki pencereden içeri sızan güneş ışığı, havada dönen küçük toz zerrecelerini yakalıyordu. Ayda bir evi temizlemeye biri geliyordu ama her şey düzenli görünse de burası hâlâ terk edilmiş hissettiriyordu.

Bu his, göğsümün ortasma suçlulukla karışık bir ağrı saplanmasına neden oldu.

Elliot arkamdan yaklaştı, omzumun üzerinden eğilip oturma odasına baktı. "Sence bugün içeri girebilecek miyiz?"

Şakasını omzuma bir öpücük kondurarak yumuşattı, bu hafif iğneleme için ona tam olarak kızamıyordum: Evi daha önce iki kez geç saatte, hastanedeki vardiyamdan sonra arabayla önünden geçerken görmüştük. Kendimi çocukluk evime yeniden girecek kadar hazır hissetmek için zihinsel olarak fazla yorgundum. Ama bugün geceye kadar çalışmıyordum ve uyandığımda... kendimi hazır hissediyordum.

Şimdilik planımız Healdsburg'daki evi satmaktı, Berkeley'deki evi temizleyip, eşyalı kiralık arayan Kaliforniya Üniversitesi akademisyenlerine hazır hâle getirmektir. Ama bu temizlik, önemli anıları da yanıma almam anlamına geliyordu; fotoğraf albümleri, resim ve sanat çalışmaları, mektuplar, her yere serpiştirilmiş küçük hatıralar.

Bir adım attım, sonra bir adım daha. Parke zemin, her zaman ki noktada gıcırdadı. Elliot arkamdan gelirken etrafına bakıyordu. "Bu ev Duncan gibi kokuyor."

"Değil mi?"

Mırıldanarak onayladı, beni geçip şöminenin yanına gitti. Üçümüzün, Kennet'le Britt'in, annemin genç yaşta ölen ebeveynlerinin fotoğrafları orada duruyordu.

"Biliyor musun, onun sadece bir tane fotoğrafını gördüm. Duncan'ın yatağının yanında duranı."

O. Annem. Başkaları için Laís. Benim için Mãe.

Elliot parmaklarını birkaç çerçevenin üzerinde gezdirdi, sonra birini alıp inceledi ve bana baktı.

Hangi fotoğraf olduğunu biliyordum. Babamın, sahilde annemle ikimizi çektiği bir fotoğraftı. Rüzgâr, annemin uzun siyah saçlarını boynuna doğru savurmuştu, ben bacaklarının arasmda otururken bana sarılmıştı. Gülümsemesi öyle büyük ve parlaktı ki kimse söylemese bile onun durdurulamaz biri olduğunu anlayabiliyordunuz.

Tekrar aşağıya baktı. "Annene ne kadar çok benziyorsun, inanılır gibi değil."

"Biliyorum." Geçen zamana öyle minnettardım ki artık onun yüzüne bakıp ona benzediğimi görünce seviniyordum, yaşlandıkça aynaya bakmanın her gün daha büyük bir işkenceye dönüşeceği korkusunu hissetmiyordum.

Sedir sandığın yanına diz çöktüm; bütün fotoğraflarımız, mektuplarımız ve hatıralarımız burada duruyordu.

"Bu fotoğraf bizim dairemize gitmeli."

Elliot bunu söylediğinde sandığın kapağı yarıya kadar açtı,

bakmadan tekrar indirdim. Vücudumun her yerine öyle hızlı bir sıcaklık yayıldı ki başım döndü. “‘Bizim dairemiz’ mi?”

Başını fotoğraftan kaldırdı. “Birlikte bir yere taşınmamız gerektiğini düşünüyordum. Şehirde.”

Yeniden bir araya gelişimizin üzerinden yalnızca on gün geçmişti ama bu kadar kısa sürede bile aramızdaki mesafe büyük bir dert hâline gelmişti. Nancy’den kiraladığım odada “misafir” ağrlamak çok garipti, hatta neredeyse imkânsızdı. Elliot’ın hastaneye olan uzaklığı yüzünden onun yanında kalmam da mümkün değildi. Genellikle gece şehirde geç bir akşam yemeğinde buluşuyorduk, sonra o eve dönüyordu, ben de kendimi yatağa bırakıyordum.

O süre içindeki tek izin günümde -iki gün önceydi- dairesinden hiç çıkmamıştık. Yatağında, yerde, mutfakta seks yapmıştık. Kısa süreliğine, eve her döndüğümde ona -sesine, ellerine, kahkahasına ve üzerimdeki ağırlığına- erişiminin olacağını hayal ettim. Buna duyduğum arzu, göğsümde ikinci bir nabız gibi atmaya başladı.

“Şehre mi taşınacaksın?” diye sordum.

Elliot fotoğrafı bıraktı, yıpranmış İran halısının üzerine, yanıma oturdu. “Gerçekten şüpheli mi var?” Gözlüğünün arkasında, pencereden giren güneş ışığında gözleri neredeyse kehribar rengine döndü. Kirpikleri öyle uzundu ki.

Şu anda onu o kadar çok öpmek istiyordum ki heyecandan elim ayağıma dolanıyordu. Yapmamız gereken işler olduğunu biliyordum ama çenesindeki sakal ve kucağına oturup hemen şimdi onunla seks yapmanın ne kadar kolay olacağını düşünmek beni tamamen dağıtmıştı.

Elliot ilgimden kaynaklanan bir gülümsemeyle, “Macy?” dedi.

Yüzüne bakmak için gözlerimi kırptım. “Senin gidip gelmen gereken yol çok uzun olur.”

“Benim çalışma saatlerim seninkinden daha esnek,” dedi, sonra gözlerinde yaramaz bir ışık belirdi. “Ve yatakta her gece seninle olmak ejderha pornosu hikâyelerime ilham verebilir.”

Güldüm. “Biliyordum.”

1 Mart'ta birlikte aynı eve taşındık. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, dairemiz küçücük tek yatak odalı bir daireydi ama kocaman cumbalı bir penceresi vardı ve beni doğrudan işe götüren otobüs hattına sadece yarım sokak uzaklıktaydı. Elliot'la üç erkek kardeşi bir duvarı kitaplıklarla kapladılar ve Bay Nick'le Bayan Dina -belki biraz utanmış şekilde- bize yeni bir yatak getirdi. Normalde karşı çıkardım ama bu yatak Bay Nick'in uzun yıllardır hastası olan birinin el yapımıydı, dört direkli güzel bir yataktı. Alex, Else ve Liz her türlü nevresimle çarşafı almak için *Nest Bedding*'e gitmişlerdi -çünkü Elliot da ben de çarşaflarımızın nasıl görüldüğüne pek önem vermiyorduk- ve hepimiz küçük alana tıkmış şekilde eşyaları boşaltırken, Bayan Dina akşam yemeği yaptı.

Saat yediye geldiğinde, bütün daire defne yapraklarıyla kırmış tavuk kokuyordu, dışarıdaki yağmursa nadir görülen, şiddetli bir fırtınaya dönüştü; yıldırımlar dışarıda parlak ışık patlamaları şeklinde çakıyordu. Alex kitapları rafa dizerken dans ediyordu, hepimiz bu kadar yoğun bir zarafetin, bu gen havuzundan nasıl çıkabildiğine hayran kalarak gizlice ona bakıyorduk. Bir sessizlik ânında Liz ve George bebek beklediklerini açıkladılar ve odada birden gürültüyle cümbüş baş gösterdi. Else müziğin sesini açtı, oda bir anda kahkaha ve dansla doldu.

Elliot beni kenara çekti, yanıma doğru yaklaştı. Bu ifadesini daha önce hiç görmemiştim. Gülümsemeden fazlası, rahatlamış türden bir sevinçti.

"Merhaba," dedi ve gülümsemesini benimkine yasladı.

O uzaklaşırken başka bir öpücük için uzandım. "Merhaba. İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Odaya baktı, sanki şöyle demek istiyor gibiydi: *Şu harika yere bak. "Birlikte aynı eve taşındık."*

"Nihayet, değil mi?" Dudaklarımı ısırdım, içimden bağırmak geliyordu. O kadar mutluydum ki.

Kendimi daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Bu gece birlikte uyuyacaktık; kendi dairemizde, kendi yata-

ğımızda. Herkes gittikten sonra, hâlâ açmamız gereken kutuları unutacaktık. O, bakışlarındaki açgözlü gerilimle benimle yorganın altına girecek, çıplak teni nefessiz, terli bir karışıklığa dönüşene kadar benimkine dokunacaktı. Farkına bile varmadan birbirimize dolanmış hâlde uykuya dalacaktık.

Ve hava aydınlanmadan önce uyanıp yine onu isteyecektim.

Sabah olduğunda yanımda olacaktı. Kıyafetleri burada olacak, kitapları, diş fırçası burada olacaktı. O duş alırken ben mısır gevreği koyacaktım. Belki elinde bir fincan kahveyle mutfığa gelecek, onun yanımda olduğunu, dudaklarının başımın tepesine bastırıldığı an fark edecektim. İçimde, etrafında dönüp duracağım bu günlük yaşam beklentisi o kadar büyüktü ki her yerimi ağır, titreşimli bir sıcaklıkla doldurdu.

Aslında gerçekten dans etmiyorduk bile, yine sadece düğündeki gibi yerimizde sallanıyorduk. Ama bu gece, aramızda artık hiçbir sır kalmamıştı ve korkutucu hiçbir konuşma da yaklaşıyordu. Geçen on yılın tamamı sisli bir bulanıklık gibi görünüyordu, sanki dünyanın bir noktasından diğerine uzun bir yolculuğa çıkmıştık, geniş bir daire çizerek buraya varmak kaderimizmiş gibi geliyordu.

Elliot'm elleri sırtımdan aşağı doğru kaydı, başı benimkine yaklaştı. George, daha yalnız kalacağımız bir odaya geçmemiz gerektiğine dair şaka yaptı. Andreas da karşılık olarak George'un eşinin hamile olduğunu söyledi. Sonra Bayan Dina mutfakta bebekler, belki de daha fazla düğün hakkında bir konuşma furyasına kapıldı. Ben de Elliot'ın bütün bunları kafasından uzaklaştırmak için çabalayışını izledim. Gözlüklerini burnunun üstüne iterken yüzünü buruşturdu. Şimdiye kadar hep yaptığına benzer biçimde, sanki bir göz kırpışıyla zihnimi okuyabiliyormuş gibi beni inceledi.

Belki de hakikaten okuyabiliyordu.

"En sevdiğin kelime?" diye fısıldadı.

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim: "Sen."

TEŞEKKÜR

Bazı kitaplarımız geçmişimizden, bazıları tanıdığımız insanlardan, bazılarıysa kendimizden küçük parçalar taşır. Sonra bir de *Aşk ve Diğer Kelimeler* gibi kitaplar vardır: Üçünden de büyük parçalar taşırlar.

Ben (Lauren) Kuzey Kaliforniya'da büyüdüm, yedi yaşından itibaren neredeyse her hafta sonumu ailemle birlikte Rus Nehri'nde, yıllar boyunca sahip olduğumuz üç sıradışı küçük kulübeden birinde geçirirdim. Gösterişli değillerdi, özenli hiç değillerdi; küçüklerdi, bazen rutubetli olurlardı, ağaçların gölgesindelerdi ve Rus Nehri'nin ya da dışarıdaki küçük bir derenin çağlıtıyla çevrililerdi. Tıpkı Duncan'ın Macy için yaptığı gibi, ailem her hafta birkaç günlüğüne hayatın stresinden uzaklaşmamız için bir hafta sonu kaçamağı edinmişti, hem de küçük bir kasabada mütevazı bir ev almanın, orta gelirli bir aile için ulaşılmaz olmadığı bir dönemde.

Bu bölge -Jenner'dan Guerneville'e, Healdsburg'dan Santa Rosa'ya kadar- hayatımda hep sabit bir yere sahipti. Kız kardeşimle ikimiz de Healdsburg'da evlendik. Ailem birlikte en mutlu zamanlarını Rus Nehri vadisinde geçirdi. Tatillerde, aile buluşmalarında, kız gezilerinde hep oraya gideriz.

Bazen çocukluğumun o hafta sonlarını, böyle bir yere sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Aynı zamanda küçük çocukları olan bir anne olarak neler hissettiğimi, çocuklarım yedi ve on bir yaşında olmalarına rağmen dijital dünyaya ne kadar bağlı göründüklerini de düşünüyorum. Onlar için nasıl olacağım merak ediyorum, onlara saatlerce bir dolabın içinde kitap okuyabilecekleri, Elliot gibi bir arkadaş edinebilecekleri ya da sadece iki gün boyunca tamamen rahatlayabilecekleri türden bir kaçış sunamamanın benim için zor olup olmayacağını düşünüyorum.

Ama en çok, bu bölgenin büyük kısmı Santa Rosa ve çevresindeki son yangınlarda yandığı için kendimi harap olmuş gibi hissediyorum. Bu kitabın üzerinde düzelti yaptığımız yaz kiraladığım ev, artık yalnızca kül ve molozdan ibaret. Fakat bu durum, bu kitabı yazmış olmamızdan dolayı kat kat fazla minnet duymamı sağlıyor çünkü o bölgelerle mekânların anıları Elliot'la Macy'nin hikâyesinde hâlâ taze.

Bu bizim kadın edebiyatına ilk adımımız, yazması gerçekten tam anlamıyla bir zevkti. En etkili iki kitap uzmanımız tarafından cesaretlendirildik: editörümüz Adam Wilson ve menajerimiz Holly Root, farklı bir sesle denememiz için bizi teşvik etmeden önce doğru fikrin gelmesini beklediler. Gallery Books / Simon & Schuster inanılmaz derecede destekleyici bir yer, oradaki herkese bu kitabı okudukları, sevdikleri ve tanıtımına yardımcı oldukları için minnettarız: S&S'in başındaki Carolyn Reidy, Gallery Books'u yöneten Jen Bergstrom, pazarlama ekibindeki canlarımız Liz Psaltis, Diana Velasquez, Abby Zidle ve Mackenzie Hickey. Hepimizin düzenli ve zamanında çalışmasını sağladığın, ayrıca orada olmadığımız için Adam'a düzenli olarak takıldığın için teşekkürler, Laura Waters. Halkla ilişkiler departmanına, özellikle de Theresa Dooley'e ve genellikle Üçüncü Silahşör'ümüz gibi hissettiren değerlimiz Kristin Dwyer'a teşekkürler. Kapağa bayıldık, John Vairo ve Lisa Litwack. Ve S&S satış ekibi için: Bir dahaki sefere New York'ta içkiler bizden. Söz, cidden söz.

Bu kitabı defalarca okuyup en küçük hatayı bile bulduğun için ama aynı zamanda Lo'nun kız kardeşi olarak, o kulübe zamanlarının pek çoğunu gerçekten yaşadığın için teşekkürler, Erin Service. Bizi oraya götürdükleri için Marcia ve James Billings'e teşekkürler. Bir evi selde kaybettik, bir sonrakini on yıldan fazla tuttuk ama o dünyanın her santimi benim için sonsuza dek kıymetli olacak.

Bu kitabı benimle yazdığın, bu yeri benim kadar öğrenip önemsendiğin, bu çocukların kim olduklarını anlamak amacıyla zamanda geriye tünel kazdığın için teşekkürler, Christina. Bu karakterleri yedi yıl önce yaratmıştık, onları yerleştirebileceğimiz en iyi yeri bulduğumuz için çok mutluyum.

Birinin bize boş zamanlarımızda ne yaptığımızı sorduğu her seferinde hayranlıkla, "Yazacağımız bir sonraki şeyi düşünüyoruz," diyebildiğimize şaşırıyoruz ve kendimizi çok şanslı hissediyoruz.

Christina Lauren, uzun yıllardır beraber yazan iki yakın arkadaş Christina Hobbs ve Lauren Billings'in ortak mahlasıdır. Otuzdan fazla dile çevrilen, pek çok ödüle aday gösterilen ve defalarca çoksatanlar listesine giren romanlara imza atmışlardır.

LAUREN BILLINGS (herkes ona Lo der), sinir-bilim alanında doktora yaptı ve tamzamanlı yazarlığa geçmeden önce günlerini laboratuvarda geçirdi. İki ufaklığın şapşal annesi, dağ bisikletçisi biliminsanının eşi ve genç yetişkinle romantik türlerinin utanmaz âşığıdır.

CHRISTINA HOBBS (ama Lo ona her zaman PQ der), eskiden bir lisede danışmanlık yapıyordu. Bugünlerde ise onu masasında yazarken ya da BTS videoları izlerken bulabilirsiniz. Kızı ve eşiyle birlikte Utah'ta yaşıyor. En yakın arkadaşıyla birlikte kitap yazabildiği için kendini dünyanın en şanslı kadını olarak görüyor.